

Garzó László

A jövő darabjai

(novellák)

TARTALOM

Előszó
Kettőezer nyolcvankettő
Változás
Még 100 nap
A gondolattranszfer
Csillagjegyek

© Garzó László, 2006.

„Nem kellenek a megálmodott álmok,
Új kínok, titkok, vágyak vizén járok,
Röpülj, hajóm,
Nem kellenek a megálmodott álmok.”

Ady Endre: Új vizeken járok

Előszó

Ez a kötet is híven folytatja az Ötödik és az Újabb álmok c. kötet hagyományait. Most is öt novella kalauzol el az olykor furcsa, és egy kissé talán érthetetlen jövőbe. A kezdeti idegenkedés azonban hamar megszokottá válik, főleg azok számára, akik az előző két kötetet is olvasták. Mivel is állunk szemben? Az emberi lét mindennapos titkai kerülnek terítékre. Futurista eszmefuttatások ezek, ahol a mondanivaló nem mindig egyértelmű. Talán csak a sokadik olvasásra fedi fel magát. Aki azonban veszi a fáradságot, előtte feltárulnak a gondolatok a maguk meztelenségében.

Az örök emberi vágy hajtja a szereplőket. Megismerni, felkutatni, megélni és végül feltenni a kérdést. A kérdés mindig ugyan az: mitől más a világ, és mitől különbözik a főszereplő álmaitól? Végül azonban kiderül, hogy a világ egy és ugyanaz. S visszafogadja magába, néha hőssé emelve, azt, akit kizárt a szívéből.

A kötetben teret kapó novellák széles képet nyújtanak abból az írói világból, amit képviselek. A közelebbi és távolabbi jövőbe hívják az olvasót, ahol emberi-társadalmi problémák kerülnek terítékre a jövő köntösébe burkolva. Az említett írói világ, hol könnyedebb, hol nehezebben értelmezhető. Egy valami azonban mindig igaz: a probléma megoldása sokszor előttünk hever, csak nem vesszük észre. Ahogy egy korábbi kötetben elhangzott: az igazság ismerete önmagában hordozza az értelmét. Így a főszereplők életében az igazság, mely önmagában persze mindig nagyon relatív, kiderítése kulcsfontosságú probléma.

E kulcsfontosságú mozzanat talán egyenértékű lehet a főszereplő szemében a boldogsággal, de az is lehet, hogy nem. Hisz a boldogság olyan relatív dolog. Nincs értelme feltennünk a kérdést: mi a boldogság? Sokkal inkább annak van helye: ki boldog? A főszereplők ebben reménykednek. Az emberi sorsokon keresztül választ kaphatnak a kérdésre. A világ sokszor túl bonyolult ahhoz, hogy értelmezni tudjuk. Legfeljebb valami modell létezik róla a fejünkben, mely alapján tájékozódni próbálunk. E modell lehet szürreális, mint ahogyan ezek az írások is.

Már sokszor elmondtam: a jövő nem biztos, hogy ilyen lesz. Ez csupán egy lehetőség, de olyan alternatíva, mely nagyon is lehetséges.

Én csak remélni tudom, hogy ennek a kötetnek a novellái is élvezetes bepillantást engednek abba a világba, mely az alkotói képzeletben él.

Kecskemét, 2006.

Garzó László

Kettőezer nyolcvankettő

A távoli kor, mely otthagya ujjlenyomatát a századon. A világot uraló rendszer tűnékeny valósága. Irodisták vegyes csoportokban a hatalmas épület termeiben. Alázuhogó szökőkutak, átszűrődő fények az üveglemezeken. Milyen furcsa volt ez a nap, olyan, mint valamely megfejtethetlen idea. Fények villództak, betűk és képek halmaza. A világot vezérlő irodisták szentélyei. Eleven templomok. 2082. a geometria szülte világ. Fehér-fekete mintás overálók. Szemetet görgetett a szél, végig a huzatos utcán. Az égen a kövér holdtányér fakult korongja izzott, mint valami elfeledett távoli emlékkép. A ködös hajnal még messze volt, arra távolabb szélérőművek turbinái forogtak rendületlenül. A vak szürkeség tapogatózott némán az üres terek és utcák között. Talán a boldogságot és életet kereste a szél, amint fények pislákolnak a huzatos utca merev görcsében. Árnyékok, melyek egy fiú képzeletével játszottak, megannyi sötét folt, fénylő narancs színű diódák rúdjai, akár csillagok milliói a Tejút halványan derengő sávjában. A levitációs szerelvény nem jött, talán egy pillanatra megállt minden, kihalt volt, és csendes, néha selyemhuzatok jótékony fátylába burkolódzott az elrejtett felismerés.

Egy fiú állt a megálló magányában, eltűnődött, nedves áramlatok siklottak tova. Fekete víztükörbe aláhulló cseppek. Csak várt csendben, s titkon álmodott, talán maga sem tudta, miről. A közelgő hajnal ködpárájában, mely az óceán felől érkezett, minden olyan távolinak tűnt. A szerelvény nem jött, hiába állt ott mereven fekete-fehér overáljában, mint hideg márványszobor. Eleven és élő. Gondolatai valahol másutt jártak, s egy pillanatra a villódzó reklámok vonták magukra a figyelmet. Még a vak feketeség derengése uralt mindent, a nem létező megfáradt tettek, mint elfeledett szándékok. Az elmúlt pillanatokra gondolt a fiú, azokra, melyeket élvezett, úgy, mintha az utolsók lennének. Fejében benne lüktettek a szavak, mint villámok szétugró elektronjai egy eltemetett párhuzamban. Emlékezett, kimondott szavakra és gondolatokra, megcselekedett tettekre. Most csend és egyedüllét, azelőtt pedig egy lány... Messze volt már, mint távoli emlék, s közel a hajnal, hogy valami újult erővel berobbanó reggel vegye kezdetét. De még sötét volt, akárcsak a fejében tomboló emlékezés, mely ott csillogott a szemében. Mint megfáradt zöld rétek, a főveny az óceán partján. Ahogy bele-szagolt a párával telt levegőbe, az eső illatát hozta magával a szél, a tompa mennydörgéseket. Olyan volt ez a perc, mint a fájdalom, a megfáradt boldogság, mely nem létezett többé, eltűnt az irrealitás atomos halmazában. Vadul széttört tükörvilágok ezüstözött üvegcserepei szabdalták a formákat, s már távolinak tűnt az a jó érzés, mely benne bujkált. Nem lehetett tudni semmit, szétfolyt a rendíthetlenség. A fiú pedig csak tűnődött hasztalan, néma mozdulatlansággal. Az ég bánatos mélykékje nehezedett rá súlytalan lepelként, gázmolekulák milliárdjai elhaló fuvallatként, néha belekapva a hajtincseibe. Nem volt értelme a tetteknek azon a hajnalon, talán elvesztek mindörökre. Csak a diódák égtek rendületlenül, hogy narancs fényükkel telehintsék az utcát, mielőtt szétárad a reggel. A nem túl távoli múltba merült a fiú, gondolatai elkalandoztak. Feloldódott a jelen, melyben most létezett.

Akkor is ilyen hajnal volt, mely után a reggel jótékony forgataga következett. A szerelvény némán érkezett. DNS-chipjével érvényesítette menetjegyét. Felszállt. Az üvegen át a várost nézte, a mágnesvasút oszlopokra emelt pályája befurakodott az épületek közé.

- Munroe-megálló következik... - hangzott.

Majd továbbhaladt egyenletes némasággal. Elmélyedt a gondolataiban, s közben egy lány ült le vele szemben. Valamelyik megállónál szállt fel. Először észre sem vette, azután egymást bámulták oly bambán. Különös volt az egész, ő is overált viselt, fehér-kék mintásat.

- Csecsemőgyár-megálló következik...

A lány szemének kékje éppen olyan különös volt, mint a fiúé.

- Mi a neved? - kérdezte végül.

- Chris-II Béta.

- Irodista vagy?

- Az - mondta.

- És milyen annak lenni? Úgy értem, szolgálni a közhatalmat. A rendszerért tevékenykedni?

- Semmi különös. Egyhangú és unalmas.

Igen, a fiú irodista volt e furcsa világban. A rendszert vezérlő eszme közkatonája. A szerelvény közben megállóról megállóra haladt egyenletesen. A forgalomirányítási központ vezérelte. Emberek vegyes csoportokban, a más-más betétszínű overálok, amint a szerelvényen ültek. Kifelé bámultak, vagy interaktív műsorokat néztek támlákba épített kivetítőkön.

- Szólíthatlak egyszerűen Chrisnek?

- Felőlem - felelte a fiú.

- Tudod, jól esik téged látni.

- Ezt meg hogy érted? - lepődött meg.

- Te másmilyen vagy... Azt értem ez alatt, hogy képes vagy érezni...

- Honnan veszed ezt?

- Az arcodra van írva!

- Miket nem mondasz?! - válaszolta Chris, és eltűnődött azon, amit a lány mondott.

Nehezeére esett igazán értelmét keresni a szavaknak, de valahogy jó volt, hogy a lány ezt mondta neki. Mert mélyen legbelül olyat érzett, mely talán tilos volt. A kor elfeledte, és száműzte az érzéseket, melyek azelőtt minden embert jellemeztek. Mert olyan, hogy család már régen nem létezett, szétfoszlott az idő szövetében. Mindenki csecsemőgyárakban született, és nevelési központokban nőtt fel. A szerelem tilos volt, a rendszer sükségtelennek tartotta. Tudta ezt Chris is, hisz irodista volt, mégis érzett dolgokat. A Nagy Kulturális Forradalom vívmányai voltak ezek, melyekben senki sem mert kételkedni. Megtagadni a rendszert a legsúlyosabb bűnnek számított. A rendszer, mely értelmet ad. Akár, mint régen Daidalosz és Ikarosz, akik repülni próbáltak, új világot hódítva meg ez által. Az emberiség úttörői, akik nagy árat fizettek álmaikért.

- Egyenlőség tér-megálló következik... - hangzott.

A fiú leszállni készülődött.

- Látlak még téged? - kérdezte a lány.

Chris csak intett a fejével, hogy talán.

- Mi a neved?

- Jordan-III Gamma - kiáltotta utána a lány.

Egy tér tűnt elő, az Egyenlőség névre keresztelt. Elvont eszmének állítva emléket. Chris csak ment egyszerű közönnyel, a lába elé bámult. Néha vak ugatás hallatszott, extravagáns álomtervező fiúk vezettek pórázon sűrű bundájú farkasokat. Az állam foglalkoztatta őket, hogy tovább gondolják a rendszert. Sokszor szeretett volna Chris is egy ilyen fiú lenni. A tér a maga forgatagával, melybe egyszerűen beleolvadt. Egy nagy épület felé tartott, mely, mint felkiáltójel meredt az ég felé. Üvegkatedrális. Ezüstös fémoszlopok merevítették. Belépett a széles bejáraton, DNS szkennerek olvasták be kódját a nyilvántartásba. Sokan megfordultak itt. A több emelet magas átriumot megtöltötték a fekete-fehér uniformisba öltözött emberek. Hasonkorú fiúk és lányok, csecsemőgyárak termékei. Valamelyik felsőbb szintre tartott, az irodájába, ahonnan különösen szép kilátás tárult a városra. Itt dolgozott a roppant épületben, mely mindenkit magába fogadott.

A videokommunikátor sípolt az asztalán.

- Igen, tessék! - szólt.

- Ma kiválasztottak! - felelte egy őszes hajú férfi.

Képe ott zizegett a folyadékkristály-monitoron. Chris sietős léptekkel futott végig a folyosón a tanácsterem felé. Belépett. Már várta a férfi.

- Itt vagyok! - szólt Chris.

Világosbarna hajára rátelepedtek az üveglemezek által életre hívott árnyékok.

- Látom.

- Szóval igaz?

- Igen, ahogy mondtam. Ma kiválasztottak, elfogadták a jelentkezési file-odat a Központi Bizottság tanácsnokai.

- És ez akkor most mit is jelent pontosan?

- Hiszen te is tudod! Álomtervező lehetsz.

Álomtervező! Visszhangzott a gondolat Chris agyában. Annyira vágyott erre, hogy talán minden mást kiölt belőle. De most végre övé lehetett a megtisztelő feladat. Ez több volt, mint hivatás. A lét egy új formája. Felemelkedhetett az egyszerű irodista hivatalnoki állásból. Most is a rendszert szolgálja majd, mely végeláthatatlan és örök, de ez egészen más.

- Maga ott volt a rendszer alapításánál, igaz?

- Valóban. Egyike voltam azoknak, akik 50 évvel ezelőtt életre hívták az álmaikat, ahogy most talán te is megteheted!

- Igen, talán - válaszolta Chris, és elment.

A napok gyorsan teltek, s a következő hét már egészen máshogy indult.

Távolabb a téren, ahol üvegtestű oroszlánok sorakoztak, és egy korzó íve kezdődött, egy sportkocsi állt jellegtelenségbe fagyva, szinte látni lehetett azokat a jégkristályokat, melyek merevvé tették az áramvonalas formát. Vajszínű-narancssárga felületén megcsillant a valóság, mely megérintette képzeletet. Chrisben valami őszinte csodálat derengett, kezét végighúzta a motorháztetőn, és nem tudta, mit érzett. Pedig sokszor látott már sportkocsit, igaz, hogy csak távolról, és nem ilyet, de mégis valahogy nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy csak az övé. A széles gumikerekek és felületek párbajra hívták a lelkét, mely szeretett volna szabadon szárnyalni. Az a földhöz simuló forma, mely a lendület erejét sugározta, gúzsba kötözte a

lelkét. A hűtőrács nyílásai a motorháztetőn. Elektromos volt, üzemanyagcellái még a századelő találmánya. Szinte félt, ujjával nehogy foltot hagyjon a járművön. A vonalkódtábla az autón biztosan az ő nevét hordozza.

- A tiéd? - kérdezte Jordan.

- Igen - súgta a fülébe. - Egyedi modell, nekem készült, de gondolom, erre magadtól is rájöttél.

- Mondjuk - bólintott. - És honnan van?

- Álomtervezővé léptettek elő - felelte a fiú.

- Az jó lehet.

- Gyere, szállj be.

Az autó másik oldalára ment. Chris elővette a zsebéből a DNS-chipkártyát, és aktiválta a járművet. A széles sugárút menti épületek némán suhantak el, miként megfeszült a távolság a szélvédő üvegén. Néha ezernyi kérdés fogalmazódott meg benne, melyek egyelőre mind megválaszolatlanok voltak.

A rakpart felé tartottak, a messziség látszódott, az elszabadult képzelet. Mintha nem is létezne az idő, mely béklyóba fogná a vágyakat. Elkoptak a távolságok. A sportkocsi megállt. Kiszálltak. Az óceán vize nyugodtan hullámozott. Tekintetük minduntalan találkozott, a fiú szeme egy kissé szomorkás volt.

- Úgy tűnik, valami bánt, vagy tévednék? Látszik rajtad, hogy nincs minden rendben.

Chris nem felelt. Tett néhány lépést a kikötő felé.

- Mit akarsz tőlem tulajdonképpen?

- Nem sejtet?

- Nem igazán. Te akarsz valamit, de annak a gondolata megrémiszt.

- Nyilvánvaló! - mosolyodott el a fiú. - Pedig azt hiszem, nekünk erre van szükségünk! Miért tilos a szerelem? Elgondolkoztál már ezen?

- Fontos ez?!

- Lehet. Nevezzük csak kíváncsiságnak.

Jordan eltűnődött egy pillanatra. Arcán talán a komorság vonásait lehetett felfedezni.

- Gyere! Vár itt ránk a kikötőben egy jacht.

Végigsétáltak a mólón, mígnem egy gyönyörű fekete-fehér mintás jachthoz nem értek.

- Ez lenne az? - kérdezte Jordan.

- A Charles Darwin - felelte Chris.

- Milyen furcsa neve van.

- Egy emberről neveztem el, aki a maga idejében valami fontosat alkotott.

Felsétáltak a fedélzetre. Minden olyan élményszerűnek hatott. Azelőtt egyikőjük sem volt még ilyen helyzetben.

Lassan távolodtak a parttól az öböl bejárata felé. A hullámok játszadoztak a hajótesttel. Lány szél fűjt, mely belekapott a lány szaténselyem ruhájába, s mint zászló lengett. Különös volt pillanat, és a perc is. Elmosódott a létezés a napsütésben. Az óceán kéksége körülölelte őket. A néma víztömeg, mely ismeretlen szavakat suttogott.

- Tudod, ez egy egészen más világ, Jordan - mondta a fiú.

A háttérben épületek sziluettje rajzolt képet a városról, mely folyton élt.

- Különös, már másodjára találkozunk. Megint ugyan azt érzem, azt a különös érzést. Mint először.

- Ezzel én is így vagyok. Miért pont ide jöttünk? Ki vagy te?

- Hiszen tudod. Csupán egy fiú, egy irodistából lett álomtervező. Talán nem tetszik neked ezen a hajón? Zavar?

- Nem. Szép, sőt...

- Mondd csak ki nyugodtan!

- Kellemes.

- Kérsz valamit inni?

Valami kék színű ital állt az áttetsző jégkockák között behűtve.

- Ez valami alkohol?

A fiú csak nézett rá oly ostobán, és vállat vont.

- Tudod, hogy azt nem lehet... Tilos.

- Nem, nem az.

Jordan odalépett, és megérintette Christ. Szemében valami ismerős érzés köszönt vissza.

- Azt hiszem, szerelmes vagyok - mondta ki félve.

- Itt nem hallja senki, csak én - válaszolt a fiú.

A Nap lassan araszolt az égen zenitje felé, és arany fénnel vonta be a felületeket. Felhők sodródtak tova, mint szürke selyemhuzatok. A Chris és Jordan között lezajlott párbeszéd felfedte a dolgok lényegét. Egyedül voltak az öbölben, sziklaszirtek álltak őrt. A távolban a város, ellenkező irányban az óceán horizontján városrésnyi hajók haladtak új partok felé. Az érzelmek, melyek most születtek, még nehezen nyertek létjogosultságot. A csend korszaka uralta a gondolatokat, nem fogalmazódtak szavakká a mozdulatok. A két szempár elmerült egymás tekintetében. Elfeledett ösztönök vívtak vad csatát. Egyetlen érzelem, vágy uralta őket. Félve csókolták meg egymást.

- Miért vagy ilyen szomorú Chris? Bánatos a tekinteted.

- Ma vagyok 25 éves.

- És ez annyira bánt? - csodálkozott.

- Talán, talán igen.

- Miért bánt, hogy 25 éves vagy, és pont ma?

- Nem ez bánt, hanem az, hogy eggyel több vagyok, mint tavaly.

- Félsz, hogy öregszel? Miért?

- Nem tudom - sóhajtott a fiú.

- Furcsa a tekinteted.

A fiú nem válaszolt. A távolság figyelte, a várost, a csendet, mely nem is csend volt igazán. Kilométeres épületek. Az öböl bejáratánál szélerőműpark lapátkerekei zizegtek némán. Majd egy-egy léghajóra szerelt kivetítő úszott el az égen.

- Fizessen be ön is már most egy Mars nyaralásra... - visszhangzott.

- Miért hallgatsz? Mondj valamit! - szólt Chris.

- Azt akarod, hogy a fejedhez vágjam, hogy ostoba vagy?

- Ostoba? Miért? - lepődött meg a fiú.

- Azért, mert azt hiszed, szerethetsz. Pedig te is tudod, hogy ezt nem lehet. Feltennél mindent a pillanat kedvéért?

- Biztos voltam benne, hogy a vonzalom kölcsönös, és te épp úgy szeretnéd... Hiszen te magad mondtad: szerelmes vagy!

- Már nem tudom, semmit sem tudok!

- Tényleg?

Chris most elszomorodott. Pedig minden olyan ragyogó volt, az ég kékje, a napsütés, az óceán vize, ahogy csillogott. Világosbarna hajtincseit a szél borzolta. Szemében benne tükröződött a nagy kétség, mely körülölelte őket. Minden furcsa volt. Talán szürreális. A rendszer végtelensége, mely itt nyújtózott a közelben, szinte kézzel fogható volt. Ez vert éket kettejük közé.

- Miért érdekel téged a rendszer? Hogy mi tilos, és mi nem?! Talán aggódsz értem?

- Igen. Ha ez megnyugtat.

- Akkor mégsem csak a képzeletem szüleménye az, ami köztünk van, Jordan.

- Én ezt sosem mondtam.

- Miért ilyen a világ? - sóhajtott Chris.

Talán kegyetlennek érezte a tiltást, hogy az emberek nem szerethetnek... A Nagy Kulturális Forradalom vívmánya ez. Most 2082-t írnak. 100 éve született az, akinek a fejében megfogant a gondolat, s 50 éve valóság. Chris odalépett Jordanhez. Megérintették egymást. Újra ugyan azt érezték. A fiú megcsókolta ismét a lányt. Nehezen akart elmúlni a pillanat.

- Menjünk vissza! - kérte Jordan.

- Rendben - intett a fejével Chris.

A hajó átszelte az öblöt. Motorjának zúgása belevegyült a szélbe. Visszanéztek oda, ahonnan indultak. Ahol a város az óceánba szakad, ahol a civilizáció kezdődik.

- El akarsz menni?

- Csak egy rövid időre, Chris. A számodat tudom, majd keressük egymást.

Chris visszaszállt a sportkocsiba, és elhajtott.

A rendszer azonban folyton él, jelen van a mindennapokban. Figyel. Ellenőriz. Mert tisztában van azzal, hogy ott a kísértés. Már 50 éve győzött a Nagy Kulturális Forradalom, s a nevelési központok, ezek az eszmének szentelt intézmények, igyekeztek jó és hű polgárokat nevelni. Mégis, minduntalan felütötte fejét az elkorcsosulás. Így nevezték, ha két ember érzett valamit egymás iránt.

Jordan és Chris sokszor találkozott, s azt hitték, hogy ez így jó és örök. A rendszer azonban mindent látott és tudott. Mígnem egy napon az erkölcsrendészet fegyveresei jelentek meg Chris lakásán.

- Chris-II Béta? Mutassa a DNS-chipjét!

- Igen, ő az!

- A Forradalmi Záróakta 5 §-ának megsértése miatt a Központi Bizottság nevében letartóztatjuk önt!

Chris tudta, mi vár rá, egy átnevelőtábor. A fiú egy hirtelen mozdulattal kitört, és rohanni kezdett.

- Megállni! - kiáltották.

De nem törődött semmivel, fellökte azt, aki az útjába került. A kocsijához sietett, és elhajtott. Hiába próbálták meg követni. Leparkolt a város egy elhagyatott részén. Kiszállt. Valami keserűséget érzett. Sejtette, hogy a rendszer elől elbújni lehetetlen, mégis szembe kívánt vele szállni, mert a szíve mást diktált, mint az esze. Talán egyetlen dolog járt a fejében: miért ilyen a rendszer? Szeretett volna találkozni azzal, aki ilyenné tette, ha él még egyáltalán.

Jordant hívta a kommunikátorán, egy találkozót kért tőle. Nem mondta ki nyíltan, hogy hová, de a lány tudta. Ez a hely a planetárium volt. A béke szigete. Talán nyugalmat ad kettejüknek a klasszicista épület a posztmodern város szövetében. Sok száz négyzetméteres plazmakivetítők zizegtek a mágnesvasút oszlopokra emelt pályája alatt. Sötétedett. Reklámokkal megszakított animációs műsorok képeit sugározták. Lassan Jordan körvonalai jelentek meg a szürkületben.

- Te szerepelsz a rendőrségi hírek címlapján - mondta a lány.

Chris csak vállat vont.

- Gyere, menjünk be! Tudtommal oda még nem szereltek fel kamerákat... megyünk?

- Mehetünk.

Csillogó fémlapok burkolták monumentális félgömbjét. Bent egy ismeretlen ismerős világ nyújtózott, egy jégpárába burkolódzott hűvösség. Még sosem járt itt Chris, talán csodálattal töltötte el mindaz, amit látott. Márványoszlopok. A körfolyosón ismeretlen galaxisok fényképei, a vetítőterem végtelenjének a közepén az univerzum modellje. Nyugodt volt minden, ahogy helyet foglaltak, és várták a kezdetet, a sötétség beköszöntét. Azután elhangzott egy jel, mely valami feszült izgalommal töltötte el a fiút. Egy villanás felszabaduló fotonjai árasztották el a termet, az ősrobbanás, ahogy a végtelen tér és idő született... Hologramok tűntek elő, galaxisok, mint szétszóródó homokszemek. Sohasem tapasztalt ámulattal figyelte Chris az előadást, a Tejút halvány sávját, a születő és meghaló csillagokat, ahogy feketelyukká görbül a tér.

- Az ott az Androméda galaxis - mondta csendesen a lány, felmutatva.

Egy megmagyarázhatatlanul távoli lencse alakú csillagsziget az űrben. Lassan vége lett az előadásnak.

- Mihez akarsz kezdeni? - kérdezte Jordan.

- Nem tudom. Szerinted, van értelme szembe szállni azzal, ami 50 éve elfogadott?

- Ha igazán akarod, akkor biztosan!

- Ha elkapnak, egy átnevelőtáborban végzem... - sóhajtott.

- Igen, lehet.

- És te?

- Talán én is. Talán csak idő kérdése, hogy mikor kezd engem is keresni a rendszer.

- Mi lenne, ha megkeresnénk azt, aki mindezért felelős, aki ezt kitalálta?

Jordan csak a fejét rázta.

- Pedig ezt kell tennünk! A rendszer elől nem bujkálhatunk örökké, hisz az körbevesz minket, és megfigyel. Figyel akkor, ha kocsiba ülök, ha fizetek a kártyával, ha használom a kommunikátort. Egyszóval mindig és mindenhol!

- Igen, ez igaz - nyugtázta Jordan.

- Akkor?

- Van itt a közelben egy elektronikus terminál. Talán lekérdezhethetnénk az adatokat...

Elindultak a mágnesvasút megállójához, mely csupán néhány tíz méterre volt. Ott állt a terminál. Érintőképernyője halvány fényt sugárzott. Csak néhányan várakoztak. Elbambulva a távolságot figyelték, vagy olvastak valami e-könyvet.

- Te tudod, kit is keresünk valójában? - kérdezte Chris.

- Dr. Thomas E Morust. Talán még él...

- Add ide a DNS-chipkártyád.

Jordan odaadta. A terminál adatbankja megnyílt. Bizonyossá vált, hogy ő az, akit keresnek. Ő volt többek között, aki rendszert alapította. A Nagy Kulturális Forradalom egy figurája 50 évvel ezelőtt, még a múlt században született, 1982-ben. Pont száz éve. Milyen furcsa volt ezt így felfedezni. Egy vénemberrel kellene szembe szállni, és meggyőzni arról, hogy nincs igaza...

- Reménytelen feladat - fűzte hozzá Jordan.

- Nem biztos. Tudjuk, hol lakik?

- Igen. Itt van: Forradalom sugárút 146.

- Nem egy mindennapi környék!

- Biztos. De ha egyszer ott lakik...

- Akkor holnap felkeressük!

Visszaültek a sportkocsiba, mellyel Chris jött, s elhajtottak. Már késő este volt. Az égen a kövér holdtányér lassan túlbukott zenitjén. Minden olyan furcsa volt. A rendszer most is megfigyelt. Körülvette őket kamerák és DNS szkennerek képében, ők is tudták, de kénytelenek voltak tudomásul venni, és úgy tenni, mintha nem is létezne.

A sötétség gyorsan múlt el, átadta helyét a reggelnek. A tompa iszonyat, ahogy a sárga gázgömb a horizont fölé emelkedett. Egy új nap kezdődött. Lényegét tekintve talán ez sem volt más, mint a többi. Irodisták indultak munkába, uniformisok jártak-keltek az utcákon, s a mágnesvasút megállóról megállóra haladt. Reggel volt, azután délelőtt lett. Az éjszakát egy szállodában töltötték, egyikük sem mert haza menni. Ahogy becsapódott a sportkocsi ajtaja egy percre csend lett. Elindultak arra, amerre a lány mondta, a külváros felé. Közben ipari parkok mellett haladtak el, ahol vállalatóriások nyújtóztak acél testükkel, s gépek tízezrei dolgoztak. Szürkén kígyózott az út, majd befordultak a Forradalom sugárútra, mely a végén térré szélesedik. A délelőtt lendülete megfáradt. Különös posztmodern villák nyújtóztak, mesterséges vízesések zuhogtak alá. Egy eddig nem látott világ tárult Chris elé. A fiú kiszállt, és kérdőn rápillantott Jordanra.

- Itt lennénk! - mondta.

Az égen felhők tornyosultak, egy közeledő vihar előjeleként.

- Tudod, még alig ismerlek, de mégis, mintha egy nyitott könyv lennél előttem egy megkopott íróasztalon, de hiába olvaslak, olvasok a tekintetemben, nem értelek. Egy felfoghatatlan pillanatnyi benyomás vagy Chris!

- Gyere, jobb lesz, ha megyünk, ez az az épület.

Becsengettek.

- Várja önöket a doktor? - szólt egy gépies hang.

- Igen - mondta egyszerűen Chris.

Az ajtó kinyílt, beléphettek. Bent a fogadóterem különös hangulata üdvözölte őket. Vörös áttetsző selymeket lengetett a szél, mely az áttört nyílásokon furakodott be.

- Miért hazudtál? - súgta oda Jordan.

- Másképp soha nem jutottunk volna be!

Egy darabig csendben váraoztak, majd egy tolokocsis férfi jelent meg.

- Nem emlékszem, hogy mára valaki is elő lett volna jegyezve?!

- Maga lenne az alapító? - kérdezte Chris.

- Az utolsó, aki még él. De ti kik vagytok?!

- Az én nevem Chris, és ő itt Jordan. Szeretjük egymást...

- Á! Szóval ezért a látogatás - szakította félbe a fiút. - Megsértettétek a törvényt, s most számon akarjátok kérni rajtam... mit reméltek?

- Igazságot - felelte Chris.

- Csak a rendszer igazsága létezik. És az azt mondja, tilos a szerelem!

- Miért?

- Mert én így akarom!

- De miért?

- Mit számít az. Ne az értelmét keressétek!

- Hogy mondhat ilyet?

Csend lett, mely ott visszhangzott. Távoli mennydörgés hallatszott. Azután végül megtört a némaság. Esni kezdett. Zuhogott.

- Gyere Chris, menjünk! Tőle biztosan nem kapunk megértést.

Ahogy kiléptek az utcára fegyveresek rohantak elő, és lefogták őket.

- Kezeket, lábakat szét! Gyerünk!

- Chris-II Béta le van tartóztatva!

- Jordan-III Gamma le van tartóztatva!

Az eső csak zuhogott, végigfolyt rajtuk.

- Egyiket az egyik kocsiba, másikat a másikba!

- Ne! Ne szakítsanak el minket! - ordította Chris.

Hiába. Betuszkolták a rendőrautóba. Az alapító az ablakból nézte végig a jelenetet.

Eltelt egy vagy két nap, mely rettenetesen hosszúnak tűnt. Christ már átszállították az egyik átnevelőtábor telepére.

Minden olyan nehézkesnek tűnt, ahogy ott állt az udvaron, és feltekintett az égre. Kék volt, talán éppen olyan kék, mint Jordan vagy az ő tekintete. Egyre csak a lány járt a fejében. Árnyékok kúsztak végig az üvegfalak mentén. Tócsák emlékeztettek a tegnapi zivatarra, melyekben a világ geometriája tükröződött. A rendszer oly erősen és elnyűhetetlenül élt, hogy az már szinte félelmet keltett mindenkiben. A racionalitás uralma, melyet mégis át meg átszótt az álom. Az volt a motorja. Hisz annak idején Christ is álomtervezővé léptették elő. Talán most mindennek vége. Hiszen Chris tettei aláásták a rendszert.

Egy rab lépett oda mellé. Félve szólította meg.

- Te miért vagy itt? - kérdezte.

- Mert szeretek valakit.

- És te?

- Én azért, mert túl sok csokoládét ettem...

- Csak ezért?!

A névtelenségbe burkolódzó fiú nem felelt, csak megindult tovább. A pillanatok összesűrített valóságai vívtak csatát egymással, még annyi megválaszolatlan kérdés volt. Chris fejében még elevenen benne élt Jordan. Ártatlannak tűnt a dolog, hogy Jordan és Chris szeretik egymást, pedig a rendszer alapjait kezdték ezzel ki. A csecsemőgyárak termelését, a megtervezett dolgokat, a kommunisztikus öntudat egyenlőségét. Ez volt a mezítelen valóság. Annyi minden járt a fejében. Nehezére esett elfogadni a dolgokat. Úgy látszott, vége mindennek. Néha arra gondolt, hogy leveti magát az átnevelőtábor egyik épületéről. Szenvedés volt ez neki. Világosbarna hajtincsein a sárga Nap sugarai játszadoztak. Kék szemében benne remegett valami ismeretlen emlék. Ott szeretne volna folytatni az életét, ahol abbamaradt. Álomtervezőként élni, élvezni a köztisztelennek örvendő feladatot, hogy övé lehet a lehetőség. Egy végtelenül nagyra kitaruló kapu. A felépített világ mégis korlátok közé szorította polgárait. Nehéz volt a felismerés. 50 éve már, kevesen mertek más dolgokra vágyni, mint ami szabad volt. Sőt, egyeseknek eszébe sem jutott, hogy más is létezik, mert a megszokottság erősebb volt.

- Chris-II Béta, látogatója jött.

A tolókocsi ember kereste fel, az alapító.

- Miért jött ide? - kérdezte Chris.

- Szeretnék beszélni veled.

- Mégis miről? Hagyta, hogy ez történjen...

- A szerelem betegség. Jobb a világnak nélküle!

- Honnan veszi ezt?! Maga még akkor volt ennyi idős, mint én, amikor még mindent lehetett...

Az alapító nem felelt semmit.

- Miért jött, ha nem tesz egyebet, mint hallgat? - kérdezte újra a fiú.

- Hogy talán megmentsem a lelked...

- Mi ez a hülyeség?

- Az átnevelés komoly dolog. Fizikai, pszichológiai és vegyi eljárások összessége.

- Ha maga mondja!?

- Nem szeretnél rendes életet élni?

- De! Én pontosan hogy azt szeretnék. Olyan életet, amelyben szerethetek!

- A világ nem erről szól!

- Tudja is maga, miről szól?! Nem tudott, vagy nem akart felelni egy olyan egyszerű dologra, mint hogy miért lett ilyen a rendszer?

- Hiszen tudod jól, én tettem ilyenné!

- De miért?

- Hajthatatlan és makacs vagy!

- Maga sem különb!

- Az átnevelés majd megváltoztat... Azt hittem, segíthetek rajtad...

- Segíthetett volna, ha akar, egyetlen szavába került volna, hogy ne fogjanak el! - kiáltotta utána Chris, amikor otthagya őt az alapító.

Úgy látszódt, hogy a kör bezárult, s Chris nem tudja magát megmenteni, s az alapító sem fog érte tenni semmit. Hiába tűnődött. Még minden olyan nyugodt volt. Állt ott valaki és Christ várta. Két ezüst szürke bundájú farkas ült a lábánál. A horizont felől érkező napsugarak elnyújtott árnyékokat szültek a kövezeten. Olyasforma idős lehetett, mint Chris.

- Meglátogatott az alapító? - kérdezte.

- Ki vagy te? - fordult oda Chris.

- A nevem Alexander Hienemen. Gyere közelebb nyugodtan, a két farkas nem bánt!

A fiú is fekete betétes fehér uniformist viselt, akárcsak Chris.

- Mi ez a nagy forgalom nálam?

- A jövőkutató intézetben a látók hologramra rögzítettek...

- Kik azok a látók?

- Fotonszámítógépek. Mesterséges Intelligenciák, ha így jobban tetszik.

- Mit is mondtál, mivel foglalkozol?
- Még nem mondtam. Én vagyok a legfőbb álom álmodója.
- Álomtervező vagy. Gondolhattam volna. És tulajdonképpen mit akarsz tőlem?
- Már mondtam.
- Még nem mondtál semmit!
- Szabad vagy.
- És Jordan?
- Ő is.
- Azt mondtad, hologramra rögzítettek a jövőkutató intézetben? Mit jelent ez?
- A szabadságodat.
- Közelebbről?
- Idővel megtudod...

Furcsa volt most újra a városban lenni, látni az álmot. A létezés valahogy nem hagyta nyugodni a fiút, hogy mitől változott meg ilyen hirtelen minden. Elgondolkozhatott volna azon, hogy mit jelent az, hogy hologramra rögzítették, de most még nem tette. Csak örült a hirtelen kapott lehetőségnek. Tavasz volt, szél fúj, s különös érzések érintették meg a tudatát. Láto-másszerű volt. Fehér selymek lengtek, ő ott állt, milliónyi madár emelkedett a földről az ég felé. Üveghasábok, hol gépek hada dolgozik és mind ő érte van. A tovarohanó és feltornyosuló felhők. Enyésznek és épülnek. Gyorsan múlt el az érzés. Jordannal szeretett volna találkozni, látni és beszélni vele. A sportautó ott állt, ahol hagyta, visszakapott mindent. Mielőtt beszállt volna egy interaktív hirdetés vonzotta magához a figyelmét. Színes villódzó képsorok.

- Engedje, hogy életébe behatoljon a nova kultúra, jöjjön és ismerje meg a most megnyíló Forradalmi Kultúra Intézetét...

Eltűnődött egy pillanatra Chris, arra gondolt, hogy álomtervezők világa ez, talán olyanoké, mint ő. A csecsemőgyárak termelése, mely vágyakból sző életet. Azután beszállt, és elhajtott. A város most is épp oly öntudatos erővel élt, mint néhány napja. Felkínálta a lehetőségeket. Némán suhantak el az épületek a gyorsforgalmi út mentén. A távolban a tovább álmodott geometria tükrözült.

A Forradalmi Kultúra Intézete előtt állt meg. Különös épület merész formái egy új világ ígéretét ültették el benne. Jordan várta a bejáratnál, fehér kékbetétes uniformisa szinte beleolvadt a háttérbe. Egy elektronikus újság volt nála, rajta egy nyereményjáték, melynek fődíja egy Mars-nyaralás.

- Jó újra látni téged - mondta Jordan.
- Ezt én is mondhatnám.
- Miért engedtek el minket?
- Nem tudom. Megjelent nálam egy furcsa fiú. A legfőbb álom álmodójának mondta magát... szerinte a fotonszámítógépek hologramra rögzítettek a jövőkutató intézetben.
- S mit jelenthet mindez?
- Fogalmam sincs.

- Hisz álmot tervező lennél te is?!
- A közös álmot álmodjuk mindannyian. Ezzel lehet összefüggésben.
- És mi az a közös álom, melyet továbbgondoltok?
- Nehéz volna egyetlen szóval körülírni! Mert az több, mint gondolat, szellem és anyag, gépek álma az életről, egy felfogható irrealitás.
- Gyönyörűen mondtad!

Chris erre nem válaszolt. Csak elgondolkozott magában. Talán most kezdett benne tudatosulni, hogy mit jelenthet az, hogy hologramra rögzítették. Talán része ennek a közös álomnak, immáron véglegesen és kitörölhetetlenül. Olyan titokra bukkanhat, mely végérvényesen megváltoztathatja a dolgok menetét. A jövő rejti még el magában a válaszokat, de idővel feltárulnak azok is.

Bent a Forradalmi kultúra épületében emberek vegyes csoportokban jöttek-mentek. Különös látvány tárult eléjük. A világot vezérlő eszme káprázata.

- Köszöntjük önöket a Forradalmi Kultúra Intézetében! A tárlaton végighaladva megismerhetik annak létrejöttét és fejlődését... - mondta egy megjelenő hologram.
- A jobb oldalon látható szobor címe: a Megtalált Kultúra. Mozgalmas dinamizmusa az alkotó tiszteletteljes szenvedélyét ábrázolja... - folytatta.

A percek némán múltak egymás után. Fények és árnyékok váltakoztak, a reggel szinte észrevétlenül múlt el. Milyen más volt minden, a hangos csend. A forradalom lángja pedig eleven erővel lobogott, felemészttve maga körül mindent és mindenkit, eszmét és vágyakat. Akárcsak az a szobor ott az aulában, melyet egy mester álmodott meg őszinte csodálattal. Valami új élmény körvonalazódott bennük, mely lassan, de biztosan kiteljesedett, és elhozott magával egyfajta nyugalmat. Nehéz volt felismerni a dolgok mögöttes értelmét, mégsem volt lehetetlen vállalkozás. Bennük egy újfajta lét nyert értelmet. Fények és árnyékok az üveglemezeken átszűrődve, melyek megtelepedtek rajtuk. Vége volt, kint álltak ismételt az épület előtt. A sárga Nap túlhaladt zenitjén, s a tavasz lendülete oldódott a mindennapokban. Új és új világ álma a gondolatokban.

A sportkocsi néma elektromos motorja, mely szüntelenül zúgott. A rakpart felé tartottak, ahol a város beleszakad a tengerbe. Jordan kívánsága volt, hogy újra kijöjjenek ide. A fekete-fehér mintás, motoros jacht, a Charles Darwin. Kiszálltak. Lágyan hullámozott a víz, kéksége a lány vagy a fiú szemének kékjével próbált versenyezni.

- Gyere! - intett Chris.

Ismét nekivágtak az óceánöbölnek maguk mögött hagyva néhány órára a nyüzsgő várost. A távolban ismét feltűntek a szélerőműpark óriási lapátkerekei, melyek épp oly monoton forogtak, mint mikor először látták őket. A szél itt mindig fűjt, s belekapott abba a fehér selyem-sálba, mely Jordan kezében volt. Mint hosszú zászlót lengette. Sok ezer fehér pillangó sodródott, némelyik megtelepedett Jordan kezén. Minden olyan valóságátlenül csillogott a délutáni napsütésben.

- Milyen más itt minden! - mondta a lány.
- Miért jöttünk megint ki ide?
- Mert itt ismertük be először, hogy érzünk valamit a másik iránt.
- És gondolod, hogy ez örökre így maradhat?

- Talán, hisz kaptunk egy második esélyt. Nem?!

- De, lehet, hogy igazad van. Csakhogy a rendszer mit sem változott körülöttünk! Valamitől mi különlegesek lettünk, s most hirtelen szabad, de csak nekünk... A kérdés, hogy miért?

A kérdés egyelőre kérdés maradt, csak bámulták az óceán víztükrét. Chris egy jó darabig nem szólt semmit, noha másként érzett, talán vágyat, mely nehezen akart múlni. Egymást nézték, a lány a fiút, ahogy ott állt előtte abban a fehér-fekete betétes uniformisban. Jordan szerette volna megérinteni, végighúzni a kezét a testén, hogy érezze Christ, de nem történt meg. A kapcsolat kettejük között sokkal több volt, mint szerelem. Chris töltött egy pohárba valami italt a lánynak. A pillanatok összesűrített valóságai vívtak csatát egymással, még annyi megválaszolatlan kérdés volt. Mégis elhalványulni látszottak. A fiú fejében még benne élt az elmúlt napok történése s ott fénylett az a távoli galaxis, melyet a planetáriumban látott. Szélkerekek turbinái álltak őrt a távolban.

- Vonzódom hozzád, de hisz ezt már úgyis tudod - mondta ki Jordan megtörve ezzel a némaságot.

A lány végre megtette, végigsimította Chris arcát. A fiú behunyta a szemét, és álmodott sok csodás dolgot abban a pillanatban. A távolban a város tükröződött, most is olyan volt, mint amilyen lenni szokott. Meglehet, hogy az örökkévalóságnak szentelték. A szél zizegett pára illatát hozva magával. Eltűnődött Chris és lopott egy pillanatot magának a látványból. Fejében számtalan gondolat járt. Jordan hosszú, világos haja szinte úszott a szélben, s a fiú hajtincseibe is bele-belekapott. Kettejük között titkos vágyak kusza halmaza lüktetett. Majd a fiú visszafordította a hajót. A város egyre közelebb és közelebb jött, végül kikötöttek ott, ahonnan indultak. A kikötőben Alexander várta őket, egy formatervezett sportkocsival jött, az is valami egyedi darab lehetett.

- Látom, élvezitek a szabadságot, melyet kaptatok!

- Talán igen - felelte Chris. - De bennem bujkál a kérdés, hogy miért? Mi lenne a legfőbb álmom, melyet te, és a hozzád hasonlók álmodnak?

- Te is részese vagy ennek az álomnak!

- Nos rendben, talán itt az idő... Hallottál már a fekete lyukakról?

- Ki az, aki ne tudná, mi az!

- Tudod, eddig azt hittük, hogy feketelyukak csak távol, messze a Naprendszerből léteznek, de most találtunk egyet itt, nem messze.

- És?

- A feketelyuk olyan, mint egy időkapszula, elnyel minden anyagot, s talán magát az időt is...

- Hallottam én is efféle mendemondákat! De mégis, miért érdekel ez minket?

- Nem szeretnéd jobbra tenni a világot, megváltoztatni bizonyos dolgokat, vagy a jövőbe látni?

- Tegyük fel, hogy igen, de mi közöm nekem ehhez?

- Ez a legfőbb álmom: már elkészült az az űrhajó, mely majd belép a feketelyukba. Te lennél a pilóta, ezért rögzítettek hologramra a jövőkutató intézetben.

- Na ne! Ez örültség!

- Nem, ez a jövő - felelte Alexander.

- És miért tenném meg?

- Rá fogsz jönni...

Alexander Hienemen távozott, Chris és Jordan magára maradt. Nehézzé vált a létezés. Fel-tárult a legfőbb álmom. A város üvegépületei némán éltek és folyton új és új jövőképet tártak fel a kivetítők reklámjai. Mágnesvasút-szerelvények suhantak tova csendben a kikötő felől más városrészek irányába. Az égen felhők rohantak tova, álltak össze képzelet szülte formákká. Ez is egy álmom volt, ahogy beléjük vetült az értelem. A jövő azonban olyasvalami, mely a legtöbb ember elől rejtve marad, s csak kevesek kiváltsága, hogy megismerhetik. Vajon mit akart mondani Alexander Hienemen a legfőbb álmom álmodója? Egy elrejtett létezés. A feketelyuk talán egy kapcsolat múlt, jelen és jövő közt.

- Mi bánt? - kérdezte Jordan.

- Üzenete van Alexander Hienemen hallgatásának - válaszolta Chris.

- És mi?

Chris nem felelt.

- Nézd, egy üdítőautomata, kérsz te is?

Jordan odament. Fent egy plazmamonitort szereltek, mely váratlanul leszakadt. Jordan épp alatta állt.

- Neee! - ordította bele Chris a hirtelen támadt csendbe.

Jordan meghalt. Ez volt az, amiről nem beszélt a legfőbb álomálmodó fiú. Chris most egyszerre megértett mindent. Egyetlen választási lehetősége maradt, a feketelyuk.

Az űrhajó készen állt a kilövésre. Áramvonalas fekete-fehér teste az ég felé meredt.

- Miért nem mondtad? - kérdezte Chris.

- Mert a legfőbb álomnak meg kell valósulnia. Ezt álmodjuk már évek óta.

Chris csak bólintott, talán mindenben igaza van a fiúnak. Lelkében szokatlan fájdalmat érzett, amikor visszagondolt az elmúlt napokra. Azután megindult.

Az űrhajó antigravitációs motorjai beindultak, és a magasba emelkedett. Végül eltűnt a szem elől. Néhány nap elteltével belépett a feketelyukba. Minden összeköttetés megszakadt vele.

A mágnesvasút szerelvénye nem jött, az aláhulló esőben várakozott Chris a megálló magá-nyában, s a tócsák vizét figyelte, amint buborékokat vetettek a víztükörben a cseppek. Em-lékekké kódolt valóság lüktetett a fejében, ahogy a lány eltűnt a szürkületben: Jordan. Egy napokkal ezelőtti reggel. Lassan közeledett a hajnal, a világosság beköszönte még egy kicsit odébb volt. Olyan volt minden, mintha mértani formákba fagyott volna a jellegtelenség. A város sóhajtott, és a fiú agyában nyomot hagyott a létezés tudatalattija. Ez volt az a jel, mely széttörte az irrealitás láthatatlan üveglemezeit. Feltűnt két fénypont, a mágnesvasút szerel-vénye jött. Valami elfojtott remegés szállta meg. Szeme kékjében némi fájdalom lüktetett. Megvalósult a legfőbb álmom, melyet a város és az álmotervezők álmodtak...

- Szerelmesnek érzed magad? - kérdezte Chris Jordantól.

- Ismerjük egymást?

Chris csak elmosolyodott.

- Majd igen...

Megfakultak a fények és felületek. Arra gondolt Chris, ami elmúlt, ami a jövő. Egy reggel robbant be, könnyű szél fújt, a horizont sárga szalagként izzott. A látóhatár felől érkező nap-sugarak elnyújtott árnyékokat szültek. Ahogy Jordan elfordította egy pillanatra a fejét, majd megint a fiúra akart nézni, már nem volt ott. Jordan leszállt, ott állt a megállóban, fehér-kék uniformisába belekapott a szél. A szerelvény már elment, ő egy fiúra várt vajszín-narancssárga sportkocsin, a kék szemű, világosbarna hajú Chrisre.

Változás

Még égtek a fények rendületlenül új és új világot hozva magukkal. Nem tudni, mit jelentett az elrejtett létezés, mely beleivódott a város épületeibe. Nehezen akart kibontakozni a reggel, mely most is olyan fáradtnak tűnt. Minden, mint valamely soha nem érzett érzés, gondolat került a felszínre. Az égen felhők úsztak tova, s talán egy elfeledett élmény, mely eszébe jutott. Milyen furcsa most minden. Az ő fejében és a világában is. Város. A lét egy különös formája, mely évezredek óta növekszik, és él. Nehéz lett volna nem tudomásul venni. Furcsa ruhát viselt, valamiféle egyen-overált, de nem is ez volt a lényeg, hanem az a szürke róka-prém, mely rásimult. A srácot Caleb-nek hívták. Szerette a várost járni, figyelni azt a különös geometriát, melyet valaki valahol egyszer megálmodott. Ő most csak sétált, és gondolt magában sok szépet és jót. A város, mely körülölelte őt, egy kicsit talán bűnös volt. Talán azért mert annak idején nemet mondott valami fontos dologra. Pedig ez a dolog körbe veszi őt, hiába lakják 75 millióan, de ott kint milliárdok élik le életüket a rendszerben, mely lehet, hogy épp oly szép és jó, melyet ő gondolt.

Ámde mégis befurakodott a szellem, az eszme, a város oly lehetetlen állapotba került, mintha meghasadt volna. S most mégis minden csodálatos. A sárga csillag fényével teleszórtá az utcákat.

- Szia! Min gondolkodsz? - kérdezte a lány Caleb-ot.

- Csak az élet dolgain - felelte elmosolyodva.

A fiú zöld szeme valahogy különösen csillogott, amint kimondta a szavakat.

- Valamin töröd a fejedet megint!

- És vajon min? - kérdezett vissza.

- Te is hallottad a kivetítők hírműsorait, igaz?

- Na és?

- Valaki szemtelenül merész módon fizető-chipeket lop.

Caleb erre nem válaszolt, helyette inkább gondolt valamit.

- Figyelj Caleb, tulajdonképpen mivel is foglalkozol?

- Mondom, biztosítási ügynök vagyok!

- Pont te?

- Miért?

- Mert ha rád nézek, nem ez jut eszembe!

A lány, Carolin megérintette a fiú arcát, kezével végig simította a szőkésbarna hajtincseket. Olyan különös volt minden abban a pillanatban. Néha olvasni lehetett a tekintetében, kitalálni érzéseket és gondolatokat. Ez is ilyen perc volt. Város, mely körülvesz. Él. Az ég reménytelenül kék volt. Csak ritkán szokott így szikrázni, mint valamely soha meg nem élt gondolat. Nehezen akartak telni a percek, melyek némán álltak össze órákká. A fiú a kocsijához tartott, vörös-fehér formája egy kissé szokatlan színfoltnak tűnhetett. Beszállt és elhajtott. A város, mely folyton hirdetett valami újat, most is szétszórtá a gondolat magvait.

Az Egyesült Központi Bank előtt haladt el, a szélvédő üvegén át megbámulta az épület nemes anyagát, a márványt, az acélt és üveget. Eszébe jutott néhány kósza ötlet.

- Vajon, ha egyszer bemehetnék, és belemarkolhatnék fizető-chiplapok ezreibe, melyekről Jean Monet arcképe néz vissza! - tűnődött.

Azután lassan maga mögött hagyta az impozáns épületet, melyen hatalmas kivetítők a tőzsdeárfolyamok szalagcímeit közölték.

A fejében persze sok minden más is járt, de talán ez a vágy volt a legmegragadóbb. Mert mi lehet versenyre a pénz e modern formájának mindent felölelő ígéretével? Lehet, hogy így volt, de az is lehet, hogy nem. Az ő számára csupán egy dolog volt fontos, a kaland. A boldogság e különös formája, mikor átjárja őt. A világ is megváltozott mostanra, úgy 2026 tavaszán, csak az eszme léte volt folytonos, mely a világot vezérli. Caleb-et ez nem különösen érdekelte, ő nem tartozott azok táborába, akik fanatikus és megszállott módon hívei egy gondolatnak. Ő jobban szerette a szabadságot.

Persze ennek is megvolt a maga előnye és hátránya. A vörös-fehér kocsi megérkezett, ahol Caleb-nek valami dolga akadt. Ő kiszállt, és bement, de mielőtt még végleg eltűnt volna, a lépcsőház üveglemezein tükröződő antigravitációs léghajókat megbámulta. Ez egy olyan épület volt, mely még a múlt század közepén épült, de most felújították.

- Ráérsz? - kérdezte egy Nathan nevű, körülbelül vele egyidős sráctól.

- Mit akarsz?

- Nem vagy valami kedves!

- Igaz, bocs.

- Van egy jó ötletem! - kezdte Caleb.

Elnevette magát Nathan.

- A múltkori ötleted 1 milliót hozott...

- Látod!

- És most mi lenne az?

- Az Egyesült Központi Bank. 2 nap múlva jelentősebb mennyiségű fizető-chipet szállítanak át a Biocite épületébe...

- Jól hangzik, de mennyi is az pontosan?

- 16 millió!

- Az fejenként 8 millió!

- Na?

- Nem hétköznapi, de talán menni fog.

Ez most egy olyan pillanat volt kettejük életében, amikor sorsuk talán megváltozik ilyen vagy olyan irányban. Ők még nem is sejtették, hogy ez nem egészen úgy lesz, ahogy ők azt most gondolták. Mert ők ketten nem mások, mint bankrablók, de élvezettel és profin csinálják, talán sportból.

Furcsán siklottak el a reggeli fények. Valami különös benyomás uralta a várost.

- Nincs kedved Kite-ozni? - kérdezte Caleb.

A másik fiú csak a fejével intett.

Lementek a kocsához.

- Még mindig ez a vörös-fehér a kedvenced?!

- Fogjuk rá.

- Tudod, a vonalkódtábla, mely a nevedet hordozza, egyszer lebuktat.

Miután beszálltak a járműbe, elindultak, keresztül a városon. A kilométeres épületek lassan elmaradtak, s feltűnt az óceán víztükre. Könnyű szél fűjt, s távolabb az épületek üveg tornyai, mint valami fal álltak őrt. Itt minden olyan nyugodtnak hatott. A csomagtartóból előkerültek a felszerelések, átvették a ruhát, s nekiindultak. A szél belekapott az ernyőbe, s a magasa rántotta néha a vízfelszínről Caleb-et. Élvezte. Szeretett kite-szörfözni. A távolban, kint a nyílt vízen, óriási hajók úsztak tova, azokat is a szél hajtotta, az acél sodronyokon feleresztett vitorlákba belekapott a légáramlat. Néha csodálattal nézte a fiú ezt a technikai újítást. A sárga Nap lassan araszolt az égen. Most minden olyan szépnek és jónak látszott. Amit ők csináltak, az ekkortájt már nem is számított extrémnek, de valahogy rajta maradt, ki tudja, miért.

- Hé, ha már úgy is megvan a sportkocsid, nem lenne kedved egy kis gyorsulási versenyhez? - kiabált oda Nathan.

- És mikor?

- Mondjuk ma délután!

- Felőlem...

- Akkor délután!

Caleb még egy darabig kite-szörfözött, azután abbahagyta. Eltűnődött. Arra távolabb a város sziluettje látszott, a Csodák Tornya több mint 2000 méteres meghökkentő formája. Még építették, ha kész lesz, leginkább egy uborkára hasonlít majd. Visszaindult a városba. Kicsit szürke, kicsit színes világ az, de tagadhatatlanul érdekes.

- Már vásároljon most Földre néző lakásokat a Neil Armstrong Holdlakópark épületeiben...

Egy sok négyzetméteres plazmakivetítő hirdetett álmokat. Lehet, hogy jó volt hallani a fejlődő világ öntudatát. Hiszen ott volt például a Csodák Tornya, mely majd egy kisvárosnyi embernek ad otthont, vagy ez a reklám. Néha nehéz volt mindezt felfogni, s őt mindig is érdekelték az újdonságok. Maholnap már a mesterséges intelligencia forradalmasította világ köszön vissza. Caleb egy kicsit félt ettől, ha majd egyszer mindent és mindenkit nyomon lehet követni és ellenőrizni, persze már most sem könnyű ezt elkerülni, de akkor egyenesen lehetetlen lesz.

Caroline-nal találkozott egy téren, még a kocsiban beszéltek meg egy videokommunikátor segítségével. Ez a tér talán a legszebb volt. Mert különös héjszerkezetek csupa üvegből álltak össze soha nem látott formákká merevülve.

- Megint találkozunk, de miért is?

- A munkahelyemen, a rendőrségen, különös figyelmet szentelnek ezután a chiptolvajoknak...

- Nem is tudtam, hogy te zsaru vagy! - gondolta magában a fiú.

- Ha tudnám, kik azok...

- El akarod kapni őket?

- Még szép!

Mos azután volt min elgondolkoznia Caleb-nek. Valami volt kettejük között, bár ez a dolog most egy kicsit átszínezte a helyzetet. Caleb ugyanis nem olyannak ismerte meg Caroline-t, mint aki hajlandó kompromisszumot kötni. Ha tudná, hogy ő az...

- És most mihez kezdesz? - kérdezte a fiú.

- A nyomozást nem én vezetem, de gondom lesz rá, hogy engem is bevegyenek.

- Biztató...

- Te nem lennél kíváncsi, kik azok?

- De, persze...

- Profik. Sohasem hagynak nyomot, mindig udvariasak, és sosincs áldozat.

- Tényleg?

- Mi van, te sosem nézed a híreket?

- De, csak... ha te mondod.

Néhány utcával arrébb, ahol a Északi Tanács impozáns épülete állt.

- Üssétek! A zászlórúddal!

- Ne engedjétek be a tagállami képviselőket!

Egy ellenforradalom hangjai ezek, melyet hamarosan szétszórnak a kivetítők. Különös volt ez, olyan, mely ritkán jön el. A zűrzavar percei, amikor a képviselők egy csoportja maga mellé állítva az őrseget elsáncolja magát. Azután feltűnik egy alak az épület erkélyén, hogy kezdetét vegye a diktatúra.

- A törvényhozás a mai napon örökös elnökké választott!

Így kezdődött minden, a romlás virágai, melyek olykor a legszebbek. Így foglalható össze a nap, mely maradandó nyomot hagy a világ emlékezetében.

Eljött a következő reggel, az, amelyikre a rablást tervezték. Minden olyan álmosan kezdődött. A város, mely folyton él, nehezen akart magához térni. Minden, mint lusta árnyék nyújtózott a kövezeten. Még néhány óra, és megindul az Egyesült Központi Banktól a chip-szállító jármű. Sokat gondolt erre a pillanatra Caleb. Agyában már minden kis apró részletet megtervezett. Azután jöhet a boldogság, mely azokba a szilícium lapocskákba fagyasztódott. Milyen különös volt. De semmi esetre sem idegen. Mert így volt ez már évszázadok óta, csak akkor még papírból volt. Most minden perc és pillanat, az idő homokszemei, egyetlen esemény felé haladtak.

Caleb előtte még találkozott Caroline-nal. Valahogy furcsa volt, ahogy most ott álltak egy szoba közepén. Remegett kettejük között valami. Vágy, egy érzés, mely lassan úrrá lett rajtuk. Heves és szenvedélyes, mely régóta ott bujkált. A lány végigsimította a fiú hajtincseit, majd megcsókolták egymást. Vetkőzni kezdtek, és elhatalmasodott az ösztönök vezérelte létezés. Teste a testéhez ért. Eggyé váltak. Feltűnt egy árulkodó jel is a fiú testén. Egy tetoválás.

Azután lassan elmúlt, és más értelmet nyertek a tettek. A fiú öltözni kezdett.

- Elmész?

- Igen - intett a fejével. - Elragadott minket a hév - fűzte hozzá.

- Bánod?
- Nem.
- Miért a szemedben a csillogás?
- Tényleg el kell mennem. Majd beszélünk, ha akarod...

Caleb lesietett az utcára, ahol a vörös-fehér sportkocsi állt. Az utcalámpák fehér diódái még rendületlenül égtek, azután elhalványultak azok is. A város, mely él, és szétterül. Folyik az építkezés arra távolabb, ott a magasban, hol új és új tornyok törnek az ég felé tejfehér üveg és acél testükkel. Eltűnődött egy pillanatra Caleb, azután elhúzta a DNS-chipjét az autó ajtaja előtt, és beszállt.

Felkészültek a nagy pillanatra, az Egyesült Központi Bank elől megindult a chip-szállító. Lassan és komótosan haladt az utcán. Távolabb a mágnesvasút pályája haladt. Elévágtak. Plazmafégyverek kerültek elő, melyek könnyedén átlukaszthatták volna a jármű falát.

- Gyerünk! Mozgás, kiszállni!
- Megkérem, hogy nyissák ki!

Az örök habozva bár, de engedelmeskedtek. Az életük többet ér, gondolták, mint a szállítvány.

- Ez az! Gyorsan, pakolják bele!

Megtették.

- Most pedig befelé a raktérbe!

Rájuk zárták az ajtót.

Ezzel tulajdonképpen Nathan és Caleb készen is voltak. Caleb és Nathan kétfelé váltak.

- Megvan a délelőtti rablás videofelvétele. Az egyik térfigyelő kamera készítette.

A rendőrség épületében mindenki izgatott volt. Valami furcsa bizsergést éreztek. Olyan percek voltak ezek, melyek leginkább egy titkos kalandra hasonlítottak. Most megnézik az adatkártyára rögzített felvételt. Caroline is ott állt, várva a plazmatévé képeit. A rablás gyors és tiszta munkának mutatkozott a felvételen. Igazából semmi újat nem tudtak meg, kivéve Caroline. Ő felismerte a kivillanó tetoválást, melyet Caleb-bel kötött össze.

- Szeretném, ha bevennének a nyomozásba!
- Miért?
- Mert tudok egy nyomot az elkövetőhöz.
- És mi lenne az?
- Majd megtudják. Magamnak akarom a dicsőséget.
- Rendben - intett a fejével a nyomozó.

Most talán valami boldogság, vagy efféle volt a levegőben Caleb szerint egy percre megállt a kocsival, s kiszállt, hogy megbámulja a várost. Mert a város él, és virágzik. Fejében most a lét egy új formája suttogott hangokat. Még nem tudta értelmezni, de mégis oly makacsul jelen volt. Azután figyelme a falakon végigfutó hírműsorokra terelődött.

- És most legfrissebb híreink: Földközeli érkezett a Vállalkozás nevű űrhajó. A bolygó körül állomásozó Alfa űrállomáson világidő szerint 11:00-kor köt ki... További híreink: ma délelőtt a puccsisták élükön Enrico Dada közalkalmazottal átvették a hatalmat, és Dada-t örökös elnökké kiáltották ki...

Ez Caleb-et nem is annyira érdekelte, hanem inkább az, hogy hamarosan kiköt az űrhajó. Ha venne egy jegyet... bár sajnálná itt hagyni a várost és talán a bolygót is. Oly annyira a szívéhez nőtt, mely már-már szentimentálisnak tűnhetett.

- De ki lehet az az Enrico Dada?

- Uram!?

- Mit akar? - kérdezte Dada.

Dada is csupán egy fiatal srác volt, még nem töltötte be a 30-at. Közalkalmazott, ahogy korábban mondták...

- Tudja, hamarosan kiköt a Vállalkozás...

- Az űrhajóra céloz?

- Mi másra?

- És?

- A város annak idején nemet mondott dolgokra...

- Mindez most már mit számít? Én vagyok az örökös elnök!

- Meglehet...

Az üveglemezek áttetszően csillogtak a napsütésben. Leginkább kristályokra hasonlítottak a hasábok. Minden egy kicsit más színben tűnt fel. Ez lehetett jó, vagy rossz. Mást még nehéz lett volna megmondani. Mindenesetre az ég kék volt, s felhők fehérje úszott ott fent.

- Hallott a délelőtti rablásról?

- A Biocite-ba akarták vinni - válaszolta.

- Igen.

- Örökös elnök vagyok, végre megvalósulhat az, amire vágytam... a rablásról majd beszélünk később. Itt ez a vörös anyag, magamra terítem. Most olyan vagyok, mint egy római császár...

Dada megindult a szobán át, ki az épület erkélyére, ahol egy kisebb tömeg várta alant.

- Köszönetek az örökös elnököt!

Hatalmas üdvözlő és éljenzés tört ki. Többek felmásztak néhány villanypóznára.

- Mostantól új kor veszi kezdetét! - mondta Dada. - Vége annak a világnak, melyet ismeretek... én belépőt adok nektek az új rendbe.

Hangos ováció fogadta.

Dada vörös palástjába belekapott a szél, s a sokméteres anyag, mint a tenger hullámozott az áramlatban. Már faragták azokat a szobrokat, melyek idealizált, szinte hősi módon ábrázolták a maguk óriás léptékében. Akár a fáraók kökolosszusai. 500-at helyeznek el belőle egy széles és hosszú sugárút mentén. Persze ezek is eltörpülnek a város kilométeres épületei között. Akár játékfigurák, az üveg és fém hasábok között. Épül a nagyszínház posztmodern

formája, na meg persze a Csodák Tornya bizarr és szép sziluettje. Széttérül a város. Egyszerre furcsa és megszokott. Talán az, hogy új fordulatot vett a dolgok állása, most jól jött.

Caleb valahol a városban sétált, és megcsodálta az ultragyors ütemben épülő Sky City-t a horizonton. Oda vágyott. Arra vitt a mágnesvasút oszlopokra emelt pályája is. Lelkében most valami furcsa tűz égett soha meg nem élt lánggal, ahogy nekitámaszkodott a vörös-fehér sportkocsinak, s csak bámult bele a világba. Szemének tükre új érzést hirdetett. Talán elkopnak a távolságok.

Ahogy ott merengett, megszólította őt valaki. Caroline volt.

- Mégis, mikor akartad elmondani?!

- Mit?

- Ne játszd meg magad!

Caleb elhallgatott néhány percre.

- Tudod, hogy nyomozó vagyok. Lebuktatott a videofelvétel. A tetoválás...

- Olyan bárkinek lehet...

- Ezt te magad sem hiszed! De el foglak kapni, ezt megígérhetem.

- Sajnálom, ha így látod... - mondta Caleb, azzal beült a kocsiba és otthagyta a lányt.

Most az ellensége lett. Talán kár, hogy így alakult, de az is lehet, hogy nem. Mindegy volt. Kicsit talán sajnálta.

Eldöntötte, hogy enged a benne munkáló váagnak, és Sky City-be megy. Magához hívja őt az a város. Álmodott róla. Mintha egy új lehetőséget kínálna fel, pedig csak üveg és fém és műanyag formák halmaza. De a legszebb, a legmerészebb. Ezt is megálmodta egyszer valaki, játékos és könnyed fantáziával.

A vörös-fehér sportkocsi szélvédőjén végig siklott a sebesség. Valahogy furcsa volt az elsuhanó táj. Nem idegen, nem is szokatlan, csupán furcsa. Nem lehetett megmondani ennek a mibenlétét. A horizonton felépülő formák egyre csak belekiáltottak a szélbe, mely elvitte magával az ígéretet messzi vidékekre.

Azután megérkezett. Ott állt előtte Sky City. Szemében a remény csillogott. Az álom. A vörös-fehér sportkocsi merész formái utat törtek. Ez a város is élt, épült.

- Tiéd? - kérdezte tőle egy ismeretlen lány.

- Igen - válaszolta.

A lányt még soha nem látta, s most ő belenézett Caleb zöld szemébe, megcsodálta az arcát, melybe belelógtak a szőkésbarna hajtincsek.

- Miért érdekel téged? - kérdezett ismét a fiú.

- Mi itt megcsodálunk mindent, ami szép. A szépség tiszteletet érdemel. Te is és az autód is.

- Értem.

- Hallottál már róla?

- Kiről?

- Aki csak folyton suttog. Neveden szólít és téged hív.

- Én még csak most érkeztem Sky City-be. És ki ez az ő?

- Majd megtalál téged is...

Azzal a lány továbbment.

Caleb furcsállta a dolgot, hogy csak így megszólították őt, s elsőre értelmetlen dolgokat mondtak neki. Persze majd később biztosan fellebben a fátyol. Most még minden oly különös. De hisz először van itt. Számára ez ismeretlen világ. Elhúzta a DNS-chipjét a kocsijának ajtajánál. Lezárta, és megindult, hogy néhány utcával beljebb hatoljon. Lassan haladt, hogy szétnézhessen. A sok száz négyzetméteres kijelzők az épületek falain némán villództak.

- Ki vagy Caleb? - olvasta le.

- Ő lenne az, aki a nevére szólítja? - gondolta magában. - De ki ez az ő?

- Szeretném, ha válaszolna...

Megrezgett Caleb zsebében a videotelefon. A fülére illesztette az audio egységet. Az LCD kijelzőn nem volt kép, csak szöveg, amit egyébként is hallott.

- Caleb!

- Ki vagy?

- Én a hang vagyok.

- De csak van neved? Ahogy nekem.

- Téged Caleb-nek hívnak, de engem sehogy.

- Hogyan lehet ez?

- Nem akarsz nekem nevet adni?

- Fiú vagy, vagy lány?

- Szerinted?

- A hangodból ítélve lány.

- Akkor?

- Rendben. Én Peyton-nak szeretnék hívni.

- És te Caleb?

- Mi van velem?

- Te egy különös fiú vagy. Még nem találkoztam hozzád foghatóval.

- Miért mondod ezt?

- Tetszik Sky City? - kérdezte másra terelve a szót.

- Igen - mondta röviden a fiú.

- És szeretnél itt maradni?

- Még nem tudom.

Azután megszakadt a kapcsolat egy időre.

A fiú, Caleb nem tudta mire vélni a dolgot. Ő csak megbámulta Sky City csodálatos és szép világát. Beült egy kávézóba, rendelt magának egy forró csokoládét. Az üvegfelület sok mindent visszatükrözött. Álmodni és vágyakat. Még nem lehetett sejteni a jövőt. A csokoládé és a tejszín lágyan olvadt össze a pohárban. Talán a boldogság feketéllett.

- Mi bajod? - kérdezte egy srác.

- Honnan veszed?

- Gondoltam...

- Lehet, nem könnyű újrakezdeni...

- Te ezt tennéd?

- És te?

- Hagyjuk...

- Miért vagy itt?

- Sky City magához vonzott. Tudod, ez a város... szabadságot ad.

- És minek neked a szabadság?!

- Álmodni...

- Miről?

Caleb nem felelt. Csak gondolt valamit.

- Téged is megszólított már, aki a nevedet suttogja?

- Még akkor, amikor ide kerültem.

- Nevet adtam neki - mondta Caleb.

A srác csak elmosolyodott.

- És?

- Peyton-nak nevezem.

- Szerinted lány?

- Természetesen.

A srác, aki odaült Caleb mellé most tűnődni látszott. Majd még ott volt egy darabig, végül elment. Caleb magára maradt a gondolataival. Nyugtalanította őt néhány dolog. Az, hogy az a rendőr csaj a nyomában, bár most Sky Cityben van, s ez itt egy más világ.

- Engedjen a kísértésnek, és váltson jegyet a Vállalkozásra, mely hamarosan megindul a Titán felé...

Megbámulta a kivetítő színes villódzását.

- Csak nem te is oda vágysz? - kérdezte egy fiú.

- Miért, mi van ott?

- Különös világ az... a Szaturnusz látszik az égen. A metánóceán hullámozása...

- Te voltál már ott?

- Egyszer...

- Így már értem.

Borzongatóan szép világ lehet az. Nem sűrűn indul oda űrhajó. Ez is egy kivételes alkalom volt.

Caleb elment. Vissza oda, ahol az autót hagyta. Senki sem sejtette, hogy a csomagtartóban, egy hátizsákban ott vannak a fizető-chipek. Nem ismert Sky Cityben senkit, de ez nem okozott neki gondot. A fejében most hirtelen sok minden játszott fogócskát.

Az a furcsa dolog, ahogy az első percek kezdődtek Sky Cityben, amikor az ismeretlen megszólította őt. Ő nevet adott neki. Érthetetlen és megfejthetetlen szimbólumok. A kaland, mely talán egyszer majd a Titánra hívja őt... de addig is rá vár a titok, mely megszólította. A titok, mely mostanra az életének a része. Kék volt az ég, s valahol e fénylő gázburok mögött ott voltak a csillagok.

A kivetítők egy percre elsötétültek, majd a hang szólt hozzá, akit Peyton-nak nevezett el.

- Caleb...

A kivetítőn azután megjelent a lány képe.

- Ki vagy? - kérdezte ismét - és mit akarsz tőlem? Mondják, mindenkit a nevére szólítasz...

- Peyton vagyok.

- Ezt a nevet én adtam neked.

- Szeretném, ha eljönnél hozzám...

- És hol van az?

- Mindenütt.

- Mégis?

- A hetedik szektor.

Caleb csak intett a fejével.

A kivetítő ezt követően ismét a hírműsorokat sugározta.

- Hetedik szektor... - ismételte magában a hallottakat.

Nem tudta, hol van, mint ahogy azt sem, miért kell neki oda mennie. De a titkok soha sem maradnak örökre titkok. Előbb vagy utóbb fellebben az a bizonyos fátyol.

A fiú visszament a vörös-fehér sportkocsihoz. Beszállt, és elindult. Be a város központi szektorai felé. Minden olyan szép volt, s egyszerre furcsa. Mert valaki valahol egyszer így gondolta. S a gondolat szabad, önálló létet nyer. Agyának elektromos létezése talán más értelmet nyer majd. A lét terhe ránehezült a városra, s lassan szétfolyt a felületeken. Az autó szélvédőjén megfeszült a forgalom és a sebesség e furcsa kettőssége. Megállt egy pillanatra, hogy megbámulja a légkört átszelő űrhajót, a Vállalkozást. Megérkezett. Megkérdezte valakitől, merre a hetedik szektor, majd tovább indult. A délutáni nap sugarai elsiklottak az üveghasábok között.

Azután végre előtte állt a hetedik szektor, egy különös épület, két torony, melyek mintha szárnyat formáztak volna, egy mandula alakú csarnokot fogtak közre. Egy idevalósi srác egyszerűen csak a Szem-nek hívta. Belépett.

- Hol vagy?! - kérdezte.

Az áttetsző falak némán visszhangoztak.

Megfordult és ott állt mögötte a lány, akit Peyton-nak nevezett el.

- Végre - mondta, s megérintette volna, de csak egy hologram volt.

- Mi a fene...

- Caleb, itt vagyok.

- Nem úgy néz ki - tette hozzá.

- Miért? - kérdezett vissza Peyton.

- Azt hittem...

- Mit?

- Hogy itt leszel.

- Tényleg itt vagyok, vagy nem?

- Ki vagy? - kérdezte a fiú harmadjára.

- Én.

- Szóval nem igazi ember vagy. Mesterséges intelligencia, vagy olyasmi... de még ha az is lennél, miért vagy ilyen furcsa?

- Furcsa? - kérdezett vissza.

- Öntudatra ébredt... - gondolta magában a fiú.

A dolgok új értelmet nyertek ez által. Megmagyarázhatatlan és titkos értelmet. Az összefüggések kusza halmaza rendezett világgá állt össze. Egy kicsiny vízcsepp, mely elvegyül az óceán végtelenjében. Feloldódik, és eggyé válik. Fények szűrődtek be az üveglemezeken át, melyek megvilágították a formákat.

- Igazság... - ismételte a hologram lány.

- S most mihez kezdjek veled? - kérdezte Caleb. - Elvégre te valami rendszer lennél, mely valamit irányít...

- Én a központi intelligencia vagyok. LX-200. a város, Sky City alrendszerének összehangoló egysége - mondta.

- Így mindjárt más.

- Érzek valamit, hogy létezem.

- Én tudatnak hívnám.

- Én - ismételte meg. - Nevem is van, melyet tőled kaptam: Peyton.

- És tudják azok, akik terveztek és üzemeltetnek?

- Autonóm egység vagyok. Szervezem, és irányítom Sky City életét.

- Mindenkit megszólítasz, ahogy engem is. Miért?

- Mert te voltál az első, aki nevet adott nekem!

- S ez olyan furcsa?

- Sokmillióból egy - felelte Peyton.

Caleb elgondolkozott ezen. Számára érthetetlen volt ez. Ahogy a lány fotonokból álló lelkének a létezés rejtelsei. Élni, érezni és gondolni.

- Mondd, mit tudsz te a Titánról, a Vállalkozás nevű űrhajóról, mely hamarosan elindul...
- A Szaturnusz legnagyobb holdja, mely nagyobb a Föld holdjánál, légköre fő összetevője a nitrogén...
- Na igen, de én nem erre gondoltam... - szakította félbe Caleb.
- Én csak ezt tudom.
- Én valami olyanra gondoltam mint kaland, valami különös érzés itt belül.
- Mesélj nekem ezekről!
- Felesleges lenne, te úgy sem értenéd...
- Miből gondolod?
- Ahogy rácsodálkozol a világra, az életre.

Azután csend következett. Caleb hajtincsei belelógtak az arcába. Szemében az egész világ tükröződött. Sky City. Felhők formái, amint lassan összeolvadtak egyetlen egésszé. Teltek a percek. Esni kezdett. A távoli mennydörgések hangja belevegyült a város forgatagába, mely állandóan lüktetett. Ha most ő is kint állna, s érezné a zuhatagot. A vörös-fehér mintáin végigcsurgott a víz. A tócsák vizét elnyelte a mélység.

- Milyen más most minden - sóhajtott Caleb. - El tudsz nekem intézni valamit? - kérdezte.
- Mit?
- Szeretném, ha vennél jegyet a Vállalkozásra. Megadom a fizető-chip sorszámát.
- Én nem akarom, hogy elmenj - mondta Peyton.
- És ugyan miért?
- Elhinnéd, ha azt mondanám, valami ragaszkodást érzek?!

Caleb csak vállat vont.

- Talán, most mennem kellene - válaszolta.

Caleb élete különös fordulatot vett. Gyakran megbámulta a légkörön keresztülhatoló űrsiklókat. Fejében az a szó járt: Vállalkozás. Az épületek formái szinte összeolvadtak valami új egységet alkotva. Nem is ez volt a lényeg. Talán az álom, a létezés, és a gondolat. Egy mesterséges tó partján állt. Neve is volt, de nem jegyezte meg. A víztükör másnak mutatta az eddig megszokottakat. Még ha most minden egy kicsit szokatlan is, az idegen világ mindennapossá lesz. S Sky City él.

- Mire gondolsz? - szólította meg egy srác Caleb-et, amint a korlátnak támaszkodott.
- Csak a jövőre - felelte.
- Az jó lehet - tűnődött.
- Nem éppen, vagy talán ki tudja?
- S miért érdekel téged a jövő?
- Talán téged nem foglalkoztat?
- De.
- Na látod! Nekem már csak a jövő maradt.

- Miért? - kérdezte a srác.

- Az egy hosszú történet - felelte Caleb.

Némi hallgatás következett, mialatt elgondolkoztak néhány dolgon. Hajtincseibe néha belekapott a szél. Most még minden megmagyarázhatatlan, de idővel értelmet nyer.

- Tulajdonképpen mit is akarsz tőlem?

- Hallottam a dologról...

- Miféle dologról?

- Hogy nevet adtál neki, annak, aki mindenkit a nevéen szólít.

- Igen. És ez baj?

- Miért jó az, ha öntudatra ébred?

- Miért rossz, ha öntudata van? - kérdezett vissza. - Igen, elneveztem Peytonnak. Nincs ebben semmi szokatlan. Az ember szereti nevéen nevezni azt, aki hozzá szól. S különben is mi közöd hozzá?!

- És erre mit felelsz? - kérdezte.

Egy fegyvert húzott elő. Amolyan szokványos plazmapisztolyt. Valami jobb fajtát.

- Ki a fene vagy?

A fegyver elsült. Egy volt a válasz. Caleb még szólni szeretett volna, de már nem ment. Szájából vér csöppent a földre. Összerogyott és meghalt.

Némán teltek a percek, úgy tűnt, a fiú teste az enyészeté lett. De aki úgy gondolta, tévedett. Feltámadás. Aranyozott betűk egy épület falán. Üveghasáb a városban. Valaki annak szentelte az életét anno, hogy életet leheljen a holtakba. Sokáig hitték, hogy a halál folyamata visszafordíthatatlan.

Teltek a napok észrevétlenül, egymás után, mint a ceruza koptak el. A Vállalkozás továbbindult a Titán felé. Az egyeneseket idővel sinusgörbéké kövácsolta az idő a plazmaképernyők felületén. Caleb ismét élt. Talán nem is volt szokatlan. Még aludt. A világ közben megváltozott. Enrico Dada, a közalkalmazottból lett örökös elnök uralma szétáradt a világon. Nem volt furcsa. Inkább szükségszerű. A kivetítők Sky Cityben is végtelen beszédeit szórták szét. Szobrai pedig őrt álltak a sugárutak mentén. Eljött egy nap, amikor Caleb kinyitotta a szemét. Számára akkor véget ért valami. Most pedig elkezdődött, csak még nem tudott róla.

- Hol vagyok? - kérdezte zavartan, és kissé nyomottan.

- A Biocite-ban - volt a válasz.

Biocite, ismerős a név. Eszébe jutott, hogy annak idején oda tartott a fizető-chip szállítmány. Caleb csak sóhajtott egyet. Óvatosan felült, hogy végignézze magát. Mellkasán nyoma sem volt a fegyver ütötte sebnek. A vállán is ott volt a tetoválás, mely annak idején elárulta őt.

- Ez az én testem?! - kérdezte bizonytalanul.

- Igen - felelte a nővér.

Ő gyakran látott meztelen testeket, de Caleb-et gyakran megbámulta.

- Meghaltam.

Csak intett a válla mögül a nővér.

Caleb arcára most valami eddig nem érzett érzés ült ki. Nehezeire esett felfogni.

- Akkor?

- Elment...

- Ki?

- A Vállalkozás.

- Az úrhajóra gondolsz? Már vagy 6 hónapja. Már az is meglehet, hogy kikötött a Titánnál.

Caleb nem szólt semmit, csak gondolt magában valamit. Nem tudta, jó e ez így. Lehet, hogy bánta a dolgot, mert annak idején el akart menni.

- Miért vagyok itt?

A nővér azonban nem felelt. Elment. Caleb fejében továbbra is ott volt a kérdés. Miért? A lét titokzatos kérdése. Kinézett az üveglemezeken át, Sky City-t látta, amint él, és szétterül. Égen elhúzó űrsiklókat. Mindig megcsodálta, s közben megbámulhatta magát is, ahogy az üveg-táblán tükröződött. Belépett valaki.

- Üdvözöllek az élők között.

A fiú továbbra is a távolságot nézte, csak a felületen tükröződve látta, hogy egy lány volt. Ám mégis kikíváncsizott belőle a kérdés.

- Miért vagyok itt?

- Úgy érted, nem volt ilyen biztosításod.

- Ki tudom fizetni a költségeket.

- Nem szükséges.

- Hogy-hogy? És egyáltalán hogy kerültem ide?

- Én hoztalak be.

- Te?! - csodálkozott.

- Arra jártam...

- Arra?

Caleb furcsállta a dolgot. Egy vadidegen lány behozza őt. De tenni a dolog ellen nem tudott. Ha behozta, hát behozta.

- Mondd csak, ki vagy? - kérdezte.

- Én vezetem az intézményt - felelte a lány.

- És neved is van?

- Sarah - felelte.

- Miért bámulsz folyton, a nővér is, ő is csak bámul...

Sarah elmosolyodott.

Nehéz lett volna megmagyarázni, mi is volt az az érzés, mely lassan kibontja szírmait. Kezdetben talán egy csúnyácska bimbó, mely azután mégis szebb lesz minden másnál.

- Én is megkérdezhetném, te ki vagy?

- Csak egy átlagos srác...
- Semmiképpen - mondta Sarah.
- És ugyan miért?!
- Meg kell ezt most nekem magyaráznom?
- Lehet, hogy nem. Szóval te vezeted ezt az intézményt!?
- Még apám alapította, aki már nincs köztünk. Biztosan hallottál a körülbelül 6 hónapja történt nagy fizető-chip lopásról... ide tartott a szállítmány.

Caleb csak intett a fejével.

Most hirtelen lelkiismeret furdalása lett, hisz pont ő volt az, aki ellopta. Nem gondolta, hogy az élet ilyen furcsa helyzetet produkál. A délelőtt lassan tovább araszolt. S a felhők formái játékos könnyedséggel épültek. A csillagok fényét eltakarta a gázóceán fénylése. Egyet kivéve.

- Egy szupernova - mondta Sarah.
- Hadd nézzem!
- Tegnap fényesedett ki. Még egy-két nap, azután elhalványul.
- Felkelhettek?
- Tulajdonképpen igen. A ruháid amott vannak.
- Kimennél?
- Még közben megvizsgálak...

Addig Caleb felöltözött. Járt egy-két dolog a fejében. Nehezen tudta eldönteni, hogy mi is legyen. Érzett valamit. Valami vonzalmat így hirtelen a lány iránt. S tisztában volt azzal is, hogy a lány is iránta. Nem biztos, hogy szerelem volt ez, talán Sarah részéről igen, hisz ő ott volt vele azóta, hogy lelőtték. 6 hónapja.

- Ráérsz?
- Mondjuk.
- Elmehetnénk valahová?

Caleb vörös-fehér sportkocsija nem messze állt attól a helytől, ahol lelőtték. Gyakran gondolt vissza Peytonra, aki mint megtudta, az elmúlt 6 hónap alatt végérvényesen öntudatra ébredt. Talán neki is köze volt hozzá. Nála volt a chipkártya. Elindultak. A város Sky City furcsa sok kilométeres tornyaival szüntelenül az ég felé tör. Néha látni lehetett, amint egy-egy űrhajó útnak indul. Talán ez is egy ilyen pillanat volt, amikor a digitális tévéműsorok visszaszám-lálását elhintették a kivetítők.

Megérkeztek. Az óceán zárógátjánál voltak. Mögöttük Sky City, előttük pedig a végtelen. A víztömeg felől szakadatlanul fújt a szél. Szélerőművek lapátkerekei forogtak soha meg nem állva. A fiú szökés hajtincseinek elsiklottak a fények.

- Miért jöttünk ki ide?
- Mert ezt oda akarom adni neked! - mondta, és felnyitotta a sportkocsi csomagterét. A zsákban ott voltak a fizető-chipek.

Sarah nehezen tudta megfogalmazni az érzéseit. A pillanat magával ragadott mindent. Mint valami fuvallat, mely elviszi a homokszemcséket, s azután valahol másutt dűnéket épít fel belőlük.

- Miért adod vissza?

- Mert úgy érzem, ez a helyes...

Tekintetük összetalálkozott néhány pillanat erejéig. Volt ebben valami idegen, ismeretlen és új. Kialakult kettejük között egy megfoghatatlan kapcsolat, amolyan vonzalom. Most minden új volt, és szép. Titkos szavakat suttogott a szél az óceán felől. Elhozta a hangokat Sky Citybe is.

Enrico Dada a közalkalmazottból lett örökös elnök végre igent mondott. Sok méteres vörös palástját, mint zászlót lengette a szél, s az emberek a téren mind felsorakoztak. Sky Cityben is.

- Higgyétek, és lássátok! - mondta.

Gyorsan teltek a napok, átúsztak az égen a csillagok, a napok hetekké, a hetek hónapokká álltak össze. Ismeretlen ábrák alkotta vonalak. Minden él, és épül, mint a létezés, mely folyton mond valamit. Űrhajók indultak távoli kalandra, a gázóriások holdjaihoz. A mesterséges intelligencia, Peyton is széttárta virtuális lelkét, hogy magába fogadja a világot. A szépet és jót. Az álmot. Mert minden álom. Mindent megálmodnak.

- Tudod, sok minden történt velem... - kezdte Caleb. - Talán ideje lenne egy új életnek.

- Már megkaptad az új életet - válaszolta Sarah.

- Igaz - tűnődött el a fiú.

Az igazság a maga meztelenségével megváltoztatta a dolgok menetét. Talán örökre. Még tovább araszolt az égbolton a sárga Nap, amikor megcsókolta Saraht Caleb.

Új létezés. Ez volt az ígéret a világnak, és Caleb-nek egyaránt. Nem tudni, miért, csak valahogy így alakult.

Még 100 nap

- Ma 3054. december 12-én időszaki kiállítás nyílik az Enrico Dias Természettudományi Múzeum épületében exobolygók állatvilága címmel. A tárlókban megtekinthető a HD 704082 3. bolygójának példányai is... - hirdette egy holoreklám a város különböző pontjain.

- Talán jó lenne megnézni... - tűnődött el Chaz, amint végigsétált a Szabadság Komplexum előtti téren.

- Mi a Csillagközi Unio népei, abban a hitben és attól a meggyőződéstől vezéreltetve, hogy e szerződéssel létrehozott egység az eljövendő generációk számára a jobb élet reményét jelentik... - állt egy márvány monoliton arany betűkkel. Az információ e meglehetősen régi, de fennkölt módját választották 100 éve, amikor ide került a térre. Akkor még semmi sem volt itt. Csak tervek valakinek a fejében.

- Íme a művész, akinek vízióit láthatják... - hangzott anno.

Ám a fejbe zárt gondolatok gyorsan szabadságot nyertek, és szétszóródtak a világban. A nagy jubileum, melynek ünneplése talán még most is a falak közt visszhangzott. Akkor volt 250 éve, hogy kibontotta zászlaját az unió. Most megint eltelt 250, az 500. évforduló közeleg, még 100 nap. 3055. április 21. különös volt így belegondolni, talán egy kicsit merész. Mintha az idő szemcséi mind egyetlen esemény felé peregtek volna. Milyen furcsa volt így viszont látni az elvont eszmét. Talán jobb is így. Létjogosultságot nyerni ezekben az időkben. Az unió kék zászlaját lengette a szél itt is, és másutt is. A Föld már nem az egyetlen, és nem kivételes. Sok más lakott és lakatlan bolygót egyesít. Mégis valamiért fontos, jelkép értékű. Hisz itt kezdődött minden. Az unió fővárosa is itt van.

A felhők lassan úsztak tova az égen, mely most is vakítóan kék volt. A magasba nyúló épületek tükrözték vissza.

- Uraim! A köztársaság eszménye...

A vízpárára vetített képek az égen. Chaz eltűnődött mindezen. Neki valahogy megfoghatatlan volt ez. Lehet, hogy üres szavak ezek. S még mindenki azt hiszi, köztársaság, holott már egészen másról van szó. De valahogy jól hangzik. Lehet rá építeni, mert itt maradt a múltból. Ki tudja, miért. Biztos pont. S most, hogy közeleg a jubileum, erre van szükség. Gépek milliói a gyárakban, akik öntudatlanul élik le féméletüket. Ahogy a gyerekgyárak elzárt testjei. Ők mind arra várnak, hogy életet kapjanak. 150 milliárd ember. Ebből 10 milliárd itt a Földön, és újabb 2 milliárd a Naprendszer más bolygóin. Főként a Marson és a Holdon. De úttörők mindig akadnak, akik a Titán sivatagaiban és metánóceánjainak partján próbálkoznak. Tűz, elektromosság, maghasadás. Elavultak. Fúzió és anyagannihiláció. Vagy mikrofeketelyukák párolgása. Ez ontja most az energiát. Az emberiség egykori nagy álmai, melyek most mindennaposak. Mint ahogy az is, hogy a Földnek van egy gyűrűje. Még 2500 táján történt, mikor darabokra szakadt az Eridanus üstökös. Nagy látványosság volt. Ha akarja ma is megnézheti mindenki a fotonkristályokba zárt videofelvételeket. De Chaz jobb szerette, ha feltekint az égre, és maga látja. Szeretett a Szabadság Komplexum környékén időzni. Talán mert itt minden olyan békés. Néha ugyan megszólítja az embert egy-egy perszonális reklám.

- Chaz, ha szeretnél jegyet váltani a Renovatoria.

Vagy:

- Chaz, ha szabadalmaztatott vektorhajtóműre vágysz...

és így tovább vég nélkül.

- Köztársaság! - szűrődött át innen-onnan.

De hát a 31. század közepén már inkább a mindenható mesterséges intelligencia uralmát kellett volna hangoztatni. Mégis mennyivel szebben hangzik, hogy a nép maga dönt, mikor megválasztja a konfigurátorokat. Chaz sosem vett részt ezeken a nagy népi választásokon, mert tudta, hogy nincs értelme. A Földet már ő irányítja: az „Agy”-nak nevezett kibernetikus organizmus, mely létrehozta és megszervezi önmagát. Mondhatnánk, hogy él, s a maga szabályai szerint dönt, és hogy az emberiséget, mint valami nagy állatkertet igazgatja. Persze ez sem volna teljesen igaz. Mert ott vannak a konfigurátorok, akik néha beleszólnak ebbe-abba. Az emberek pedig a szórakozásnak élhetnek. Néha tesznek ezt-azt, de munkának nevezni azt a napi 4 órát nevetséges lenne. Vannak, akik ennek ellenére komolyan veszik ezt. Nagy tudósok, meg művészek. Ők ragaszkodnak ahhoz, hogy igen is tesznek valamit a társadalomért. Ők megbecsült valakik. Talán igazuk van, talán nem. Nem is Chaz feladata volt ezt eldönteni.

A kikötő sötét víztükre, melyre árnyékot vetettek az óriási épületek, melyek már valójában sokkal többek voltak. Égbe nyúló várostömbök. Nagy sürgés-forgás a korzón. A rendőrség. Kora reggel egy ürsikló izzó roncsa vágódott az öböl vizébe. Most ennek kiemelésére tettek kísérletet.

- Jobbra! Jobbra! - kiabálta egy koordinátor fényrúddal a kezében.

A gravitációs tekercsek lassan emelték a sok tonnás roncsot, míg végre a mélyből feltűnt.

- Ez már a harmadik eset a héten - nyugtázta egy felügyelő nagy pajzzsal.

- A pilóta? Kihallgatták már? - kérdezte Konoko, a főfelügyelő.

- Belőle már nem szed ki semmit! Szénné égett. Csak egy torzó fej maradt!

- Vigyék a reorganizációs intézetbe! - mondta a lány.

- Furcsállja a dolgot igaz?

- Amennyiben ez megszokott: nem.

Chaz is a környéken bámészkodott. Szerette, ha történik valami. Nem csak mindig ugyan az újra és újra. Most azt érezte, ez más. Furcsa érzés. Mint városrésznyi részecskegyorsítóknál fellobbanó elemi tűz. Hangtalan és néma suttozás. Nem tudni honnan és miért. S ez a suttozás lassan beköltözött a városba. Keresett valakit, akinek a fejében táptalajra lelhet.

- Baleset? - kérdezte Chaz.

- Te ki vagy? Valami infosztrádás hírműsor szépfiúja?

- Nem! Én nem, de ő ott az! - felelte.

- Húzódjunk arrébb, mielőtt meglát. Egyáltalán, miért érdekel ez téged? Van valami közöd hozzá?

Chaz csak vállat vont.

Eközben valamelyik mikrogranulában, mely néhány kilométer magas volt, s egyébként a konfigurátorok hivatalainak adott helyt, ülést tartottak. Álmos, talán unalmas, végeláthatatlan szónoklatokkal. Előre láthatólag hosszúra fog nyúlni. Egy férfi vette át a szót.

- De Uraim, és Hölgyeim! Egy nap Bay City túltesz a Csillagközi Unio valamennyi városán...

- Polgármester úr! Én nem vagyok egy iskolázott ember, de ha valami búzlik, rögtön megérezem.

- Joga van kifejteni ostoba véleményét!

Egy másik felszólaló is jelentkezett.

- Szükségünk van a Csillagközi Unió támogatására a kontinuitás érdekében - kezdte - itt van például a kikötői eset. És több jövőkutató víziója...

Az üvegpáncél elsötétült, hogy a hologram film, melyet fotonikus lemezekre tároltak, jobban látszódjon.

- Rendeljenek el közmeghallgatást!

- Úgy van, szavazzunk a kikötői esetről! - kiabálták be többen is.

Az ülésen még sokáig vitatkoztak, de nem is ez volt a lényeg, mert végül elrendelték a konfigurátorok a közmeghallgatást.

- Hang a szélben - gondolta Chaz, amint a vektormeghajítású Versache-expressz végállomásánál lófrált.

Bay City és az Epsilon űrállomás között közlekedett. Valami befurakodott a granulák közé, az épületek árnyékai megrövidülni látszottak. A sárga Nap a reggel után zenitje felé közeledett. A nyüzsgés csak fokozódott, mikor maga Pi Didi is megjelent, a sztár-műsorvezető, az extravagáns egyéniség. Egy színfolt a szürkéségben.

- Hé emberek! Ma reggel megint rátok fröccsent az öböl vize... nem unjátok még, hogy ez már lassan szokássá lesz?! Te ott! Nyilatkoznál? Hogy is hívnak?

- Chaz - felelte.

- Ez itt élő és egyenes... már láthatod magad a kivetítők tengerében! Nos Chaz?

- Szerintem zajlik az élet.

- Zajlik? - kérdezett vissza Pi Didi.

Leopárdminta kapucnis kabátján végigsiklott az áramlat.

- Csak ennyi, hogy zajlik. Te nem vagy valami jó alany! - vágta oda.

Majd már indult is tovább. Persze Chaz számára ez mindegy volt. A fiú most elgondolkozott némely dolgokon. Belemért a létezés ama állandóságába, melyet az előbb is tömören, és jellegetlenül kifejtett. Volt valami a levegőben így késő reggel. A tömeg csak lassan oszlott, benne Chaz, akár egy elektron az atomi létezésben. Volt valami furcsa a szuperváros roppant szövetében, mely már a kezdetektől fogva ott bujkált. Már akkor, mikor megalapították, és most is. Elvitte magával a gondolatot a téridő lassú folyama, s a csíra erős fává sarjadt, mely dacol az elemek romboló szándékával. Néha elhaladt egy-egy óriás antigravitációs szállítóhajó, árnyéka végigkúszott a földön és az épületeken. A lány, Konoko is ott volt a szétoszló tömegben. Lehet, hogy akadt valami dolga, de az is meglehet, hogy semmi.

- Te is ott voltál reggel. Azért vagy ilyen ismerős - szólította meg a lány Chazt.
- És mi ebben olyan különös? - kérdezett vissza. - Reggel szinte mindenki ott volt. Még maga a nagy Pi Didi is kilátogatott...

Konoko elmosolyodott.

- Igen - nyugtázta -, de te valahogy másként látod ezt. Vagy nem?
- Másképp... - ismételte meg a fiú.
- Igen. Tudod ez az ügy már-már kezd túlnőni magán.
- Hogy érted ezt?
- A polgármesteri ülés, és a konfigurátorok is foglalkoznak az esettel, sőt heves vita után, közbekiabálások árán közmeghallgatást hirdettek.
- Ilyenre 50 év óta nem volt példa - vágott közbe Chaz.
- Legalább... vagy talán senki sem emlékszik hasonlóra - ismerte el.
- Akkor hát mi lenne a nagy igazság?
- Igazság?! - nevette el magát Chaz - olyan hogy igazság nincs. Legfeljebb valami sejtés vagy megérzés, melynek köze lehet a dolgok valóságához.
- Ezt én sem fogalmazhattam volna szebben. De a lényeg, hogy ha nem akarsz beszélni, akkor a felügyelőségen folytatjuk az eszmecsserét!
- Na ne! Ugye csak viccelsz?!
- Úgy nézek ki?!
- Nem - adott igazat a fiú.

A délelőtt tovább rohant. S a sárga gázgömb is mintha egy pillanatra megállt volna égi pályáján. A szél felhőket sodort ide a távolból, s azok feltornyosultak és enyésztek szabálytalan mintát követve. A város Bay City, mely igazából csak része volt a nagy egésznek, a Csillagközi Unió fővárosának, szervesen fejlődött. A digitális fotonkorszak otthagytá ujjlenyomatát, amint épültek a szupergranulák, e merőben új és szokatlan jegyeket magukon viselő építészeti alkotások.

- Nos?
- Hallottál már T&T tiszteletesről? - kérdezte Chaz.
- Mintha... ő lenne az az eszelős?
- Amennyiben?
- A város legrégebbi épületének a St. Antal székesegyház utolsó papja. Néha felkapja a média egy-egy kirohanását, vagy képtelen állítását. Mint a legutóbb, mikor azt állította, megjelent előtte a végítélet angyala.
- Te igencsak szkeptikusan állsz ehhez.
- Nézd Chaz. A kereszténységnek vagy 100 éve vége! Talán ő az utolsó. Egy kövület.
- De igaza még lehet...
- Akkor?
- Ha minden áron ezt akarod, el kell, hogy gyere velem hozzá!

- Mondtam én, hogy nem?

Konokot és Chazt valami különös kapcsolat fűzte immáron össze. A közelben állt a szolgálati jármű. A fedélzeti panel összeköttetésben volt a központi rendszerrel. A St. Antal székes-egyház, az úti cél, a város legrégebbi épülete volt. Klasszicista stílusban épült valamikor 1100 évvel ezelőtt. Mostanra feledésbe merült, és hatalmas komplexumok árnyéka borult rá. De a nemes anyag, a kő, még most is él. Néha megszólaltak harangjai, s színes ólomüveg ablakain beszűrődött a reggeli fény. A vastag fakazettás ajtó felnyikordult. Beléptek. A hűvös falak nyugalmat árasztottak. A márványpadló fényesre kopott.

- Atyám, hol van? Önt keressük!

- Megyek! - hangzott valahonnan.

Egy emlék a múltból, valahogy véletlenül itt maradt.

- Itt vagyok fiam! Végre hogy valaki felkeresett... az álmok, mindig ugyanaz, és egyre szörnyűbb...

- A híre eljutott a városházára... - mondta Konoko.

- Mi baj? Mondja, mi bántja?

T&T tiszteletes egy darabig hallgatott. A néma falak csendességet sugároztak.

- Álomom volt, minden eddiginél szörnyűbb. Az apokalipszis angyala szólt hozzám! Azt mondta: a Földnek vége! Menjetek és keressétek új hazátokat a végtelenben!

- Mit akar ez jelenteni? Talán egy új világégést? - kérdezte Konoko.

- Attól tartok, rosszabb. Neked kell vele szembeszállnod, Chaz!

- Na ne!?

Hitték is meg nem is T&T tiszteletes szavait. A napok az idő szövetében egymás után teltek. Úgy tűnt, nincs összefüggés. Ám ez csak a látszat volt, mely mindig csal. Ha a világ azt akarja, hogy megcsalják, megcsalatik. Hang a szélben, ahogy azt Chaz érezte ott és akkor. S ez a hang valakinek a fejében kicsírázott, s már nem csak suttogott. Ezredes. A Békefenntartók Földön állomásozó erőinek főparancsnoka. Ő volt az, akit megtalált a hang. Álmatlan éjszakák tömegét zúdítva rá. Félelmetes és gyötrelmes képek, melyeket látni vélt. Azt hitte, megőrült. Mígnem egyszer felordított:

- Ki vagy?

A hang csak erre várt hosszú és szenvedéssel teli magányában.

- Nevem Pusztító - szólt hozzá.

Az Ezredes hamarosan megértette, hogy a hang a Reorganizációs Intézetben őrzött torzó fejé.

- Mit akarsz?

- Szabadságot - volt a válasz.

A Reorganizációs Intézet tiszteletet parancsoló tömbje, csodálatos álmok egy szentélye volt. Betűk hirdettek győzelmet falain. Az öröklét ígéretének emelték, s talán a világ veszte lesz ez. Váratlan behatolás történt. Az Ezredes és legbensőbb körének katonái azért a maradványért jöttek, melyet a kikötői roncsban találtak.

- Mozgás, mindenki a falhoz.

- Itt kell lennie annak, ami nem hagy napok óta aludni! Hozzátok a folyékony nitrogénnel telt kapszulát. A fej... - utasította őket az Ezredes.

- S bár testemet cafatokra tépte egy fotonrobbanás, a modern technika segítségével életben maradhatott a pszichém - súgta Pusztító a fejébe.

Amikor 3054. szilveszterének éjszakáján először ragadta meg egy futó pillantásra az Ezredes elméjét egy másik világ, úgy érezte, valami megváltozott. Egy világ a sötét oldalról. Az volt az a pillanat, amikor egyedül először megérezte a rettenetet. A fej, mint egy jeltől, újjászületett a világ. Egy kísértet volt, egy önmagát oltalmazó alak, az út a dolgok értelméhez. Egy világ megfeythetetlen jelekből. Varázslatos és félelmetes. Misztikus jelképek halmaza.

A város, Bay City öröme mit sem csillapodott, amikor frekvenciafésűk óráinak kijelzői nullára váltottak, és beköszöntött a 3055. esztendő. Az új év, a jubileum éve. S talán a kvantum-számítógépek, melyek a világot vezérelték, is megálltak egy pillanat erejéig, hogy álmodjanak valami szépet és jót.

A világ, beágyazva a Csillagközi Unió hatalmas testébe, mit sem sejtett. Szétfröccsenő pozitronokból létrejövő látványos részecskezápor valamelyik nagy kutatóintézetben, hogy elárulják az univerzum végső titkát. Milyen más volt hirtelen minden.

Reggel lett. A város kijózanodott. 3055. január 1. A dátum önmagában mit sem ért. Csak a gondolat, a jel, melyet hordozott.

- Lásson is, ne csak nézzen... cégünk új szem implantátuma lehetővé teszi, hogy ön ezentúl érzékelje az infravöröst és az ultraibolyát is... - hirdette egy reklám.

Chaz nem nagyon volt oda a művi dolgokért, bár mindenki használt valamit. Az ő halló- és látóidege is össze volt kötve egy kommunikációs egységgel, mely a Pozitron-Net rendszerével is kapcsolatban állt. De ez talán szükséges volt. Élni nélküle már lehetetlen.

Majd hirtelen az épületeken végigfutó képek egy hírműsorra váltottak.

- A jövőkutatók új víziója...

Ez felkeltette Chaz figyelmét.

- Egy csatlakozás a Pozitron-Net rendszerére.

- Üdvözljük önt világméretű hálózatunkon. Válasszon menüpontot...

- Keresés: a jövőkutatók legújabb víziója!

- Keresés folyamatban. 1 találat. Letölthető videofile.

- Letöltés.

Az idegpályáin végigszárguló impulzusokból megtudhatta, hogy míg a világ ünnepelt, valakik elvitték a Reorganizációs Intézetből a fejet. Az új vízió képei még elég bizonytalanok, de az biztos volt, hogy nem sok jót ígért. Talán valamiféle apokalipszis, melyről T&T tiszteletes is beszélt.

- Ki tudja, még igaza is lehet...

- Szia!

- Te vagy... - állapított meg Chaz.

- Ki más? - mondta Konoko. - Mit csinálsz?

- Csak a hálózat.

- Tudtad...

Chaz félbeszakította.

- Tudom, elvitték a Reorganizációs Intézetből a csonka fejet, s most még sötétebb képpel álltak elő a jövőkutatók...

- Igen - erősítette meg a lány. - Talán T&T tiszteletes mégsem beszél hülyeséget.

- De mi, vagy inkább ki ez a fej? - kérdezte Chaz.

- Nem igazán tudom. Az ügyet a konfigurátorok ragadták magukhoz. A jövőkutatók file-jait pedig zárolták.

- Akkor?

- Az én munkám itt véget ér...

- Legjobb lenne elmenni a Reorganizációs Intézetbe.

Chaz ötlete magában hordozott valami egyedit.

Felszálltak egy vektorjára, mely a központi kerületek felé tartott. Az épületek sakktáblái között a távolban az óceán látszódott. A formák és felületek egyetlen egységgé álltak össze. Elhaladtak a Köztársaság Ikertorony mellett, ahol gigantikus művészes zuhogott alá. Majd az intézet kockákból és átlókból álló tömbje, a szomszédban egy áttört téglatest, az Információs Pavilon.

Midig mindenki megcsodálja a Reorganizációs Intézet falán az egyiptomi hieroglifák arany betűit. A Holtak Könyvéből voltak részletek. Elolvasni ugyan senki sem tudta, de szép volt a minta, mely kirajzolódott belőle. Bementek. Át a nagy átriumon.

- Miben segíthetek? Klónjukat szeretnék elkészíttetni? Vagy egy genetikailag tervezett utód? Ez esetben a csecsemőgyár részleget javaslom...

- Nem! Nem erről van szó - szakította félbe Chaz.

- A Reorganizációs Intézetbe történt betörés miatt jöttünk.

- Á! Biztosan a felügyelő bizottságtól. Menjenek a 2316-os szobába. Felveszem a nyilván-tartásba önöket.

- Így is mondhatjuk... - intett Chaz.

Megindultak felfelé.

- Nem is a bizottságtól vagyunk... - mondta Konoko.

- De ők ezt nem tudják. A rendőrségtől pedig már elvették az ügyet!

Egy középkorú férfi fogadta őket.

- Mire kíváncsiak?

- Ki volt a fej, és miért vitték el? - tért a lényegre Chaz.

- Nos a szekvencia-számlálók adatai szerint a fej a néhai David Swinner-hez tartozott. Ő volt a lezuhant űrsikló pilótája... nem tudjuk kinek állt érdekében elvinni. Nem értjük, miért. A reorganizációt már nem lehetett végrehajtani.

- Köszönjük - felelte Chaz kifelé lökdösve Konokot.

Ahogy a folyosón mentek egy idősebb férfi ragadta meg a karját.

- Én tudom a választ - súgta oda.

- Mert?

- Éreztem valamit napok óta, attól a pillanattól kezdve, ahogy behozták a fejet.

- És mit?

- Egy idegen tudat jelenlétét. Tele gyűlölettel és gonosszággal... - azzal sietve tovább ment.

- Hé, várjon! - szólt volna utána Chaz, de hiába.

- Te tudod, ki volt Swinner?

A városkomplexum szélén egy elhagyott épület állt. Csak szélérőművek óriási lapátkerekei forogtak, s arra távolabb rozsdásodó blokkok. Egy kicsivel még arrébb már lázas építkezés folyt. Gépek dolgoztak szakadatlan. Ide tervezték ugyan is Marina Cityt, az új városrészt. A sárga Nap fénye szétszóródott az üvegtáblákon. A délután lendülete megfáradt, amint minden egy pillanatra megállt. Ezredes a folyékony nitrogénnel teli kapszulát egy asztalra helyezte. A fej, mely mélyfagyasztott állapotban benne úszott, néha félelemmel töltötte el. Bizarr helyzet. Nem lehetett eldönteni, vajon meghalt-e. Úgy látszik, tudata túlélte a test halálát. Mégis csak lenne élet odaát? Ezt a megoldást abszurdnak vélte. Pusztító feleszmélt a hibernáció kódéből.

- Köszönöm Ezredes, hogy elhozott a Reorganizációs Intézetből. Hála magának kezdetét veheti a kiteljesedés! A Föld halálra ítélt, s e bűnéért most én ítélem halálra a Földet. Pusztítások el azt a kék planétát!

- A lényegre! Miért kínozott álmokkal napok óta?

- Segítsen! Legyen az én testem, test, mely cselekszik.

- S mi hasznom nekem ebből az egészségből?

- Talán magáé lehet egy új világ a Föld pusztulása után! Akik pedig utánam nyomoznak, jussanak halálra! Nézze, megmutatom...

Pusztító agyhullámaait az Ezredes fejébe sugározta, aki látta mindazt, ami Pusztító fejében élt.

- Az apokalipszis képei ezek! - kiáltott fel.

- Meglehet - válaszolta Pusztító. - De érezze azt is, amit velem tettek.

- Ne!!! - ordította.

Chaz-ben lassan kezdett összeállni a kép apró mozaikdarabokból, de még számtalan részlet hiányzik, s e részletek adják majd meg a kép kontúrját. Visszatérvén, a Szabadság Komplexum egyik padján ültek, válasz azonban nem volt.

A napok, mint percek rohantak tova, s lassan hetekké álltak össze. Chaz és Konoko, mint valami összeszokott csapat munkálkodtak, minden kétséget kizáróan, de hiába. A konfigurátorok igyekeztek minden adatot eltüntetni a kíváncsi szemek elől. A városkomplexum, benne Bay City pedig élt, s hirdette fejlődésének létét, melyet szétsugárzott.

- Álmodj, érezz, lüktess...

A holnap titkon jön el, magával hozva a felismerést, melyet a jelen szül. A mindenható Agy, a kibernetikus organizmus, életében is eljön a pillanat, amikor a konfigurátorok egy kicsit módosítják. Az utcákon hatalmas holóanimációk hirdették a közelgő konfigurációt. A városházán is heves indulatok vívtak egymással nem létező csatát.

- De Uraim és Hölgyeim! Órizzék meg nyugalmaikat! Az új konfiguráció közelebb hozza a célokat!

- Itt nem a célok azok, amelyek aggodalmat szülnek. A jövőkutatók fotonlemezekre rögzített holofilmjei azok, melyek indulatainkat szülik. Követeljük a teljes betekintést!

- Úgy van! - kiabálták be.

A városháza zsivaja is idővel elhalványul majd. Azután eljött egy esős-napsütéses tavasz. 3055. március 11. Chaz ott ült a Szabadság Komplexum terén. Benne számtalan kérdés fogalmazódott meg az elmúlt napok során. A felhők képzelet szülte formái időnként meglehetősen önálló életet éltek.

- Önnek új üzenete érkezett - hangzott ezen a napon.

- Kérem az üzenet tartalmának megnyitását.

- Az üzenet: G.D. Rosa vagyok. Nem ismer engem, de van egy közös ügyünk. Ha kíváncsi az eltűnt fej titkára, találkozzon velem az Enrico Dias Természettudományi Múzeumban. Üzenet vége.

- Ez furcsa - állapította meg magában Chaz.

Közben megérkezett Konoko is.

- Mi a helyzet?

- Van kedved elmenni a Természettudományi Múzeumba?

- Minek?

- Valaki szerint ezt kellene tennem...

- Ki szerint?

- G.D. Rosa.

Az Enrico Dias Természettudományi Múzeum impozáns, mégis inkább archaikus-eklektikus tömbje. Előtte az utcán infotárolók egész sora. Adatbázisok, amolyan tudakozófélék az arra járó látogatóknak. A kiállítási termek kavargó nyüzsgésében mondhatni, bárki lehetett az, akit kerestek. Egy idősebb nő lépett oda.

- A nevemet már tudják - mondta.

- Mit akar tőlem? - kérdezte Chaz.

- Én úgy hiszem, hogy mindketten ugyanazt akarjuk.

- Tulajdonképpen, kicsoda ön?

- Egy titkos szervezet vezetője, egy földalatti mozgalomé, melynek oszlopos tagja T&T tiszteletes. Célunk, hogy megállítsuk a gépek teljes hatalomátvételét.

- S hogy kerül a képbe a fej?

- Ez most egy másik ügy, de annál fontosabb.

- Mert?

- Én tudom, ki a fej.

- Mi is! David Swinner.

- És azt is tudják, ki volt?

Chaz csak vállat vont.

- Swinner vezette a kvantum-projektet. Neki köszönhető a ma létező világméretű Agy nevű mesterséges intelligencia.

- Ennek már több mint 100 éve.

- Sokkal több. Swinnertől azonban féltek a konfigurátorok, mert úgy vélték, ellenük fordíthatja az Agy rendszert. Volt benne valami. Ezért egy kirakatperben elítélték, és örökre száműzték. Lefagyasztott testét útnak indították az Androméda-köd felé a Csillagközi Unió Nagytanácsának határozata alapján. Ám mégis több száz év elteltével visszatért, ha nem is egy darabban. Tudata mégis túlélte a zuhanást.

- Így sok minden érthető - felelte Chaz. - És mit akar?

- Megakadályozni az Ezredest és őt. Terveik még nem teljesen világosak. Menjenek át a Virtuális Adatbank Központi Információs Pavilonjába. Talán többet megtudhatnak...

Chaz és Konoko megindultak kifelé. DNS szkennereken haladtak át, így be- vagy kikerültek a nyilvántartásból. A rendszer figyelte és nyilvántartotta őket is. Most azonban még korai lett volna akármi mást is lépnie, mint csupán szemlélődni, és nyomon követni. Ez volt a lényeg. A világ valahogy furcsa volt, ám mégis megszokott. A mindennapok tették azzá. A konfigurátorok álma, mely néha összeesengett az Agy-éval.

Az áttört téglatest alakú épületen vízszintesen számok és betűk kusza halmaza futott végig, mint valami kék csík. A nagy átrium digitális képekkel tele. Hírműsorok, reklámok, egyszóval az információ.

- Üdvözljük a Pozitron-Net rendszerében. Álmodj, érezz, lüktess... - hangzott innen-onnan a szlogen. Priscilla Bauman agyának 31. századi adaptációja. A rendszer.

- Szeretnénk megtudni mindent a Reorganizációs Intézetben történekekről. Mi célból szövetkezett Pusztító és az Ezredes? - kérdezte Chaz.

- Mi Pusztító akarata? - szólt közbe Konoko.

- A Reorganizációs Intézetből eltulajdonított maradvány egy organikus egység, aki magát Pusztítóknak nevezi. Célja, hogy felhasználja azt a szövetséget, mely közte és az Ezredes között létrejött. Célja világos: elpusztítani a Földet, hogy megbüntesse árulásáért.

A város szélén eközben, ahol a közelben lázasan folyt az építkezés, Ezredes bujkált néhány emberével, Pusztító feltárta valódi céljait.

- Mit akar, Pusztító?

- Bosszút.

- Hogyan?

- Önt választottam, a Békefenntartók Földön Állomásozó Erőinek főparancsnokát. Minden adott, Ön parancsol az Unio Csillaga űrrepülőgéphordozónak.

- És?

- Adja ki a parancsot a bolygó s legfőképpen a város bombázására...

Ezredes habozott.

- Ne feledje, új világ vár önre... - nevetett Pusztító.

Ezredes talán nem tehetett egyebet, mint megfogadta Pusztító tanácsát. A DNS szkennerek nyilvántartása szerint Konoko és Chaz meglehetősen közel járt az igazsághoz, bár Ezredes úgy vélte, tenni nem tudnak ellene. Pusztító akarata azonban egyértelmű volt. Így egy bombával próbálták kiiktatni őket. Délután robbant a Szabadság Komplexum előtti téren, amikor a Föld gyűrűje elhomályosítja a Nap fényét. Ők ketten életben maradtak valami csoda folytán.

Egy szoba csendes magánya valamelyik épületben, mely nyugalmat és békét árasztott. Különösen szép kilátás tárult az összefüggő városkomplexumra.

- T&T tiszteletes víziói, a kikötői eset, és Pusztító egy és ugyanaz - mondta ki Chaz.

- Fontos ez most Chaz? Kevésen múlt, hogy élünk.

Valami volt immáron kettejük közt, mely a napok egymásutánjában csirázott ki.

- Még nem is mondtam neked, hogy megkedveltelek.

- Én is - tette hozzá Chaz.

A fiú szemének tükrében csillogott valami. Talán egy érzés, egy vágy, mely lassan hatalmába kerítette. Elfojtott gondolatok kerültek felszínre, ahogy egymáshoz értek, és Chaz megcsókolta a lányt. Meglehet, hogy nem szerelem volt ez, bár ki tudja. Néha a semmiből születnek dolgok, máskor meg, ami nyilvánvaló, az sem úgy van. Akár vízcseppek csöpögése. Könnyű zápor szakadt a városra.

3055. március 30. a városháza tömbje, mely most is hangos vitáktól zengett.

- De kérem! - intett nyugalomra a polgármester.

Azt hitték, jelent valamit ez a szócsata.

- A jövőkutatók hologramjai egyértelmű képet adtak. Láthatják a pusztulást! - ordította be valaki a kivetítőre mutatva.

- Úgy van!

- A köztársaság rendeljen el evakuációt, ha már tenni nem tudunk ellene.

Ütemes taps követte a felszólalót.

- Igaza van!

- A köztársaság konfigurátorai nincsenek...

Többen felálltak, és egy kisebb csoport a zászlótartó rudakkal egymásnak esett.

- Üssétek!

Mások székekkel dobálództak.

A fejtelenség és a zűrzavar képei voltak ezek. A köztársaság nagy eszménye a tehetetlenségben elbukott. Végül valaki magához ragadta a szót.

- Uraim és Hölgyeim! A Csillagközi Unió Köztársasága által rám ruházott hatalmamnál fogva elrendelem a kiürítést, és segítség kérést a Mars Szövetségi Államtól...

Ezzel véget ért egy fejezet. A városban megszólaltak a szirénák... ahogy a Föld más komplexumaiban is.

3055. április 4. Pusztítónak igaza volt.

- Igen, most már itt az idő! A világ megbűnhődik azért, amiért elárult és halálra ítelt!

Hiszen ő már tudta, Földközbe érkezett az Unio Csillaga űrrepülőgéphordozó. Hirtelen rászakadt a világra a hangos csend. Korszaka egy meg nem élt valóságot hintett szét, amint városok hamvadtak el a plazmabombák fényénél. Aki tehette, a nagy evakuáláskor, űrhajókon menekült. Néha a szó nem megfelelő, hogy érzéseket fejezzünk ki vele. Talán ezek az órák is ilyenek voltak. Mint méhek rajzottak ki az űrrepülőgéphordozóból, százával, hogy szétszórják a halált.

Az Aranyszarv-öböl. Egy viszonylag védett hely. Chaz és Konoko innen nézték a pusztulást.

- Milyen szép... - mondta Chaz könnyeivel küszködve.

A halál is lehet szép, a rombolás is okozhat örömet. Egy-két nap, és a világ semmivé lett. Pusztító híven önmagához megbüntette a világot árulásáért. E büntetés, hogy jogos volt-e vagy jogtalan, nehéz lett volna megmondani. Lesznek majd mások, akik évek elteltével megmondják. Tenni amúgy is senki nem tudott ellene. A köztársaság nagy szavai mögé bújt konfigurátorok sem, sem a földalatti mozgalom tagjai. Így kellett talán lennie. Ez volt a szükségszerű rossz. Elhamvadt, azután elhagyták. Mars Szövetségi Állam fogadott be minden menekültöt. A sors fintoraként Pusztítót is, és Ezredest is. A politika sokszor kétarcú. Ami valakinek rossz, az másnak jó. A Mars most átveheti azt a helyet, mely üressé lett.

Mars legnagyobb városa Ares City, ahogy a hatalmas piramis alakú üveglemezek mögül látszott. A vékony széndioxid légkörön át a sárga Nap derengett, s néhány fényes csillag. A távolban az Olympus Mons csúcsa.

- Mars szövetség, a jövő már jelen van, válassza az új hazát. Mondjon rá igent! - villódzott.

A város forgatagában az ember roppant kicsinek érezte magát. A Földet, a Csillagközi Unió központját, irányító konfigurátorok tanácskozást tartottak. Chaz és Konoko is ott voltak.

- Tisztelt Tanács Tagok! A jövőkutatók előrejelzése valósággá lett...

A múltkori mini forradalom óta, amikor székekkel dobálództak, némiképp átrendeződtek a viszonyok. Most azok kerültek túlsúlyba, akik változást, és Pusztító felelősségre vonását akarták.

- Bizonyosságot nyert, hogy a magát Pusztítónak nevező entitázs, a kikötői eset, és T&T tiszteletes víziói egy azok - folytatta. - Ezért javaslom, hogy kapja vissza a szövetség a jogait! A rendőrséget pedig fel kell hatalmazni Pusztító elfogásával.

- Úgy van! - kiáltottak fel többen.

Majd taps következett.

- A Mars Szövetségi Állam jelenleg menedéket nyújt Pusztítónak és társának Ezredesnek, akit szintén Emberiség elleni bűnökkel vádolunk!

- A Tanács fogadjon el határozatot, hogy a Mars írja alá a kiadatást.

- Éljen!

Az ülés most kivételesen rövid volt és határozott. Nem úgy mint régen, amikor a semmiről vitatkoztak órákon át döntés nélkül. Talán új kor köszönt be, melynek előjele ez az ülés volt. Ki tudja most még, hogy mivé nőnek a tűzből sarjadt magok...

- Különös ez az egész... - tünődött Chaz.

Nem annyira a Marsra gondolt. Bár kétségtelen, hogy sosem látta még azelőtt tájait. Ott állt a konzoloknál, és a távot bámulta. Nagyjából itt is 24 óra egy nap. S a délután fáradtan araszolt az est felé. Elrejtett és titkos létezés, melynek csírái szemektől elzártan kelnek ki. Milyen más. Pusztító szavai, melyeket magával visz a távoli szél a romok közt.

- Most minden megváltozott - kezdte Chaz.

- Mire gondolsz? - kérdezte Konoko.

- Akár te is letartóztathatnád...

- Akár... - ismételte meg.

- Köztársaság! - suttogták a kivetítők.

Nagy tömeg gyülekezett, mely kitöltötte Ares City utcáit és tereit. Talán újabb forradalom. Ki tudja. Akár a Tharsis-fennsík lankái. Mars Szövetségi Állam közgyűlése összeült.

- Tisztelt Tanácsstagok! Elénk tárták a Föld és a mellé felzárkózott Holdi Telepek azt a petíciót, melyben követelik, hogy adjuk ki Pusztítót és Ezredest... A helyzet igen feszült. A Csillagközi Unió Nagytanácsának tagjai is a helyzet tisztázását, és a felelősségre vonást sürgetik.

- Megadjuk a szót az Egyesült Földi Komplexumok főtárgyalójának!

- A Föld és Társult Területek nevében igazságot követelünk! - hangzott.

- Tisztelt Tanácsstagok, kérem, szavazzanak!

Eltelt újabb néhány nap, s karnyújtásnyira került csupán a holnap, hogy magával ragadja a világot. A Csillagközi Unió nagy változás előtt állt. A jubileum napja 3055. április 21. itt kopogtatott azon a képzeletbeli ajtón. Ezredes és Pusztító ekkor még nem sejtett semmit, számukra rejtve maradtak azok az események, melyek magukban hordozzák a változást. Változás. Ez a szó most minden másnál többet jelentett. Az eljövendő létezés csíráját szórta szét, hogy magvaiból elősarjadjon egy új fa, mely erősebb és talán nagyobb annál, mely odaveszett azon a napon, mikor Pusztító elhamvasztotta a világot. A világ. A szél suttogja e szavakat, s messzire vitte, mintha valami nagy esemény volna ez is. Talán az is volt. Hiába minden más tett és szándék, mely az ellenkezőjét szeretné elhítni azokkal a milliárdokkal, akik mit sem éreznek e szó iránt. A Csillagközi Unió a maga 150 milliárd lakosával felölelt mindent és mindenkit. Úgy is fogalmazhatnánk: a nagy egység, mely keretet ad. Az a keret mégis egy kicsit úgy tűnhetett, nem az igazi, a teljes. Hiányzott belőle valami. Nehéz megmondani, pontosan mi, csak érezni lehetett meg nem értett tettekből és gondolatokból. Chaz is így volt ezzel. Az ő számára is mást jelentett a Csillagközi Unió. A Földön szerették szavakkal jellemezni az elvont dolgokat. Haza, haladás, jövő. Ezek a nagy jelképek, melyek mindenki fejében ott visszhangoztak. Nem kellett különválasztani a dolgok értelmét. Együtt és egységesen, mindig ezt szórták szét a kivetítők. Már nincs sok hátra, a nagy jubileum közeleg.

Az 500. évforduló. Tagadhatatlan azonban, hogy rányomta erre a bélyegét az a szomorú esemény, melyet már nem lehetett meg nem történné tenni. A Földnek azonban, mint a Csillagközi Unió központjának, s kiváltképpen a városkomplexumnak szüksége volt erre, most eljöhet a remény, minden más lesz ez után.

Chaz és Konoko még mindig tűnődtek, holott a megoldás csupán egy karnyújtás.

- Önnek új üzenete érkezett - hangzott.

Megtekintette a kommunikációs egységbe küldött file-t.

- Mi az? - kérdezte a lány.

- Csupán koordináták.

- Minek? Kitől?

- G.D. Rosa küldte. Úgy vélem, Pusztító és Ezredes búvóhelye. Talán ideje lenne lépned. Hiszen a tanács döntése egyértelmű. Bármelyik rendőr elfoghatja őket.

Mars Szövetségi Állam Tharsis Fennsíkja. Ezt a helyet jelölték a koordináták. Egy nagy fém-üveg piramis állt ott. Az Olympos Komplexumnak nevezték. Ezredest talán nem érte meglepetés. Szükségszerű volt, hogy jön valaki...

- Vége Ezredes! Adja fel! Felelnie kell a Föld ellen elkövetett bűneiért.

- Mindenről Pusztító tehet. Ő kényszerítet ebbe az egészbe! Ő volt, ki álmokkal kínozott...

- Felesleges hazudnia, tudjuk, hogy maga is tevékeny részese volt a Föld pusztulásának... Emberiség elleni bűnei nem maradnak ítélet nélkül!

- Nem! Még nincs vége! - suttogta Pusztító, a torzó fej a folyékony nitrogénnel telt kapszulában. - Nem győzhettek, a Mars nem fog kiadni.

- Vége Pusztító! Nincs többé hatalma a földi erők felett. A Mars pedig aláírta a kiadatást!

Ezzel a pillanattal ért véget Pusztító minden álma, s bár tettét elkövette, mégiscsak vége volt. Letartóztatták őket. Az ítélet sem váratott túlzottan sokáig magára. Bűnösök voltak. Tudta ezt jól mindenki.

A Földre lassan visszatértek az emberek, vártak valamire, talán egy jelre, mely most eljött, és önmagát hirdelve szétterült. A nagy jubileum, az alapítás 500. évfordulójának napja. A tömeg kitöltötte a romok közötti teret, néhányan felkapaszkodtak a kötömbökre. Kék zászlók, melyekbe belekapott a szél. Chaz is ott volt. Ő is most úgy érezte, részese valaminek. A rögtönzött emelvényen egy nő jelent meg. Valamit most be kell jelenteni. A pillanat, mely vissza sose tér. A Csillagközi Unió Nagytanácsának Elnök Asszonya.

- A Csillagközi Unió határozata alapján újjáépítjük a Földet és a városkomplexumot. A lakosság visszatérhet.

Hangos éljenzés, mely végigsöpört, mint valami szél. Így történt. Így foglalható össze az a 100 nap, mely maradandó nyomot fog hagyni az emberek és a világ emlékezetében. Chaz-ében is. Megcsókolták egymást, a fiú szenvedélye kiteljesedett Konko iránt.

Még hosszú évek fognak eltelni, mire minden olyan lesz, mint rég, mire városok nyújtóznak ismét, noha gépek és rendszerek milliárdjai dolgoznak szakadatlanul. Az első reklám, melyen Priscilla Bauman agyának 31. századi adaptációja szólt az emberekhez, szépet és jót ígért. Vágyakat és álmokat, melyek, mint sem számítanak immár. Beépülnek majd a téridő szövetébe, s olyanok lesznek, mint valami emlék. Nem számít, csak egyszerűen megtörtént. Azt mondtam, olyan lesz minden, mint rég. De ez nem igaz, mert mindenki tudja, valami megváltozott, örökre és kitörölhetetlenül, hogy nyomot hagyjon hátra a világnak.

A gondolattranszfer

Elhagyni készülök ezt a testet, új élet vár rám, melyet a gondolattranszfer ígért. Bonyolult eljárások összessége, melynek eredményeként egy 20 éves fiúként ébredek. Körülöttem lesznek azok, akiket magam mellé választottam. Az aszott test, melyet elhasználtam a hosszú évtizedek során a szemétbe kerül. S emlékei idővel visszatérnek új létezésem hajnalán. Már kiválasztottam néhány hete a katalógusból új testemet, a testet, mely otthont ad örök lelkemnek...

Most belépek a Megújulás Csarnokába, hogy kezdetét vegye egy új lehetőség...

Reklámok. Kezdetben a gondolattranszfer is egy reklám volt, de termékeny talajra hullott, és kicsírázott.

- Csak forradalmian új ötletek képesek ötvözni a hidrogénhajtás előnyeit, mely mostantól valóság...

Ez is egy olyan üzenet volt anno a világnak, s most 2052-ben már 20 éve megszokott. Minden autó ilyen. Az, hogy valaki megöregszik, köztudott, s tenni ellene hathatósan senki nem tudott. De valaki mert újat álmodni. S olyan lehetőség volt ez, mely megújulás az emberiségnek. Győzelem a halál felett. Az öröklét illúziója... Kvantumszámítógépek q-bitjeibe másolják az egyén emlékeit és egész lényét, majd azt egy humángyárakban előállított test agyába programozzák. Egyszerű ötlet, mégis bonyolult szisztéma.

Lassan teltek a napok. Az eljárás meghozta eredményét. A város életet adott, s hirdette önmaga létét, mint valami roppant öntudat, mely épp úgy vágyik dolgokra. Organizmus ez is a maga módján. Csak más mentén szerveződik. De él, és akar, mesterséges intelligenciák álmodják tetteit. Város. Gigantikus héjszerkezetek és kockák. Felületek és formák. Egy ilyen forma a Megújulás Csarnoka is.

Ben kissé nehézkesen tért magához. Valahogy furcsa volt. Különös. Az orvosok lesegítették. Körülötte álltak, akiket maga mellé választott. Emlékei még nem mind az övéi, idő kell, mire mind a helyére kerül. Egy vagy két napot még az intézet szobájában tölt nyugodt körülmények között. Sokáig állt a fiú a tükör előtt. Magát nézte. Persze ő választotta ezt a testet, de így most egészen más. Talán eszébe jutott a reinkarnáció, melyről Buddhista papok meséltek keleten. Egy új test. Genetikailag tervezett. Ő választotta a szürkészöld szemeket, a világosbarna hajat, minden részletét. Mint valami szobor, mely él, mestermű, mely valaki nagyszerűségét dicséri. Teltek az órák, s lassan megszokottá lett az újdonság.

- Bejöhetnek? - kérdezte egy lány.

- Persze - felelte Ben.

Ismerte őt. Jelentett számára valamit. A lány leült vele szemben.

- Mire gondolsz most?

- Nem tudom, csak bennem suttog valami, egy ki nem mondott gondolat.

- Az emlékeid?

- Nem. Nem hiszem, hogy azok lennének. Mégis olyan furcsa. Megmagyarázhatatlan.

- Valaha sokan vágytak arra, ami most veled történt...
- Biztosan - erősítette meg a fiú.
- Miért pont ezt választottad?
- A gondolattranszfert? Vonzott az ötlet, újra 20 évesnek lenni. Most csupán egy fiú vagyok, s legtöbb emlékem csak később tér vissza... egy új élet.
- Mégis valami nem hagy nyugodni.

Ben erre nem akart, vagy talán nem tudott válaszolni. Vannak dolgok, melyeket elrejt a jövő. A kérdések kérdések maradnak mindaddig, míg a létezés meg nem válaszolja őket. Gyorsan teltek az órák napokká összeállva. Ben haza mehetett, az eljárás sikerült. Most valami kibontja szirmait, hogy virágot hozzon.

Város, mely él, akárcsak Ben. Néha újjászületünk egy-egy felismerés által. Ez is hasonló volt, mégis kicsit más. Minden, mint apró vízcseppek az áttetsző üveglemezeken, egyetlen dolog felé csorogtak.

Egy reggel a fiú, Ben különös álommal a fejében ébredt. Talán több is volt annál, homályos és ködös folt, hogy megölt valakit. Tűnni nem akaró látomás, amint kezében egy súlyos tárggyal agyonver valakit, egy lányt. Megrémítette őt. Honnan ez az élmény? Honnan a gondolat, mely lehet, hogy talán emlék? A következő percek zavartan teltek. Vérteltek mindenfelé a nappaliban. Felrémlik az alakja.

- Hívd Jordant - adta ki a kommunikációs egységnek.

A videoegység képe megjelent a fali plazmatévéen.

- Zavartnak tűnsz, mi történt?
- Azt hiszem, megöltem valakit...
- Mit beszélsz?
- Mondom!
- Kit?
- Nem tudom, nincs itt a holttest. Minden csupa vér...
- Várj meg, oda megyek! - mondta.

Ben csak leült valahová és várt. Nehezére esett elhinnie mindezt. Talán nem is hitte... vagy lehet, hogy mégis... Hiszen minden olyan meggyőző. Minden ellene szól. Hogyan lehet ez? Tegnap még minden rendben volt, bár a lányra határozottan emlékszik. Valami történt. Emlékszik a meghitt hangulatra, s azután csak homályosan, amint felemeli a szobrot, és lesújt vele újra és újra. Valami megváltozott. Megjött Jordan.

- Gyere be - mondta.
- Megőrültél?
- Nem hiszem. Magad is láthatod.
- Látom, de nem értem.
- Én sem.

A valóság mögött megbújó igazság rejtve maradt. Csak a felszínes létezés lüktetett át a téridő szövetén.

- De mégis? - kérdezett Jordan.

- Emlékszem egy lányra... - kezdte.

A délután lassan megfáradt, s árnyékok hűvössége loccsant a felületekre. Ben egy fogadáson volt, ahol találkozott vele. Egy vörös hajú lány bámulta őt. Még talán nem ismerték egymást, legfeljebb látásból.

- Szia! - mondta a lány. - Te is a tervezőcsapathoz tartozol?

- Úgy érted, akik kitalálták a gondolattranzsferet? Nem, én csak egyike vagyok azoknak, akiken alkalmazták.

- S milyen érzés?

- Még most is egy kicsit furcsa.

- Én mindig valahogy idegenkedtem ettől, annak ellenére, hogy van némi közöm az eljárás kifejléséhez.

- Tényleg?

- Igen. Mindig azon voltam, hogy az emberek javát szolgáljam.

- Akkor?

- Mindig vannak, akik önös, és rossz célokra használnák.

- Ez aggaszt? Hisz minden dolgot lehet jóra és rosszra használni egyaránt.

- Ebben van valami, de ez esetben túl nagy a kísértés.

- Mire gondolsz?

- Nem fontos. A lényeg, hogy veled jót tett az eljárás.

Kettejük között most valami meghitt kapcsolat kezdett kibontakozni. Érzelmek kölcsönös meghallgatást nyertek. Egy véget nem érő vonzalom. A fogadás még javában tartott, mikor a fiú feltette a kérdést.

- Van kedved eljönni hozzám?

- Végül is miért ne?! - válaszolta.

Sokan látták őket, amint együtt távoznak. Már sötétedett, s a város fényei, mint jelzőlámpák szegélyezték az utat. A jármű csendes zúgása vegyült a forgalomba. Feltárult a városrész, majd Ben lakása. A nappali fehérsége, akár tiszta jégkocka, egyenes vonalak, letisztult formák.

Volt egyfajta szenvedély, mely lassan hatalmasodott el, ahogy ott álltak a szoba közepén. A fiú töltött egy italt kettejüknek...

- És? - kérdezte Jordan.

- Innentől már csak arra emlékszem, hogy fogom a szobrot és... majd ma reggel zavartan ébredék. Talán az ital miatt, s minden csupa vér...

- De holttest sehol...

- Sehol, de emlékszem... kizárt, hogy élve távozott.
 - Valaki elvitte - mondta Jordan.
 - De ki, és miért? A legfontosabb azonban talán az, hogy miért öltem meg?
 - Lefeküdtetek?
 - Nem, arra már nem került sor.
 - Ha meglenne a miéltre a válasz... Bár én nem hiszem, nekem ez lehetetlen, hogy ezt te tetted volna!
 - Sokszor nincs miért - válaszolta Ben.
- Csengettek. A rendőrség érkezett meg.
- Te hívtad őket?! - súgta oda a lány.
- Ben csak vállat vont.
- Bejelentést kaptunk, hogy gyilkosság történt. Megfelel ez a valóságnak? - kérdezte az egyenruhás.
 - Igen - mondta Ben.
 - Mégis ki jelentette?
 - Egy ismeretlen telefonáló - volt a válasz.
 - Velünk kell most jönnie.
 - Rendben.
- A rendőrség elvitte Bent. Kihallgatták. Történt egy s más. A végén azonban valami furcsa dolog zajlott le. Nem tudni, miért. Egy ismeretlen férfi jelent meg, kérdezett ezt-azt a gondolattranszferrel kapcsolatban. A fiú, Ben semmit sem értett az egészből, számára a szavak, mint megmagyarázhatatlan titkos szimbólumok, álltak össze egy másfajta gondolattá.
- Meghozták a határozatot - közölték vele.
- A határozatban ott állt, megölt egy bizonyos Christina Johnson nevű lányt, de kimondják, hogy baleset volt, s ezért őt büntetőjogi felelősség nem terheli. Ezt sehogyan sem értette. Hiszen ő emlékszik, s mégis szabad. Mintha csupán az volna a lényeg, hogy a lány meghalt, s valahogyan ő kapcsolható ehhez, de a többi már nem számít, s most azt az érzést akarják benne kelteni, örüljön, hogy megúsza.
- Néhány utcával arrébb a belváros héjszerkezetei és kockái által alkotott épületben egy tárgyalás folyt. A közönség csendben ült, majd egyszer csak monoton hang szólt:
- Álljanak fel!
- Egy háromtagú tanács elnöke vette magához a szót.
- A Föderáció nevében! Az itt jelen lévő vádlott az ellene felhozott összeesküvés vádjában bűnös. Ezért őt a bíróság örökös száműzetésre ítéli. Az ítélet jogerős és végrehajtható, ezért ellene fellebbezésnek helye nincs.
- A feszült csendet némi morajlás törte meg, majd az ítélet indoklásának felolvasása következett. Hosszú percek át tartott. A férfi sorsa ezzel eldőlni látszott.
- Megértette az ítéletet? - kérdezték végül.

- Igen.

Igazság. Visszhangzott némán, és érthetetlenül. Egy valaki tudja, Christina Johnson, de ő már halott. Sokszor nem az számít, amit tényeknek nevezünk, mert azok gyakran becsapják a felületes szemlélőt. Mindig van a dolgok mögött egy másfajta valóság, mely néha színesebb vagy szürkébb. Megtalálni azonban mindig nehezebb. S ezen van a lényeg. Az, hogy mit hiszünk, csupán nézőpont kérdése. A világ állandóan azon munkálkodik, hogy becsapjon bennünket. Mi sokszor elhiszük, mert így kényelmes. Csak a különösen éles szeműek veszik észre a rendszer szövetében a szakadásokat, melyek elvezetnek az igazsághoz.

Ben ott ült lakása nappalijában. Valahogy nehezebbre esett felfogni a dolgokat. Vele szemben az egyik fehér bőrfotelben a lány, Jordan. Jó darabig csak bámulták egymást szótlánul. Kint a sárga csillag már magasan járt, s sugarai beszűrődtek az üvegtáblákon. Ben a kezében szorongatta a határozatot tartalmazó műanyaglapot.

- Mi bánt? - kérdezte Jordan.

- Ez az egész - felelte tömören.

- Mindenesetre nem egy szokványos történet.

- Igen. Ezt meg kell hagyni. Se hulla, bár emlékszem az egészre, és itt ez a furcsa határozat...

- Sosem fordult meg a fejedben, hogy az egész csupán illúzió?!

- Illúzió? - kérdezett vissza a fiú.

- Az!

- Mit értesz ez alatt?

- A gondolattranszfer...

- Mi van vele?

- Ha képesek arra, hogy emlékeket programozzanak egy üres testbe, ahogy veled történt, akkor miért ne tehetne volna meg valaki, hogy hamis törtéನೆsekkel tömjé tele a fejed?

- De hát valaki csak megölte azt a lányt...

- Hát ez az: valaki és nem te.

- S mire jó ez az egész?

- A határozat kimondja, hogy te ölted meg, így, aki valójában tette, arra senki sem gyanakszik.

- De akkor én most miért nem vagyok börtönben?

- Hogy úgy érezd, megúszta, s csendben légy.

- Akkor most mit javasolsz?

- Vissza kell menni a Megújulás Csarnokába, ott biztosan meg tudják mondani, mi történt a fejedben.

Ben megfogadta a lány tanácsát, egyebet amúgy sem tehetett. Az igazság vágya mindennél erősebben benne élt.

Az utca zajos forgataga, mint éles ellentét vette őt és a lányt körül. Fent az épületben csend volt, oda nem hatolt fel. A hidrogén hajtású autó ott állt a parkolóban. Beszálltak. Egy kicsit távolabb a Forrás lakópark nyújtózott hatalmas mértani formáival. Néma sebesség zizegett. A

központ akár valami hasáberdő, sok-sok egymással versenyző üveg épület. Néha különös formák egyvelege. Megérkeztek. A Megújulás Csarnoka. Itt kezdődött minden. Elfeledett érzések kerítették hatalmába Bent. A gondolattranszfer ígéretének érzése volt ez. Beléptek. A tágas átrium felületén a távol szűrődött be. Kilátás némely posztmodern városrészre. A padlón egy embléma, és egy körbe záródó felirat.

- Szentelve e intézmény a lélek örökkévalóságának - olvasta el sokadjára a fiú.

Bejelentkeztek. Várni kellett egy kicsit, majd megindulta a felső szintekre. Ez a hatalmas épület magába foglalt minden álmot. Lent a föld alatti termekben a testeket tenyésztették, olyanokat, melyekből Ben is lett. Fentebb az emlékeket töltötték le és programozták. Irodák, várótermek. Beléptek az egyik ilyen terembe, mely inkább szoba volt. Egy gép állt bent: a gondolatskenner, melyhez kvantumszámítógép csatlakozott.

- Üdvözlöm - mondta egy férfi.

- Tud segíteni? - kérdezte Ben.

- Az attól függ... Néha nagyon nehéz elkülöníteni a valós emlékeket a programozottól. Persze hibák mindig vannak. S mi pont ezeket keressük.

- Miféle hibák?

- Általában zavarok az események folytonosságában, apró váltások, vagy logikai ellentmondások.

- Akkor próbáljuk meg.

Kezdetét vette az eljárás. Ben halántékára és egyéb helyekre foton szkennereket tapasztottak. Azok apró korongok, melyek fehér fényt bocsátanak át a szöveteken, majd visszaolvassák az információt, melyet kvantumszámítógép alakít képpé. A monitorokon szinuszgörbék lüktettek, majd megjelentek az első képek is. Az események menete folyamatosnak látszott. A görbék is meglehetősen szabályosak.

Úgy tűnik, valaki nagyon jó munkát végzett, vagy pedig az emlék valódi.

- Nem, az nem lehetséges - szólt közbe Jordan.

- Nos rendben. Akkor keresnünk kell egy valódi emléket, és azt összehasonlítani az állítólagos emlékekkel.

- Rendben - felelte Ben.

- Gondoljon vissza egy emlékre - kérte a férfi.

Bennek most eszébe jutott egy régi emlék. A gép rögzítette az adatokat. A lélek rejtelsei, mely olyan, mint valami fiók. Kihúzzunk egyet, és találunk benne valamit. Ez az emlék talán sem jobb, sem rosszabb nem volt, mint a többi, kivéve azt, amelyiket idegennek tartottak. Egyenletesen teltek a percek. Mint valami lüktetés, mely monoton ismétlődik. Nehéz lett volna megmondani a felületes szemlélődőnek, hogy mit történik pontosan. Néha felvillant egy - egy képkocka. Művészet volt ez, értelmezni, és megfejtetni száz meg száz színes álmot, létezését.

- Rögzítettük a valós emléket - mondta tömören a férfi.

Ezután következett az összevetés. Ez talán még nehezebb. Kiszűrni az apró hibát... Néha a gépek is álmodnak, s az ő álmuk épp oly megmagyarázhatatlan, mint egy emlék. A percek órákká álltak össze. Képek képek után, váltakozó görbék, mígnem kék villanások látszódtak.

- Megtaláltuk.
 - Mi a hiba? - tudakolta Ben.
 - Tulajdonképpen észrevehetetlen. Majdnem tökéletesen illeszkedik a mesterséges emlék a valóság közé. De az agy az ellentmondások hézagait igyekszik kitölteni, s ebből keletkeznek azok a szakadások, amiket kerestünk.
 - Miféle szakadások?
 - A kvantumszámítógép képekké alakított jelein világosan kivehető. Az árulkodó jel egy tükröződés.
 - Szóval hamis a gyilkosság emléke?
 - Összességében véve igen. Valaki beprogramozta az agyába.
 - Érdekes.
 - És ki? - kérdezte Jordan.
 - Kimenthetem a képet egy kártyára, s talán össze tudják vetni valamelyik adatbankkal.
- A kártyát zsebre tette Ben, majd távoztak. Megtudták azt, amiért jöttek.
- Én mindig tudtam - mondta a lány.
 - Micsodát?
 - Hogy te képtelen volnál ölni.
 - Köszönöm.
- Ahogy az épület előtt Ben autójánál álltak, valami különös benyomás nehezedett rájuk, élmények, melyeket a város suttogott. Szétfolytak a fények, mint színes impresszió. Emlékek, álmok, vágyak egy a gondolattranzsfer által táplált világban. A létezés megmagyarázhatatlan rejtelve. Mindig ígér valamit, újabb és újabb életet. Reklámok. Azok is ígérnek dolgokat.
- Örökös száműzetésre ítélték valakit - mondta Ben, amint fél füllel belehallgatott a kivetítők által sugárzott hírekbe.
 - Fontos ez?
 - Mert ritkán történik ilyesmi. Általában valami nyomós oka van...
 - Az ítéletek mögött mindig áll valami ok.
 - Na persze. Lehet, hogy jó lenne beszélni vele...
- A lány meglepődött Ben szavain.
- Tudod, furcsa dolgokat mondasz.
 - Miért ítélnék valakit örökös száműzetésre?
 - Mondták: összeesküvés.
 - De miért, és hogyan?
 - Ez a sok kérdés, Ben... Azt hiszed, van jelentősége?
 - Lehet, hogy nincsen. A kérdés azonban kérdés marad, mint ahogy az is, ki és mikért ölte meg azt a lányt?
 - Szerinted érdemes volna a rendőrségre menni azzal, hogy hamisítvány az emlék?

- Nem hiszem - felelte Ben.

- Akkor?

- Keressünk egy infotárolót, és megpróbáljuk összevetni az adatbankot a képpel.

Furcsa szél furakodott be a város épületei közé magával hozva egyfajta felismerést. Beszálltak az autóba. Talán vihar készülődik, ahogy az ég felhői épültek és enyésztek. A délután lendülete megadta magát a tavaszi zápornak, melyet a szélvédő mögül szemléltek. A vízcseppek lassan és némán folytak végig, hogy tócsákká és patakokká álljanak össze a kövezeten. Elindultak a város más kerületei felé. A motor néma zúgása láthatatlanul örölte fel a távolságot. Valahogy most egyszerre minden más. Nagy és szabályos. Üvegfelületek és kőoromzatok tengere. Megérkeztek. Egy információs pont a maga műanyag formáival. Nyilvános, hogy szolgálja a közt.

- Talán szerencsénk lesz, és az illető benne van az adatbankban - mondta Ben, miközben elővette dzsekije zsebéből a memóriakártyát.

Az infotárolót könnyű kezelni, csak nyomogatja az ember a menüpontokat, míg eljut a kívánt részhez. Talán néhány perc telt el. Az Atlantic-Net nyilvántartásában volt egyezés.

- Ő lenne az! - mutatott a plazmaképernyőre a fiú.

- És most?

Egyszerűen megkeressük.

Újra kocsiba szálltak. A kesztyűtartóban egy fegyver is volt, minden eshetőségre felkészülve. Ben azért persze remélte, hogy erre nem kerül sor. De hát, ki tudja, hisz, ha minden igaz, egy gyilkossal néz majd farkasszemet.

A lakcím távolabb a várostól, mely az óceánparti síkságra épült, állt fent a hegyek közt. Az út nem volt éppen unalmas. A szerpentin lassan kanyargott fel, villák váltogatták egymást. Megérkeztek. Arra távolabb a város sok kilométeres tornyaival, s azon túl az óceán víztükre. Egy fiatal srác nyitott ajtót, huszonegynéhány éves. Persze felismerte Bent, mégis úgy tett, mintha most látná először.

- Várj meg az autónál - szólt oda Ben Jordannak.

Azzal ő bement.

- Mit akarsz tőlem? Egyáltalán ismerjük egymást? - kérdezte a fiú.

- Te vagy Josh, itt ezen a képen!

- Na és?

Közben megfordult néhány dolog Ben fejében. Szétnézett a tágas nappaliban is, ahol egy vörös sportkocsi állt, mint valami bútor vagy berendezési tárgy.

- Most meg mit bámulsz? - kérdezett ismét a fiú, akit Joshnak hívtak.

- Te voltál - állapította meg Ben.

Josh hallgatott egy darabig.

- Tehát már tudod...

- Csak annyit, hogy nem én tettem. Az emlék hamis, s a Megújulás Csarnokának szakemberei a te képedet bányászták elő az emlékeim közül.

- Minek jöttél ide?

- Hogy választ kapjak...
- Választ?! - ismételte meg Josh. - És nem félsz?
- Kellene?
- Ha úgy gondolod, én vagyok a gyilkos, mindenképpen.
- És te vagy az?

Josh erre a kérdésre nem felelt. Furcsa volt, ahogy ott álltak ketten. Volt abban valami meg nem magyarázható, mintha régről, a múlt titkos kódéből előbújna egy ismeretlen árny. Fel nem fogható. Olyan jelek, melyek nem szavakkal tudatják a világgal a gondolatot. Kint könnyű szél fúj, mely a vörös selyemfüggönyöket lengette, akár szellemalakok árnyait.

- Szóval már tudod...
- Miért baj ez neked? - kérdezte Ben.
- Hallottad a hírt, hogy valakit elítéltek, s a büntetése örökös száműzetés?
- Igen. Rémlik a hírműsorokból - felelte.
- S tudod is az okát? Vagy, hogy ki az? - kérdezte Josh.

Ben csak a fejét rázta, s bámult oly bambán Joshra. A fiú hajtincseibe néha belekapott a befurakodó szél. Az elsárgult mezőkre emlékeztette.

- Miért hallgatsz? Szeretnéd tudni a választ a nagy kérdésre, mely megfogalmazódott benned azóta, hogy azzal a hamis emlékkal a fejedben ébredtél?
- Ez olyan nagy kívánság lenne?
- Semmiképpen sem - felelte Josh elmosolyodva. - Christina Johnson tudott valamit, de már mindegy. Magával vitte a sírba. Akit pedig száműznek, sosem térhet vissza... Nem, nem én öltem meg a lányt, de az sem sokat számít már.
- Mi ez az örültség?
- Az lenne? Talán igen - válaszolta meg saját kérdését. - A válasz előtted volt azon az éjszakán, csak a feledés kódéba merült. Elárulta neked a nagy titkot...
- Ezért programozták a helyére a hamis emléket - állapította meg Ben.

Josh csak vállat vont.

- S mi a nagy titok? - kérdezte Ben.

Josh elnevette magát.

Ben előhúzta a fegyvert. Akár egy fekete árnyék a kezében.

- Azt kérdeztem, mi a nagy titok? - ismételte meg a kérdést.

Josh lassan oda sétált hozzá, egészen közel, megállt mellette.

- Nem tudom, de akit száműztek, tudja - súgta a fülébe.

Ben lassan leeresztette a fegyvert, s tett néhány lépést a tágas térben. Nem tudta hirtelen mire vélni a kialakult helyzetet. A percek megálltak az atomos létezésben. Csak egy kicsi hang kezdett megszólalni benne, mely elrejtve növekedett, s idővel majd kikíváncozik belőle. Nem tudni, mit hoz a holnap, a jelen elfáradni látszott a dolgok állandóságában.

- Ő tudja... - ismételte meg Ben alig hallhatóan.

- Most biztosan az jár a fejedben, hogy jó volna találkozni vele... De mit érdekel téged az igazság?

- Téged nem foglalkoztatna hasonló helyzetben?

- Lényegtelen, hisz vele úgy sem találkozhatasz. Őt elzárták a világtól, s mindörökre száműzik. Nevét pedig kitörlik a nyilvántartásokból, hogy soha senki még csak azt se tudja, létezett.

Igazság. Visszhangzott e szó Ben fejében, s gondolatai a nagy titok körül jártak.

- És ha mégis... - kezdte Ben.

Josh csak a fejét rázta.

- S azután elvégre mihez kezdenél néhány szóval, melyet valaki megszűg neked? Egyébként is, már egyszer tudtad, mégsem vigyáztál rá...

- Használsz is azt a vörös sportkocsit, vagy csak dísznek van? - terelte másra a szót Ben.

Oda ment, s kezével megérintette.

- Ebből az autóból ez az egy van a világon. 50 évvel ezelőtt gyártották. Ha lehetne még kapni benzint, talán nem itt a szoba közepén állna.

- Egyáltalán ki vagy te?

- Szerintem nem az számít, hogy én ki vagyok. Egy átlagos srác. Hanem az, hogy te ki? Egy a gondolattranszfer által újra teremtettt lélek, aki szeretné az öröklétet.

- Emlékeim előző életemből idővel visszatérnek - felelte.

- Vissza. De már nem vagy ugyan az, és nem is leszel soha.

Ben csak hallgatott, és tűnődött.

A gondolattranszfer, mely sokat ígért és szépet. Magába gyűjtötte lelkek ezreit kvantum-számítógépek q-bitjeibe sűrítve, hogy azután új élettel ajándékozza meg őket. A világ ott kint volt, ide talán nem hatolt be. Csak a gondolat Ben fejében. Furcsának hatott a létezés. Valami körvonalazódott, de alakját kivenni még lehetetlen volt. Idővel azonban felfedi igazi lényét.

- Meg fogom keresni - mondta ki Ben.

Josh erre nem szólt semmit.

Azután Ben elment. Josh még biztos volt abban, hogy a jövőben találkozni fognak. A titok nem fogja nyugodni hagyni a fiút.

Szótlan volt az úton. Hiába kérdezte Jordan a bent történekekről. Ben csak kitérő választ adott. Lehet, hogy mindez nem számít. Lehet, hogy az élet csupán illúzió, melyet a világ szül. Épültek és enyésztek a formák az égen. A város hatalmas üveg és műanyag kockái, a high-tech világ öntudata, szervesen élt. Plazmaképernyők sokasága, kirakatok üvegtéglalapjai, melyek mind egyszerre villództak. Leértékelés és árendedmény. Város. A létezés évezredes formája, mely folyton új és új értelmet nyer. Szétterül. Új és új tornyok törnek fel. Máról holnapra épül. Hirdeti az álmot, mely győzelmet mond a vágyak felett, melyek visszahúznák szabad szárnyalását. Milyen más lett most hirtelen minden, így egy félóra elteltével. Érthetetlen. Suttog és növekszik. Kicsírázik, s mond valamit. Valami olyasmit, melyet nem érteni. Most még. De egy napon feltáruul, talán akkor, mikor valaki fülébe súgja a nagy titkot.

Eltelt egy nap. De ez a nap különleges lesz az ő életében, és a világében is. Ma szállítják ki az űrrepülőtérré azt, akit mindörökre száműznek, hogy megkezdje büntetését. A Naprendszer valamelyik külső holdja fogadja magába.

- Gyere, siessünk! - sürgette Jordant a fiú.

- Miért?

- Talán szerencsém lesz, és beszélhetek vele...

- Te tiszta örült vagy!

Mágnesvasúttal mentek, az utakat ugyanis lezárták. Nála volt egy egyenruha, melyet időközben magára vett. Mindennél fontosabbnak tartotta, hogy találkozzon és beszélhessen az elítélttel. Feltűnt az űrrepülőtér szabálytalan formája. Ionmeghajtásos gépek várakoztak. A fekete-fehér lesz az...

- Várj meg itt! - mondta a lánynak.

A média izgatottan várta a nagy pillanatot, amikor meg hozzák. A sok száz négyzetméteres kivetítők élőben közvetítették. Ben egyszerűen oda lépett, mintha ő is az egyik kísérő lenne. Szívét a torkában érezte, s egyre csak a férfit bámulta. Egy másik autó állt nem messze, azzal viszik tovább a kilövéshez felállított géphez.

- Te szállj be hátra! - mondták neki.

Becsukódtak az ajtók. Csak egy-két perce maradt az igazságra.

- Te nem büntetés-végrehajtási őr vagy! - szólalt meg a férfi.

Ben a fejét rázta.

- Akkor? - kérdezett ismét.

- A nagy titok érdekel, amiért...

Vége, elfogyott az idő. Megérkeztek. Mielőtt a férfi kiszállt volna, még odahajolt Benhez.

- A gondolattranszfer hazugság... - súgta a fülébe.

Majd a férfi kilépett és többé elérhetetlen lett Ben számára. Eltűnt az őt körülfogók gyűrűjében.

Csak esett és esett rendíthetetlenül. Rászakadt valami szomorúság a hatalmas metropolisra, mely múlni nem akart. Az égen, mint világító fénypontok, húztak el az űrsiklók. Csend. Csak az eső kopogása az üveglemezeken. Immáron eltávozott, s előtte még megsúgta neki a végső titkot. Még fülében visszhangoztak a szavak, de nem tudott mit kezdeni velük. Az utcákon fódrozódó pocsolyákat figyelte. Feltűnt távolabb egy srác. Világos hajából vízcseppek csorogtak a föld felé. Josh volt. Ben kiszállt, oda ment hozzá. Az aláhulló víz lassan foltokkal rakta tele az ő dzsekijét is.

- Megvolt a nagy találkozás? - pillantott rá kérdően Josh.

- Meg - bólintott Ben - volt valami egészen különös benne, és abban, ahogy azt mondta, a gondolattranszfer hazugság.

- Ez csak két szó. Nem ettől változik meg a világ, és talán te magad is.

- Akkor?

- Ez egy út, amin ha elindulsz, megérkezel.

- Hová?

- Talán nem is ez számít...

- Hanem?

- A hét lélek... - mondta egészen halkán Josh.

Ben most összerezszent.

Amikor még csak kezdeti szakaszában volt a gondolattranszfer, hét lélek elveszett. Nem tudták többé visszanyerni a zavaros adatokból... Egyesek odáig mentek, hogy e hét lélek alkotja ma a világméretű mesterséges intelligenciát. Persze ez csak szóbeszéd, néhány örült agyának szüleménye. De hát a világ is örült. Mégis valami vegyes félelmet érzett a fiú e szó hallatán. Ahogy mindenki más is, aki kapcsolatba került már a gondolattranszferrel. Mert az igazság mindenben ott van, még a legképtelenebb dolgok mögött is, azoknak is kell, hogy legyen valóság alapjuk.

- Mit szólnál, ha azt mondanám, a hét lélek ma is ott kísért a rendszerben, s mindenki, akit újraformál a gondolattranszfer, kap egy darabot a hét lélekből!?

- Csak nem azt akarod mondani, hogy belém is került?

- Ki tudja?! De valamiért felkerested őt, akit száműztek, hajtott téged a vágy, hogy megismerd a legféltettebb igazságot, s ő megsúgott neked egy fél mondatot...

- A gondolattranszfer hazugság... - ismételte meg Ben. - Mit akarhatott ezzel mondani?

A kérdés azonban egyelőre kérdés maradt. Nem volt, aki megválaszolja. Elbújt az igazságok között, melyeket fátyol takart.

- A hét lélek... - ismételtette Ben mialatt visszament a kocsihoz, melyben Jordan ült.

- Nem akarod elmondani? - kérdezte a lány.

- Mondd csak, te hallottál már a hét lélekről?

- Csak szóbeszéd szintjén.

- Tudod, lehet, hogy valami egészen különös zajlik... Honnan tudjam, hogy én én vagyok-e? Az, aki azelőtt voltam, mielőtt a gondolattranszfer új élettel ajándékozott meg.

- Ezt csak érzi az ember. Nem?

- Nem hiszem. Előző életem emlékei csak később térnek vissza, ezt te is tudod...

Ben most valami olyat mondott, mely alapjaiban érintette. Hisz a rendszer az előregedő társadalom rémképéből kicsírázott hajtás volt. Először mindenki szerezzen új benyomásokat, amikor még fogékony rá, legyen teli szenvedéllyel az új világ iránt. Megkopott emlékeit, melyek visszahúznák őt, csak évek múltán kapja vissza. De felvetődik a kérdés, hogy ki most így csupaszon? S ha már új és új emlékekkel telítődik, minek az a sok régi? A válasz lehet, hogy egyszerű, azoktól lesz az a Ben, aki ott és akkor eltűnt a Megújulás Csarnokában. Milyen furcsa. Elrejtett jelképek halmaza az összesűrített létezésben.

- Mivel tömte tele a fejedet az a Josh nevű srác?

- Nem hiszem, hogy ne lenne abban valami, amit mond...

- Annak idején a Megújulás Csarnokába lépve magad mellé választottál...

- Ez tagadhatatlan, s nem ok nélkül.

Egy darabig álltak ott az autónál, némán és csendben. Megérintette tudatukat egy különös világ. Nem tudni, fontos-e mindaz, mit a gondolattranszfer ígért, s legfőképpen valódi-e. Lehet, hogy lényegtelen. Vagy mégsem. Az örök igazság terhe oly elviselhetetlen, bár évezredek át beleégett az emberek lelkébe. Születünk, élünk és meghalunk. A gondolattranszfer azonban kezdettől fogva mást ígért. Álmok. Melyek megragadják az emberi képzeletet, s az öröklét oly rég áhított vágyát hozzák a világnak.

Felhők épültek és enyésztek a szélvédőn tükröződve, miközben átszelték a várost. Az épületek tornyai váltakoztak jellegtelenül, akár hatalmas díszlet. Már messze járt az, akit mindörökre száműztek, s többé nem tér vissza. De megsúgta a fél mondatot egy fiú fülébe, hogy termékeny talajra hulljon. A Megújulás Csarnoka előtt parkoltak le. Ez is egy posztmodern épület volt, üveg, fém s fekete kő. Homlokzatai és ormai, melyekről szobrok meredtek alá büszkén nyúltak felfelé. Fekete felületein arany betűk és hatalmas kijelzők hirdettek új világot. Beléptek. A tágas átriumba besűrűdő fények szétfolytak a felületeken.

- Miért jöttünk ide ismét? - kérdezte Jordan.

- Úgy hiszem, válaszokért.

- Gondolod, megmondanák?!

- Ha nyíltan nem is, de csak akad valaki, aki...

- S mihez kezdenél az igazsággal? - szakította félbe. - Neked már úgyis mindegy. A reményt pedig nem veheted el milliók elől.

Josh és Ben szótlánul ültek az épület előtt. Csak néhány óra telt el attól a pillanattól fogva, amikor Ben és Jordan bementek. Riadt némaság telepedett a környékre. Madarak százai szálltak a földről az ég felé kavargó foltként megtöltve a végtelent. Az elfelejtett létezés csapdosott megtévedt lepkeként. A fényt kereste.

- Hatoljon be az ön életébe is a gondolattranszfer, mentse át magát a holnapba...

Reklámok. Elgondolkodtató színes pillanatképek, melyek által a kor otthagya ujjlenyomatát a századon. Könnyű szél fűjt, mely eljátszadozott Josh világos hajtincseivel.

- Mire gondolsz? - kérdezte a fiú.

- Talán arra, amit megsúgott az a névtelen alak...

- Ő nem volt névtelen - rázta a fejét Josh. - Neve örökké élni fog, még ha kitörlik is mindenhol...

- Miért?

- Mert mindig vannak olyanok, mint te.

- Örültek?

- Nem. Akik az igazságot szeretnék... S most mihez kezdesz vele?

- A hét lélek... - mondta csendesen Ben. - Szeretném felkutatni a hét lelket.

- De hisz szétszóródtak!

- Talán.

Ben és Josh csak néztek egymásra oly bambán.

- Hallottál már a szekvencia-számlálókról? - kérdezte végül Josh.
- Igen. Ők azok, akik a világ vágyait álmokba öntik.
- S mit szólnál, ha azt mondanám, én is egy ilyen alak vagyok?!
- Én azt hittem, ők mesterséges intelligenciák...
- Sokan hiszik így.
- Akkor, te meg tudod mondani, ki vagyok én?
- Igen. De ezt szerintem magad is sejtet. Az eredeti test lelke és a hét lélek egy darabja keveredik benned. Mert a hét lélek anno elveszett, de folyton itt van, itt suttog körülöttünk, s a rendszer is ő, s folyton letölti magát azokba, akik élnek a gondolattranszferrel.
- Miért?
- Örök vágy ez, mely kitörölhetetlen. Tudta ezt a megölt lány is, és az is, akit mindörökre száműztek. S most tudod te is.
- S mihez kezdjek vele? - hangzott el sokadjára.

Josh csak a vállát vont.

A város, mely körülöttük folyton élt, suttogott valamit, amint épületei, mint kristályok nőttek a horizonton. Héjszerkezetek és kockák, meg hasábok csillogó és áttetsző üvegből, nyugodt műanyagból. Néha egy-egy űrsikló fénylő pontja világított át az égen. Valahová a messze-ségbe indult. Elnehezült az igazság, mint valami árnyék, mely rátelepszik a dolgokra. Hűvös és hideg.

Álmok. A létezés legtitkosabb formája, mely most megszállta Ben tudatát. Nem tudni miért, de hozzá szólt, neki suttogott valamit. Álmában gázörvényeket látott, sivatagokat és hullámzó metánóceánt. A Titan tájait. Oda hívta őt a hang, mely elküldte a fejébe a képeket és szavakat.

- Tárd fel a lelked, Ben! - suttogta a hang.

S ő csak állt ott, az égen átaraszolt a Szaturnusz, ismeretlen szupernóvák lángoltak fel, hogy telehintsék anyagukkal a végtelent.

A hét lélek, mely egykor elveszett a gondolattranszferben, most mégis önálló életet él. Vágyakból épülnek struktúrái. Az ő nevét hordozza a szél, és hozzá szól az ismeretlen rab is, ki örök száműzetését tölti, hogy elfeledjék.

- Tárd fel a lelked Ben!

Újra és újra ez a néhány szó, mely nem hagyja őt nyugodni. Mint látomás a horizonton, mely szétárad. Soha el nem múló érzés. A hét lélek egy fotonkristályba zárva, érthetetlen jelképek közé, egyre csak azt várva, hogy szabadságot kapjon. Nehezen értette meg Ben. Őt várják, benne született újjá, s most szeretne kiteljesedni. Álmok. Melyeket senki meg nem ért. Csak talán ő.

Ott ült az ágy szélén. Tűnődött. Lakásának ablakain át a távol horizontja, s az épületek sziluettjei. Kockák és héjszerkezetek. Hasábok, melyek az égbe kíváncsoznak. A szemközti plazmatévéén színes képek villództak önálló univerzumot hirdetve. Némán és csendesen. A mésszé fakult Holdtányér, mint óriás korong, mely elveszni látszott a csillagok közt. Nehéz volt megérteni a láthatatlan ködből elősejlő szimbólumok halmazát. A felismerés, mely olykor messzinek hat, mégis oly közeli.

- Hívd Josht! - adta ki a kommunikációs egységnek.

A kép a plazmatévéen megjelent.

- Mit akarsz? - kérdezte álomittasan a fiú.

- Álmom volt, s rájöttem valamire...

- Igen? És mire?

- A hét lélek nem veszett el, s most bennem született újjá.

- Ez nagyszerű - nyugtázta közönyösen Josh.

Hajnalodott. A napkorong lassan araszolt a látóhatár fölé, hogy hosszú árnyékokat rajzoljon. A város szervesen élt. Hirdetett szépet és jót, a gondolattranszfer világát. Vízpárát fűjt az óceán felől a szél, mint valami füstöt, mely az épületek közt gomolygott.

- Tessék, most itt vagyok! - mondta Josh, ahogy alakja kibontakozott.

- Te még nem értheted ennek a jelentőségét... - kezdte Ben.

- Annak, hogy hibás a gondolattranszfer?!

- Lehet, hogy nem is az!?

- Nehéz téged követni - mondta elmosolyodva.

- Én, akartam a nagy titkot. A világ őlt is érte, de mindvégig itt volt bennem!

- Mit értesz ezen?

- Ahogy azt már mondtam.

- Ja! Arra a hajnali örültségre gondolsz?!

- Nem is örültség, csupán a nagy titok.

- Igen - felelte Josh. - Úgy gondoltad, te magad lennél a hét lélek, ám elárulok egy titkot: annak idején én is így gondoltam. A hét lélek nem én vagy te vagyunk, hanem itt körülöttünk mindenki...

Hitte is meg nem is Ben Josh szavait, egy valami azonban tagadhatatlan volt, hogy éreztek valamit. Valamit, amit a világ és a gondolattranszfer ültetett el bennük. Érzéseket. A hét lélek szétszóródott, s most már Josh szavaival mindenkiben benne van.

Csillagjegyek

Valahogy szokatlan volt az a nap. A világ egy percre némaságba dermedt, hogy kiszabaduljon a gondolat. Valaki meghalt. Különös volt, persze nem az, hogy nem létezik többé, hanem hogy megölték. Az ilyesmi ritkaságszámba megy. Az óriáskivetítők az épületek falain már ezzel voltak tele. A főcímek az internetes újságokon, és a mobilhálózatok. Gyilkosság. Egy- idős volt az emberiséggel, de 20 éve már nem. Elvégre is a rendszer, mely biztonságot, és értelmet ad: a világméretű DNS-SCAN, mely megfigyel, és folyton kiszűri a hibát. A hiba mindenütt jelen van, mindig felüti a fejét, újra és újra, de a rendszer nyilvántart, elemez és dönt. Eltávolítja a hibát.

Rászakadt a városra a csend zúgása. Az égbolton vízgőztestű formák álltak össze. Esni kezdett. Szakadt. Az Egyesült Mágnesvasút Társaság Arc Citybe tartó járata siklott végig az oszlopokra emelt pályán. Egy elővárosból jött. Az út csupán 15 perc. A szerelvény üvegtábláin végigcsorogtak a vízcseppek.

- Arc City állomás következik. Köszönjük, hogy velünk utaztak... - hangzott.

Az eső csak szakadt, mintha meggyászolná azt, akit megöltek.

Brian sietve szállt ki a peronra. Magasan fent ívelt formák alkottak sátrat. Egy neves építész fantáziáját dicséri. Egyre újabb és újabb képek villantak. Információ. Reklámok. Egyéb. Város. Mely magába fogad egy évezreden át. Furcsa viszont látni az álom e geometrikus kivetülését. Mégis jól esik. Talán mert olyan közeli a civilizáció lelkének. Távolabbról még ide látszik egy grandiózus emlékmű, ahol az Igazság Lángja ég.

- Üdvözöllek - mondta egy lány oda lépve Brianhez.

- Te lennél Cloe? - kérdezte.

A lány csak bólintott.

- Akkor mehetünk.

Az állomás parkolójában ott sorakoztak az üzemanyagcellás járművek. Bárki igénybe vehette, csak egy DNS-chip kellett hozzá.

Az előző napok nyugtalanul teltek egy másik városban. Brian egy másik lánnyal volt, veszekedtek. A bérlakás hatalmas üvegtábláin át a távol látszódott. Az idő a létezés tengerébe veszett, s valami irreális szárny csapdosott feketét és fehéret, ahogy teltek a percek.

- Most itt hagysz? - kérdezte a lány.

- Igen.

- De miért?

- Mert elegendem van belőled!

A lány elsírta magát. Könnyei sós cseppekként hullottak alá a padlóra.

- Most meg mi a fene van veled?

- Semmi - felelte röviden.

Egy percre elkalandozott Brian, de most újra itt volt, ahogy kinyitotta a szemét, Arc Cityben. A város, mely folyton él. Hirdet idejét múlt győzelmet megkopott vágyak felett. Az eső még esett. Csupasz meztelenségével, ahogy foltokkal rakta tele a fiú dzsekijét.

- Nem szállsz be? - kérdezte a lány Cloe.

- De! De, csak előtte még megbámulom a város sziluettjét.

- Azt lesz még elég időd nézni.

- Miért is vagyok Arc Cityben?! - tette fel a kérdést magának Brian.

A válasz azonban csupán sejtelmes lelkek suttogása, olyanoké, akik már messze járnak. A holtaké.

A temető felé tartottak, ahol nagy emberek panteonjai álltak, s urnák az elhamvasztott testeknek. Az eső még esett, a kövezet magára vette aláhulló lendületét.

- Te fogod megoldani az ügyet? - kérdezte a lány.

Brian csak rándított egyet a vállán.

A pap szavai visszhangoztak az őt körülállók között, s a gyenge szél elvitte a fák és a márványfalak közé.

- Porból lettünk, s porrá leszünk. De, aki hisz én bennem, s az én utamat választja, annak lelke előtt megnyílnak a mennyeknek kapui...

Brian is végighallgatta a szertartást, bár nem sok kedve volt hozzá, de talán muszáj volt, ha már egyszer a nyakába sózták ezt a gyilkossági ügyet.

- Én vagyok az alfa és az omega...

A szertartásnak lassan vége lett, a harang utolsót kondult a némaságban.

- Mehetünk - nyugtázta a fiú.

Feltárult az igazi lét, a város. Izgalmas épületei, mint soktornyú hasábok versenyeztek a magasság hívogató ígéretével. Szabadság. Ez egy külön világ, melyet a DNS-SCAN hívott életre.

- Vajon hogyan volt lehetséges ez a gyilkosság? Miért nem jelezte előre a rendszer?

Megannyi kérdés, és egyelőre mind megválaszolatlanok. Egy furcsa paradoxon. Ha volna legalább valami...

A gyilkos kiléte azonban egy sötét árny. A világ számára is és Briannek is. Valahol elrejtve megbújik a hiba, ha az egyáltalán. Reklámok. Melyek folyton megszólítják az embert. Mondanak valamit. Most például azt, hogy egy hét, és elkészül a Csillagjegyek névre keresztelt űrhajó.

- A gyilkos is hagyott egy cetlit a tetthelyen.

- Igen. Egy kevésbé ismert csillagképet ábrázol - monda Brian.

- Melyiket?

- A Cassiopeia-t.

- Gondolod, köze lehet az űrhajóhoz?

- Ki tudja?! De én jobb szeretném azt tudni, miért nem jelez a DNS-SCAN globális rendszere?

Brian az irodája ablaksoránál ült. Mögötte a város üveg tornyai. Megrezgett a videotelefon. A képet és a hangot átirányította egy plazmaképernyőre.

- Újabb gyilkosság történt - közölték vele -, az elektronikus feljegyzéseket azonnal csatoljuk.

Ez azt jelentette, hogy minden helyszíni anyagot most nyomban átküldtek a számítógépére. Most is volt egy cetli.

- Egy sorozatgyilkos - állapította meg Brian - s most vajon melyik csillagkép?

Letöltötte az adatokat.

- A Hattyú.

Az igazi kérdés kérdés maradt, ki és miért ő? Miért hagy hátra csillagképeket tartalmazó cetliket? S a legfontosabb: miért észrevétlen? Ha tudná a válaszokat, hirtelen minden más értelmet nyerne ezáltal.

- Most mire gondolsz? - kérdezte Cloe.

- Nem hagy nyugodni a dolog.

- Talán néhány nap vagy óra és újra ő. Valami elmebeteg lehet.

- Nem feltétlen - válaszolta némi gondolkodás után a fiú. - Bár minden ellene szól, főleg a papírdarab a csillagképpel. Tény az azonban, hogy ezzel üzeni akar.

- Minek?

- Egy játékot akar játszani, ahol a fődjő ő maga. Csupán a rejtvényt kell megfejtetni. A Cassiopeia, a Hattyú...

Brian egy darabig hallgatott. Bámult maga elé, vagy kifelé.

- Te tudsz valamit a csillagjegyekről?

- Az űrhajóra gondolsz?

- Is-is.

- Egyikről sem sokat. Biztosnak látszik azonban, hogy egy hét, és elkészül. Hacsak nem módosítják a határidőt.

- Miért?

- Körülbelül egy hónapja módosították a jelenlegire.

- S tudod, hogy mi volt az oka?

- Nem igazán indokolták.

- Talán lehet valami e mögött... Utána kellene nézni.

Brian leült a géphez és előhívta a cég honlapját, mely az űrhajót építi. A képet áttette a kivetítőre. Impozáns vállalkozás volt ez, s legfőképpen talán jövedelmező. Az Egyesült Űrhajózási Alapítvány finanszírozta. Nagy és tiszteletre méltó szervezet, mely a 60. évfordulóját ünnepli ezzel. Az időpont elhalasztás okát technikai késéssel indokolták. De a tény tény marad, hogy az űrhajó hamarosan kész. A formatervezést például egy neves építész vállalta, s ahogy tovább nézte a neveket Brian, megtalálta az áldozatokat is. Az egyezés nem lehet véletlen. Talán szabotázs, de akkor minek a teatralitás? Megfojtja őket egy fehér zsinórral, majd a nyakukba akasztja a cetlit, rajta a csillagjeggyel.

- Valaki talán nem akarja, hogy az űrhajó elinduljon...
- Miért?
- Nem tudom. S igazándiból azok, akiket megölt, nem voltak fontos tisztségben. Nélkülük is halad tovább a munka.
- Az úticél?
- Az Aquila-ban egy közeli csillag.
- Mi köze van a másik két konstellációnak ehhez? - kérdezte a lány.
- Nem tudom. Nem nagyon értek a csillagászathoz. De minden bizonnyal fog még ölni.

Brian belemélyedt a nyomozati anyagokba. A délelőtt észrevétlenül múlt el. A fáradt idő lassan araszolt, s a fények játéka valami különös táncra hasonlított. Az ég kékje tükröződött vissza a felületeken. A forgalom is egy kicsit alábbhagyott az utcákon. Volt valami titkos suttogás, mellyel tovább szaladt a szél, s elvitte máshova is, hogy azután világgá kiáltsa. Úgy látszott, hasztalan tűnődik Brian, mert semmivel sem jut közelebb a megoldáshoz. Talán az emberek elszoktak a gyilkosságtól. Ez alatt a 20 év alatt. Bár csak egy röpké pillanatnak tűnik, azért mégis csak két évtized.

Valaki kopogott. Egy nő jött be.

- Magának szól, a portán adták le - mondta, egy narancssárga borítékot letéve Brian asztalára. Azzal, ahogy jött, távozott is. Brian feltépte a csíkot az oldalán. Egy darab papír csúszott ki belőle, rajta egy csillagképpel.
 - Ez meg mi a fene... - képedt el fiú.
 - Úgy látszik, üzent neked...
 - Üzent - erősítette meg.
 - Melyik?
 - A kigyótartó. Érdekes - folytatta. - Most nem ölt, csak úgy elküldte... Ezzel együtt már három van.
 - Mint egy nagy kirakós?
 - Ha mind a 88-at megkapjuk, akkor elég nagy. De ezt nem hiszem. Inkább leküldöm a mintát a laborba, vegyenek róla DNS mintát, akkor meglesz az, aki küldte. Remélem...
- Eltelt jó fél óra. A város, és benne ez az épület, mint valami szerves egység. Egy út, melyen ha végighalad, különös dolgok történnek. S azután megérkezik valahová, de soha nem az volt a lényeg, hogy hová, hanem hogyan.
- Sikerült DNS mintát rögzíteni, de nincs a nyilvántartásban az, akié...
 - Ez hogyan lehet? a DNS-SCAN globális rendszere minden ember DNS-ét tartalmazza!
 - Nem feltétlen... - tűnődött el Brian. - Lehet, hogy törölték a rendszerből, vagy valami 100 éves aggastyán az elkövető.
 - Lásd be, egyik sem valószínű.
 - Hát nem.
 - Akkor?
 - Nem igazán tehetünk mást, mint várunk, és tovább gyűjtjük a mozaikdarabokat...

A titokzatos ismeretlen, aki egyre csak azt várja, hogy a rejtvényt valaki megoldja. Most abban bízik, hogy Briannek sikerül. Otthagyja a cetliket a csillagjegyekkel. Talán újra ölni kell, újabb csillagjegyet hagyni hátra. Barna hajtincsei az arcába lógnak, szédzsekije rásimul a testére. Már megvan a következő áldozat. Egy lány, aki még halálában egy utolsót vonaglik, majd nyakába kerül a csillagkép.

- Miért nem érti a világ? - tűnődött a fiú.

Lehet, hogy itt az ideje, hogy határozottabban fellépjen. Hiszen megsúgta neki egy másik lány valahol elrejtve, azt ami lesz. A látó. Ő csak így nevezte. A látó pedig világosan beszél.

Város és csillagok. Távoli megmagyarázhatatlan gázgömbök sok-sok fényévyire innen. Megannyi ismeretlen világ. Itt suttognak, akarnak valamit. Város. A lét eltemetett szigete. Megannyi furcsa szimbólum, melyek jelekké állnak össze, a nagy kirakós egy-egy darabja. Brian még nem értette, még nem fogta fel e pusztába kiáltott szavak jelentőségét. Pedig talán nyilvánvaló. Talán mindvégig ott van a megoldás az orra előtt. Újabb gyilkosság. Most Brian is kint van a helyszínen. Szeretné saját szemével látni az iszonyatot és az örületet, mely körülöleli őt. Tekintete egy pillanatra elbambult, amikor odalépett hozzá egy fiú. Mögötte állt.

- Keresd meg a látót az elmeegógyban... - súgta Briannek.

Mire Brian megfordult, hogy megnézze, ki szólt, már nem volt ott senki. Talán feloldódott a körvonala a tömegben.

Az autó lassan végighaladt a szürkén kígyózó országúton. Az elmeegógyintézet régi épülete a város határában állt. Egy park közepén. Távol a nyüzsgő metropolistól, mely él. Ide nem hatolt el a század mindent felölelő ígérete. Nekik nyugalom kell. Egy ápoló odavezette Briant a lányhoz, akit keresett. Hosszú szőke haja volt. A fehér ruha, amit viselt, szinte vakító volt a napsütésben. Egy padon ült.

- Szia! Leülhetek melléd? - kérdezte Brian.

- Tudom, miért jöttél...

- Igen?

- Keresed a választ, de a Hattyú nem repül...

- Hogyan?

- Cassiopeia, Hattyú, Kígyótartó... és Kígyó.

- Honnan tudsz ezekről?

- Én látom, amit nem látott senki, hallom, mit senki más...

- Ezért kerültél ide?

- Nem szabad, hogy elinduljon!

- Az úrhajó? Miért?

- Már mondtam.

- Miért öl a csillagjegyes?

- Mert ő tudja, amit én tudok.

- Ki vagy?
- Én nem vagyok idevaló.
- Itt mindenki ezt mondja.
- Az nem számít.

Brian eltűnődött azon, amit a lány mondott neki, de nem talált benne értelmet. Megfejtethet-
lennek tűnt. Talán a gyilkos a lány szavait követi. Egy fiatal lány volt, 20 év körüli. Szemében
egy ismeretlen tűz égett. Ő volt a látó, ahogy magát nevezte.

- Miért? - kérdezte Brian.
- Mert én az igazat mondom.
- És mi lenne az igazság?
- Elárulok neked egy nagy titkot. Én ismerem a jövőt, én láttam.

Brian elhallgatott néhány percre. Talán nevetnie kellett volna, de nem ment.

- És? - kérdezte végül.
- 50 év is eltelik, mire visszatér a Csillagjegyek, az űrhajó, s magával hozza a halált. Egy
ismeretlen vírust - súgta oda. - A civilizáció sírba száll érkezése napján.
- S most elvárod, hogy higgyek neked?
- A hattyú nem repül... - volt a válasz.

A lány agya néha elborult, vagy csak rébuszokban beszélt. Ki tudja? Talán ezért volt, hogy
Brian nem igazán hitte, amit mondott. Inkább tartotta egy beteg elme lázas képzelgésének az
egészet. Viszont fontos volt, hogy megismerje ezt a roppant látomást, mert volt valahol a
városban egy másik örült, aki a prófécia minden szavát igaznak véli, s emiatt öl. Ha meg-
fejthetné a dolgok igazi értelmét, talán minden más színben tűnne fel ezután. Egyvalami
biztos. Amit a lány mondott az elmeegógyintézetben, lassan beköltözött a fiú fejébe. Ki-
csírázott és gyökeret eresztett.

- Szerinted mit jelent az, hogy a hattyú nem repül? - kérdezte Cloe-től.
- Fontos ez? Az a lány nem komplett.
- De muszáj volna megérteni a szavait, a gondolatait. Ha beférközőm elméjének rejtett
zugaiba, talán elkaphatom a sorozatgyilkost, aki már háromszor ölt. A lány irányítja a tetteit.
- Gondolod?
- Talán nem is csak gondolom, hanem tudom - felelte.

Azután tovább tűnődött.

Túl nehéznek bizonyult a létezés igazsága, ezért úgy döntött, a várost járja, hogy a fejébe új
gondolatok költözzenek. Követte valaki, nem tudta ki, csak érezte, egyébként sem ismerte
volna fel abban a félhomályban, melyet a ráboruló szürkület okozott. Megállt, s megvárta, míg
utoléri az a valaki. Ő is megállt tőle néhány lépésre.

- Ki a fene vagy? - kérdezte Brian.
- Nem számít - volt a válasz.

A hang olyan ismerős volt, majd egy dióda fényénél megpillantotta arcának részleteit. A világosbarna hajtincseket, a szemének csillogását, ruhájának csíkjait.

- Te voltál az, aki fülembe súgta: keresd a látót!

A fiú csak bólintott a fejével.

- Ki vagy? - kérdezte újra Brian, miközben dzsekijének zsebében a fegyvere után kutatott.

- Valami ilyesmit keresel? - kérdezte az ismeretlen fiú elővillantva.

- Meglehet... Miért a megszállottság?

- Miért? Kérdezhetném én is. Az űrhajó egyre csak épül, és talán elindul egy napon...

- Te vagy a csillagjegyes! - mondta ki döbbente Brian.

A fiú arcán csak valami sejtelmes mosoly látszódott.

- Lehetséges - fűzte hozzá.

- Mit akarsz a csillagjegyekkel? - kérdezte Brian.

- Nem jöttél még rá?

Brian a fejét rázta.

- Akkor gondolkozz még rajta - felelte, és eltűnt a sötétben.

Brian visszasietett az irodájába. Az épület, mint valami fényes üveghasáb furakodott felfelé. Folyton csak az előbbi dolog járt a fejében. Nehéz volt megfejteni az értelmét. A csillagképeken keresztül üzen a jövő, s a hírnök a gyilkos, a lány pedig a látó. A szerepek letisztultak, de még értelmezésre szorulnak.

- Találkoztam vele - mondta Brian az irodába belépő Cloe-nek.

- Mit keresel még bent? És ki az, akivel találkozál?

- A sorozatgyilkossal.

- Nem mondod komolyan?

- De. Teljesen.

- És? - sürgette a lány.

- Bevallotta, hogy ő az. Volt a szemében valami különös csillogás. S egyben feladott egy rejtvényt is.

- Miféle rejtvényt?

- Azt, amiről eddig is szó volt. Meg kell fejteni a csillagjegyek közötti összefüggést.

- De ez nem megy.

- Megvallom őszintén - kezdte a fiú - Én nem nagyon értek sem az asztrológiához, sem a csillagászatához.

- Akkor most mi lesz?

- Kénytelenek leszünk utána nézni bizonyos dolgoknak...

A lány Cloe csak vont egyet a vállán, bár ő is belátta, hogy ez szükséges. Brian még időzött ott egy darabig, s tűnődött. Néha úgy érezte, hasztalan. A Cassiopeia, a Hattyú, a Kígyó és a Kígyótartó. Szomszédos csillagképek úton az Aquila felé. Ez volt az a csillagkép, melynek közeli csillaga az űrhajó úticélja. A válasznak a csillagok között kell lennie. Ahogy Brian hazafelé tartott, néha felnézett az égboltra, ahol csillagok sokaságát látta.

A város feltárta éjszakai arcát, a fények a horizonton, mint a hajnal fényei, az égen a kövér holdtányér araszolt át némán. Mésszé fakult korongja némán szemlélte az épített tájat. Brian a kocsiban ült, és hazafelé tartott. Vágyott az otthon csendjére. Talán most szüksége is volt rá. Mert a rejtvény rendkívül bonyolultnak bizonyult. Néha azonban jobb nem gondolni bizonyos dolgokra. A csillagképek azonban sohasem hazudnak. Magukban hordozzák az örök igazságot. Ez az igazság egyetemes és állandó, s hidegen hagyják az emberi vágyak. Mert ezeket a vágyakat az élet és az érzelmek táplálják. E vágyak azonban nagy dolgokra képesek, s életre hívták a Csillagjegyek nevű úrhajót, mely világokat köt össze egyszer majd, s a látó szerint elhozza a halált. A halált, melyet a világ száműzni kívánt. Örökre.

Hazaérkezett Brian. Leült a fotelbe, s a szemközti falon lévő plazmatévé színes képeit bámulta, melyet szétszórt a világnak és önmagának. Nehéz volt szavakba önteni ezt a világot. Álmok és vágyak, a lehetőségek e létből kovácsolt szárnyai táplálták.

- Mit jelenthet a feladvány, melyet a csillagjegyes feladott? - tűnődött.

Végül elaludt a fotelben. A város azonban még tovább élt, soha nem pihent meg. Lassan telt el az éjszaka, a fények megfakulni látszottak. Új reggel virradt, miként annyiszor már, s talán ez sem lesz más, mint a többi.

Brian még nem értette, de idővel eljön majd az a nap is, mikor feltárult a lét e különös formája. Megérti majd a nagy titkot. Néha különös dolgok történnek, ilyen ez a gyilkosságsorozat is.

- Sokat gondolkoztam - kezdte Brian.

- És mire jutottál?

- Arra, hogy nem ok nélkül történik mindez.

- Mit értesz ez alatt?

- A csillagképek fogják elmondani. A sorozatgyilkos fél a jövőtől, amit az elmeegógyintézetben lévő lány ültetett el benne. A lány ugyan lehet, hogy örült, bár nem biztos.

- Hogy-hogy?

- Nézd a csillagtérképet - mondta Brian, és a plazmatévére tette a képet.

- Mit kellene látnom?

- A gyilkos által hátrahagyott cetlikén lévő konstellációk mind egy irányba mutatnak. Az Aquila felé.

- Ha minden igaz, ott van a célszárny.

- Pontosan.

- A sorozatgyilkos tehát erre irányítja a figyelmet.

- Igen, hisz véleménye szerint az Egyesült Úrhajózási Társaság a halált hozza el. Ezért a gyilkosság. Az is a halált szimbolizálja. Fontos számára a halál, mint jelkép, ez a motívum mozgatja a tetteit. Az is lehet, hogy nincs egyedül.

- Miből gondolod?

- Talán egy egész szervezettel állunk szemben. Ott az örült lány és ki tudja, ki még?!

- Egy titkos társaságra gondolsz?

- Nem jelez a DNS-SCAN globális rendszere, ennek is oka lehet. Ez talán szervezetségre vall.

- S mi hasznuk ebből az egészből?

- Talán semmi, vagy éppen fordítva. Talán úgy érzi, meg kell mentenie az emberiséget. Jó volna újra találkozni a gyilkossal. Megtudni többet erről az egészből...

Brian ezután elmélyedt a gondolataiban. A reggel lassan felkúszott az épületek falain, s a sárga csillag fényével bevonta az épületeket és formákat.

Brian ismét az elmeegógyintézet kapuja előtt állt. Belépett. Úgy döntött, megint felkeresi a lányt. Talán mindennél többet ér majd egy-egy lopott pillanat. A gesztusok elrejtett nyelve elárulja a titkokat. Lány fény szűrődött be az ablakokon át, a ódon falakra árnyékokat rajzoltak. Valami elrejtett létezés ivódott be a téglák közé. A szobát kereste ismét, melyben a lány volt. Fájdalmasan felnyikordult az ajtó.

- Miért jöttél?

- A titokért.

- Érdekel a jövő? S tudni szeretnéd? Múltkor már elmondtam.

- Azt mondtad, te látod, amit senki más.

- És?

A lány elfordította a fejét egy pillanatra, kinézett az ablakon. Hosszú szőke haja megfakult a napfényben. Azután Brianra nézett, szemében benne csillogott valami.

- Azt mondtam, a hattyú nem repül... Én tudom, mi fog történni.

- És mi?

- Az űrhajó érkezése a civilizáció sírját ássa meg.

- Amikor visszatér 50 év múlva? Honnan tudod?

- Láttam. Láttam városok romjait, embereket állatok módjára kószálni.

- Láttad? Hol és hogyan?

- A jövő szólt hozzám.

- És mit akar jelenteni, a hattyú nem repül?

- A Vega, az Altair és a Deneb együttállása jelöli az irányt. A nagy háromszöget az égen.

- Az Altair a célcsillag - mondta Brian.

- A Deneb a Hattyúban, mely nem repül.

- De mi az, hogy nem repül?

A lány csak a vállát vont.

- A jövő üzenete ez - felelte. - A jövő értelmezi majd.

Brian ott ült egy kávézó teraszán, és azon tűnődött, amit neki mondtak. A jövő titkos létezése mely elrejt magában sok mindent. Uralta a gondolatokat. Az égen közben városrésznyi járművek úsztak tova, s néha vízpárába burkolódtak. Valaki megállt Brian mögött. Azután Brian megfordult. A fiút látta, világosbarna hajtincsei az arcába lógtak. A szeme megint olyan furcsán csillogott.

- Leülhetek?

Brian vállat vont.

A fiú leült.

- Ki vagy te? - kérdezte Brian.

- A nevem érdekel? Miért?

- Utánam koslatsz, csak tudnom kéne a neved?

- A DNS-SCAN nem mondta meg neked?

Brian elmosolyodott, azután meg a srác is.

- A neved? - kérdezte ismét.

- Justin.

- Nos Justin, öldösöd itt az embereket, le kellene, hogy lőjelek...

- De valamiért nem teszed...

- Miért nem akarsz, hogy elinduljon a Csillagjegyek névre keresztelt űrhajó?

- Már úgy is tudod...

- Miért a gyilkolás?

- Azt is tudod...

- Miért nem jelez a DNS-SCAN?

- A hiba nem a DNS-SCAN-ben van. A hiba a társadalomban van. Az rontja meg az embert.

- És?

- Nem a gének tesznek valakit gyilkossá.

- Hogy hogy nem? - kérdezett vissza Brian.

- Hát csak úgy, hogy nem. A DNS-SCAN globális rendszere tudom, sokszor bizonyított már, mégsem tökéletes. Vannak gyilkosok, akiket az alkalom szül, megint másokat a társadalom tesz azzá.

- Mint téged?

- Talán. A jövő olyasvalami, amin nem lehet változtatni addig, amíg el nem indul a Csillagjegyek.

- A te feladatod lenne a gyilkosságok által megakadályozni?

- Látom, nem érted. A feladat a tiéd. A gyilkosságok csupán eszközök voltak, hogy felhívjam a figyelmed...

- Te gyilkos vagy!

- Te meg hős lehetsz, aki megmentheti az emberiséget a jövőtől.

A fiú, Justin fogta magát és felállt. Indulni készült. Brian talán megint a fegyverért nyúlt volna, hogy letartóztassa Justint, de valahogy nem ment. Azután a fiú elment. Alakja feloldódott a forgatagban, mely a kávézó körül nyüzsgött. Brian egyedül maradt a sokaságban. Elgondolkozott azon, ami kettejük között zajlott. Az ég kékje kiáltott új világokat, ahogy felnézett oda, ahová az üvegtoronyok vágyakoztak.

- Hogyan akadályozzam meg? ki hinné el egy őrült álmát?

A feladat adott volt Brian számára, de egyben talán lehetetlen. Felnyitották ugyan a szemét, de a világ már annyi időt és energiát ölt a vállalkozásba, hogy leállítani nem fogják. Talán még akkor sem, ha igaz mindaz, ami több már egyvalakinek nem titok.

A világ megváltozott, nem csak azért, mert történt néhány gyilkosság, egyébként is. Hamarosan új kor veszi kezdetét. Egy-két nap és útnak indul a nagy vállalkozás, a Csillagjegyek névre keresztelt űrhajó. Célja az Altair. Új világok várnak rá. Földhöz hasonló bolygók, egy idegen naprendszer. A város utcáinak nagy kijelzőin már megkezdődött a visszaszámlálás. Az utcán sétált Brian, még mindig megcsodálta a várost, hacsak tehetne. Arra túl, kissé távolabb, ahol a zárógát kezdődik, egy tér, egy grandiózus emlékmű. Ahol az Igazság lángja ég. 2049-ben avatták, ahogy azt a felirat is hirdeti arany betűkkel. Szeretett itt lenni. Furcsa illatokat hozott felé a szél. A láng, mely örökké ég, hirdetett nagy eszméket és vágyakat.

- Mi baj? - kérdezte Cloe.

- Tudom az igazságot - felelte a fiú.

- Valóban?

- Úgy hiszem.

- És mi lenne az?

- A lány az elmeegógyintézetben valahonnan ismeri a jövőt. Talán csak megálmodta, vagy ki tudja... Azt mondja, a halált hozza el az űrhajó. A gyilkos is szólt hozzám. Szerinte a DNS-SCAN rendszere sem mindenható. Néha tévedhet. Azért gyilkolt, hogy utat találjon hozzám...

- Miért?

- Mert a feladat az enyém, hogy megállítsam az űrhajó elindulását.

- Hogyan? Ki hinné el mindezt neked?

- Nem tudom. Lehetetlennek érzem, hiszen már csak két nap.

- Egy őrült lány zavaros víziói.

- És mi van, ha igaz?!

Csend következett néhány percre. Talán a távolt bámulták. Mindez olyan megfoghatatlan, s mégis valószínű igaz. Hogy mivé lesz a világ, csak a lány tudja. Csak ő látta a pusztulást. S e félelem csírája mélyre eresztette gyökereit az idő szövetében.

- Talán mégis csak lesz, aki hallgat rám... - mondta Brian.

Az Egyesült Űrhajózási Alapítvány épülete. Nagy bronz kapu, rajta domborművek, s a falak márvány és üveg. Nemes anyagok. - Az emberiségnek - volt a felirat. Belépett Brian. A hely, akár egy szentély fogadta őt magába. Az aulában hologram filmek villództak, és reklámok. A Csillagjegyek elkészültét hirdették, és az űrhajózás múltját mutatták be.

- Miért jött? - kérdezte egy idősebb férfi, az alapítvány elnöke.

- Hogy elmeséljek egy történetet. Mostanában gyilkosságok borzolták a kedélyeket. Mindahányszor hátra marad egy cetli, rajta egy csillagképpel. Így üzen a gyilkos.

- Mit?

- Hogy van egy lány, aki ismeri a jövőt, s azt mondja, saját sírunkat ássuk meg, ha útnak indul a Csillagjegyek.

- És?

- Szeretném, ha leállítaná az űrhajó indulását.

- Miért?

- Egy vírust hoz magával, mikor 50 év múlva visszatér...

- Lehetetlent kér. Már eddig is 100 milliárd egységbe került a projekt. Minden készen áll. Nem állíthatom le. Még ha igazat is mond. De ki hinné el egy örült jövőről szóló látomásait?

- Akkor hát nem?

A férfi a fejét rázta.

Brian még sokáig ült az épület előtti téren. Azon gondolkozott, vajon mi lesz. Rá kellett jönnie, hogy ő nem elég ahhoz, hogy tegyen akármit is. Hiába övé a feladat. Senki sem hisz neki. A kövezet kockáiról madarak szálltak fel az ég felé, oda, ahová tartoznak. Milyen jó lenne, ha olyan szabad lenne minden. Kötöttségektől mentes, melyek visszahúzzák a vágyakat. Arc-City pedig él. Hirdet nagy álmokat, olyat, mint a Csillagjegyek. Előre viszik a világot. Egyre csak villódnak a képek, s a visszaszámlálás rendületlenül folyik. Néha egy-egy hangos hologram-reklám, mely az űrhajót mutatja. Mágnesvonalak jönnek, és mennek oszlopokra emelt pályájukon a rendíthetetlenség látszatát keltve. Megfáradt a délután, meghanyatlott a sárga Nap. Ott állt nem messze az üzemanyagcellás autó, áramvonalas formája bele-simult a sebesség keltette légörvénybe. Még bement az irodájába Brian, mielőtt megpihenne. Talán le kellene zárni a csillagjegyes sorozatgyilkosságot, mint megoldatlan ügyet. Hiszen a DNS-SCAN globális rendszere nem jelzett. Még a fejében visszhangoztak Justin szavai. Ezt a nevet is csak tőle tudja. Lehet, hogy nem is valódi. Talán mindegy is. Nem fontos. Ha a rendszer nem jelez, tőle akár maga az ördög is lehet. De a DNS-SCAN hibás. Ő már tudja, de a világ még nem.

Új reggel virradt, mely némán, és jellegtelenül telt. Eljött a nap, melyet oly sokan vártak, útnak indul a Csillagjegyek. Brian ült, és megint csak tűnődött. Megállt előtte valaki. Justin volt az.

- Nem sikerült megakadályozni - mondta Brian.

- Talán lehet, hogy így kell lennie. Lehet, hogy a lány is, aki ismeri a jövőt, tudja ezt, csak soha nem mondta.

- Ki vagy te tulajdonképpen?

- Azt hittem, már tudod. Az Egyesült Űrhajózási Alapítvány elnökének a fia...

Brian meglepődött.

- Miért nem mondtad?

- Nem volt fontos.

- De, talán az lett volna...

- Nekem sem hitt volna...

- Akkor miért mondtad, a feladat az enyém.

- Mert tényleg a tiéd volt.

- Három gyilkosság feleslegesen. Csak oda kellett volna állnod az apád elé, és elmondani neki.
- Sosem ment volna.

Most minden egy kicsit más színben tűnt fel ezután. A lehetőség adva volt. Brian elmegy és feltárja a titkot, mely örökre megváltoztathatná a világot. Milyen furcsa. Sorsszerű az, ami mostanában történt, mióta Arc-Citybe érkezett azon az esős napon.

Úgy döntött, még egyszer felkeresi az alapítvány elnökét, hogy megismertesse vele az igazságot.

- Ha nem tévedek, van egy fia.
- Igen. Miért?
- Meséltem múltkor a sorozatgyilkosságokról, és a lányról, akinek a jövőről vannak álmai.
- És?
- A maga fia a sorozatgyilkos...

A férfi összetört a hír hallatán.

- Miért mondja el nekem?
- Hogy állítsa le az űrhajó indulását.
- Nem tehetem. Elkéstünk vele. Nézze - mondta, és bekapcsolta a falon a tévét.

A Csillagjegyek indulását közvetítették. Olyan pillanat volt ez, mely vissza sose tér. Az űrhajó méltóságteljesen futott ki a dokkból, azután beindultak a főhajtóművek, és megkezdte hosszú útját.

Most minden értelmetlenné vált. Elnehezülni látszott az idő a maga kötött pályája mentén. Az égen tovarohantak a felhők, összeálltak és szétesetek. Beborult. Esni kezdett. Brian behúzódott egy megállóba. S onnan nézte, amint alácsorog a víz. A tócsák a kövezeten, s a szétporladó vízcseppek. Nehéz lett volna megmondani, hogy mit érzett. Valamiféle fájdalom volt ez. Cloe állt meg autóval előtte.

- Gyere, szállj be.
- Nem sikerült - mondta Brian.
- Tudom. Láttam a kivetítőkön a Csillagjegyek indulását. Minden csatorna azt közvetítette. Az emberiség nagy pillanatát, ahogy ők fogalmaztak.

Brian egy darabig hallgatott.

- Tudod - kezdte -, most nem tudom, hogy mitévő legyek. Egyáltalán lehet-e még valamit tenni, vagy valóra válnak a jövőbe látó lány szavai...
- Erről jobb lenne talán őt magát kérdezni.
- Gondolod?

A Csillagjegyek űrhajó hangos ovációval elindult. Az évtizedek csendben, és némán teltek, akár az eső kopogása az üveglemezen. Átszelte a sötét űrt, s véghez vitte az emberiség nagy vállalkozását. Azután 2109-ben visszatért, a jövőndölés valóra vált, s romba döntötte a világot. Csak egyetlen esély maradt, melyet elfojtott hangok suttogtak: időutazás. Még csak terv volt, pusztán egy be nem fejezett kísérlet az apokalipszis előttről. Romok és láng. A fáklyák lángja.

- Neked kell megtenned, a tiéd a végső feladat - mondták Alvinnak.

Ő remegő lábbal indult meg a sötét alagúton, melynek végén ott a fény, mely valahonnan fentről szűrődött be. Alvin tudta, mi vár rá. Magával vinni a reményt a múltba, hogy a jövő nem végleges. Az alagút egy romos teremben végződött, s ott állt az időgép kissé megkopott gyűrűje előtt.

- Rajta! - biztatták.

Azután távoztak, hogy beindítsák. Az energiacellák csupán egyetlen ugrást tettek lehetővé. Az időgép lassan zümmögött, s a fényes eseményhorizont körülfonta a fiút. Végül magába rántotta.

Szétfolyt és pasztikussá lett. Álmok nélkül álmodott. Feltárult a múlt egy darabja, egy 50 évvel korábbi világ. Alvin emlékezetébe véste a megsárgult fényképeket, hogy meg kell keresnie egy lányt, akinek meg kell mutatnia a jövőt. De mindez nem elég. Hiszen a múltban egyszer már megtörtént, de eredmény nélkül. Valami nem volt jó, vagy tervszerű. A lány megismerte a jövőt, de nem sokkal később egy elmegyógyintézetbe zárták. Meg kellett keresnie Briant.

Brian a téren ült, s az óceánt figyelte, az igazság lángja égett rendületlenül. Régóta figyelte őt Alvin. Sok minden járt a fejében, elrejtett és megfáradt gondolatok. Végül odament hozzá.

- Te Brian vagy, igaz?

- És te?

- Az én nevem Alvin.

- Ismerjük egymást?

- Nem. Elhinnéd, ha azt mondanám, hogy a jövőből jöttem?!

- Én már semmin sem lepődöm meg...

- Semmin? - kérdezett vissza.

Brian Alvinra nézett. Egy barna hajú srácot látott maga előtt kissé elnyűtt ruhában.

- Mit akarsz mondani?

- Hogy a csillagjegyes sorozatgyilkos az Egyesült Űrhajózási Alapítvány elnökének a fia.

- Hogyan?

Egy percre csend lett. Csak hatalmas reklámok zizegtek, melyek a Csillagjegyek másnapi indulását jelezték. Most hirtelen minden más színben jelent meg. Lehet, hogy ezáltal örökre megváltozik minden. Hiszen a jövő olyasvalami, mely nincs előre megírva.

- Ha igaz, amit mondasz, lehet, hogy van még esély...

- Meg kell mentened a jövőt Brian!

- Nem sikerült, ugye? Ezért jöttél.

Alvin csak intett a fejével.

- Így talán hinni fognak nekem.

De az űrhajó most is elindult, mintha maga a sors azt akarná, hogy ezen ne lehessen változtatni. Fémesen csillogó teste beleolvadt a csillagközi térbe úton az Altair felé. Nem segített, hogy Brian egy nappal korábban tudta meg. A létezés haladt előre némán, s az idő úgy fogyott, akár a ceruza, mellyel gondolatokat írnak egy végtelen papírra. Lehetetlenné vált, hogy üzen-

jenek, vagy visszafordítsák a Csillagjegyeket. A közel fénysebességgel haladó űrhajót nem érné utol a jel.

- Te a jövőből jöttél, csak tudod, hogyan lehetne elkerülni azt, ami 50 év múlva lesz?!

- Az űrhajó ismeretlen vírust hoz magával. 9,5 milliárdan halnak meg...

- De te életben vagy...

- Igen. Alig volt olyan, aki túlélte. Nekik azonban végig kellett nézni, amint a civilizáció a sírba száll...

- Még nincs veszve minden. Ha te túlélted, a véredben lévő antitestekből oltóanyagot lehet szintetizálni - mondta Brian.

Most felcsillant valami új remény, mely soha sem fog meghalni. Arc-City hatalmas épületeivel új ígéretet szórt szét a világnak, mely életet hirdetett. Vakítóan kék volt az ég, a sárga csillag túlhaladni látszott zenitjén. Hirtelen most minden más értelmet nyert ez által. Ami rossz volt, talán jóra fordul. Nem tudni, mit hoz ezután a jövő, lehet, hogy megőrzi a titkát, melyet eltemet mindörökre, míg el nem jön az a nap, és fel nem nyitja a pecsétet, hogy kiszabaduljon, és napvilágot lásson. De addig még évtizedek telnek el, nyomot hagyva a világnak.

Brian elgondolkozott azon, ami lesz, miközben Cloe-t várta. Némán teltek a percek, azután végre megjött.

- Most végre minden más... - kezdte a fiú.

- Miért?

- Mert van remény.

- Talán igen, most először. Alvin és te hőssé lesztek a világ szemében.

- Hőssé... - ismételte meg csendesen Brian. - De mi lesz Justinnal? Elvégre mégiscsak három embert megölt...

- Add át az ügyet valaki másnak. A DNS-SCAN globális rendszere mindvégig hallgatott...

- Talán igazad van.

Új nap virradt, kicsit szomorkás, kicsit esős. Éppen olyan, mint mikor Brian Arc-Citybe érkezett azon a bizonyos napon. Ő tudta, mi az igazság, mégsem törődött túlzottan vele. Legyen ez mások gondja. Számára csak egy volt a fontos: megmenteni a világot. Igazság. Elrejtett és elfeledett érzés. A DNS-SCAN globális rendszere nyilvántart és megfigyel. Alapjában véve jól működik, de hibák mindenütt vannak. Idővel talán majd rájönnek, és kiigazítják. Lehet, hogy nem is ez a legfontosabb.

A világ tagadhatatlanul megváltozott, ahogy az évek teltek. Már semmi sem volt olyan, mint rég. Kiszabadult valami, és gyökeret eresztett, hogy azután elteljen 50 év, az a nap, amikor a Csillagjegyek visszaérkeznek. Senki sem lett beteg. Az ismeretlen vírust pedig izolálták. Úgy tűnik, elmaradt az a nap, mely régen a pusztulást jelentette.

VÉGE